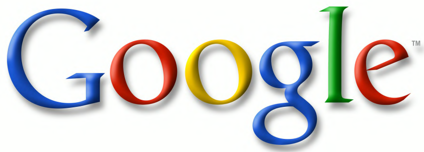

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

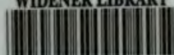
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

WIDENER LIBRARY
HX G96I D

36.19B

[redacted]

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

AMMONIVS

DE

ADFINIVM VOCABVLORVM

DIFFERENTIA

CVM SELECTIS

L. C. VALCKENARII

NOTIS ATQVE ANIMADVERSIONIBVS

EDIDIT

SVASQVE OBSERVATIONES

ADIECIT

CHRISTOPH. FRID. AMMON

BARVTHINVS

ERLANGAE

SVMTIBVS IOH. IAC. PALMII

1787.

Ga 36.19B

VIRIS

ERVDITISSIMIS ET DE LITTERARVM FLORE
OPTIME MERITIS

SVMME REVERENDO

IO. ZACHARIAE LEONHARDO
IVNKHEIM

THEOLOGIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORI
SERENISS. MARGGR. ONOLD. SVMMO DIOECESIBVS
SACRIS PRAEFECTO CONCIONATORI AVLICO SVPREMO
SENATVI ECCLESIASTICO IISQVE QVIBVS CVRA FRIDE-
RICO ALEXANDRINAE VNIVERSITATIS AD-
SCRIPTO

FAVTORI SVO INDVLGENTISSIMO

ATQVE

ILLVSTRI ET EXCELLENTISSIMO

THEOPHILO CHRISTOPHORO
HARLES

PHILOSOPHIAE DOCTORI
SERENISS. MARGGRAVIO BARVTHINO A CONSILIIS
AVLAE PROFESSORI ELOQVENTIAE ET POESEOS IN FRI-
DERICO ALEXANDRINA CELEBERRIMO SEMINARII PHILO-
LOGICI DIRECTORI ET BIBLIOTHECAE PVBLICAE
PRAEFECTO PRIMARIO

PRAECEPTORI INNVMERIS NOMINIBVS
COLENDO

LEVES HAS STVDIORVM ACADEMICORVM

PRIMITIAS SACRAS

ET

EXIGVVM ANIMI DEVOTI DOCVMENTVM

ESSE CVPIT

EDITOR

DEDICATIO

Nominibus magnis tenues ornare libellos,
Addere ſi parvis lumina magna decet;
Ammonio VESTRA *quoque nunc ſplendeſcere luce*
Et pede VOS *timido forſan adire licet.*
Qui magis exiguum poſſem decorare libellum,
Quam ſic eximiis egregiisque VIRIS?
Nomine IVNKHEMI *laetum ecce ſuperbit Onoldum,*
Atque tenere diu TE VENERANDE *cupit.*
Mira TVAE *ſuadae dulcedo pectora mulcet,*
Auguſtusque TVO *ſplendet in ore decor.*
Scrutator felix in ſacris atque profanis
Sublatus celeri tendis ad aſtra gradu.
Vix TE, *dulce meum decus,* HARLESI, *celebrare*
Carmine ſat digno Muſa puſilla poteſt.

TE placido veteres ornant amore Camoenae
Et nectunt capiti laurea serta TVO.
Ingenii monumenta TVI post fata superstes
Gloria ab aeterna posteritate manet.
Accipite exilem librum, rogo, fronte benigna:
Laetus tunc operae praemia magna tuli.

CHRISTOPH. FRIDER. AMMON.
BARVTHINVS.

PRAEFATIO
EDITORIS.

Si verum est, quod litterarum historia nos edocet, Grammaticos, inprimis eos, qui Alexandriae ex ARISTARCHI ſchola tanquam ex equo Troiano prodiere, eo de lingua Graeca non parum meruiſſe, quod luxuriantem iam tum temporis linguae vſum reſciderunt, vocabulorum adfinium differentias certis limitibus diſterminarunt, idoneisque demum locis auctorum veterum adlatis voces degeneres ad originem ſuam reuocarunt, vix vllum adhuc ſuperfuturum eſſe iudico, qui haec Grammaticorum ſtudia inania pronuntiare iisque merita ſua ab-

abiudicare audeat. Quis nesciat indefessum ARISTARCHI de restituendis HOMERI scriptis studium? Quis non aeneam DIDYMI illius vere Χαλκεντέρου, qui ter mille et quinquaginta libros, siue libellos potius conscripsisse fertur, admiretur diligentiam? Quis ignoret denique praestantissima ARISTOPHANIS Grammatici, TRYPHONIS, HERACLIDARVM, AELII DIONYSII, aliorumque scripta, quae vel plane interciderunt, vel particulatim tantum in HESYCHII, EVSTATHII et SVIDAE libris supersunt, qui hodie non raro, neglecta veri auctoris mentione, temporis quodam beneficio aliorum opera superbiunt? Iniustus essem erga AMMONIVM meum, si inter principes harum rerum scriptores locum ei denegandum censerem, cum summi Viri *) vtilissimi auctoris atque Grammatici eruditissimi laudem ei tribuerint. Quo quidem in testimonio cum lubens adquiescam, vix opus erit, vt iteratis

*) Vid. VALCKENARII praef. ad AMM. sub finem, et HARLESII V. C. Introductio in Histor. Ling. Gr. p. 589.

ratis encomiis AMMONIVM extollam, cuius nouam editionem aequis litterarum Graecarum amatoribus nunc exhibeo.

Non multo poſt, ex quo exoptatiſſima illuſtris HARLESII inſtitutione vti mihi contigit, inter alia ſcripta praeclara, quorum ex bibliotheca exquiſitiſſima tironibus copiam facit Vir praeſtantiſſimus, etiam cum iis, qui ſuperſunt, Grammaticis Graecis familiaritatem quandam contraxi. Placuit nimirum in eorum libris ſubtilitas quaedam et diſcernendi ſedulitas, quae, licet in nonnullis ab inſana Scholaſticorum diſtinguendi libidine parum abhorreat, facile tamen frequenti auctorum proborum lectione tentari et ad cotem ſeueriorem exigi poteſt. Quo quidem in negotio per tempus aliquod verſatus, cum ſcripta Grammaticorum inter ſe contuliſſem atque ſaepius non ſine voluptate in manifeſta eorum plagia incidiſſem, AMMONIVM linguae Graecae peritia, eruditione et obſeruationum dexteritate non parum inter eos eminere, facile intellexi. Dolui primum ſor-

tem lepidissimi auctoris, qui, siue ob pretii caritatem, siue alias ob rationes, in Germania multis linguae Graecae studiosis ne nomine quidem cognitus est: deinde libelli vtilitate, nec vano, vti quis suspicetur, ὁμωνυμίας pruritu, permotus, nouae eiusque compendiariae editionis curandae consilium cepi, cuius rei rationem nunc paucis declarabo.

Nouam textus, licet multis in locis adhuc in mendo cubet, recensionem exhibere nec volui, nec potui. Tanta enim est Codicum libelli nostri MSS. raritas, vt hac ex parte votis meis satisfacere nullo modo potuerim. Hanc ob rationem a recensione VALCKENARII parum discessi, et in quibusdam etiam locis, vbi emendatior scriptura facile potuisset restitui, v. c. ποιησις et σωματος in n. Ἀλλοιωσις, librariorum oscitantiae documenta studio in textu reliqui. Reuocaui tamen in quibusdam obseruationibus genuinam lectionem ex EVSTATHIO, aliisque Grammaticis: in aliis etiam VV. DD. emendatio-

dationum, quae mihi quidem innotuere, nonnullas in textum recepi. Difcrepat autem haec editio a VALCKENARIANA fequentibus in locis: v. Ἀναλγητος recepi MS. VOSS. lectionem: in v. Βωμος textum occuparunt ARNALDI et VALCKENARII emendationes: n. Γερων reuocaui EVSTATHII lectionem: v. Γραμμα reduxi *vett. edd.* et MS. fcripturam: v. Ἐξανεψιοι mutaui accentum: n. Ἐπιτιμος recepi lectionem edit. FRELLONII: n. Ἐρωταν mutaui vulgatam ex EVSTATHIO: v. Ἐςαι placuit VALCKENARII coniectura: v. Θυεσθαι emendaui operarum vitium: in nott. Ἱερα et Ἰσοτελης adblandiebatur HARPOCRATIONIS fcriptura: vv. Ἰθι et Κυειν mutaui textum ex recentiori VALCKEN. emendatione: vv. Λαλειν et Λεμβοι recepi TOVPII coniecturas: v. Μετρεισθαι introduxi EVSTATHII lectionem: v. Πω adrifit ed. ALDINAE fcriptura: v. Πρεσβεις difceffionem a VALCKENARIANA fuafit cl. d'ORVILLIVS: v. Σκωμμ~ denique eruditiff. OVDENDORPII emendatio reliqua-

liquarum edd. lectione praestare videbatur. Maiorem lectionum variantium segetem ex Codice Traiectino publicauit SEGAAR. V. V. in *epistola critica ad* VALCKENARIVM etc. quem libellum illustris BERGSTRAESSERI beneuolentiae acceptum refero. Hinc multae bonae frugis lectiones enotari et non paucae AMMONIO restitui potuissent. Sed cum typothetae in excudendo Grammatico meo iam longius progressi, quo minus id fieri potuerit, prohibuerint, omnes quas noui, MS. istius diuersas lectiones post praefamina typis repetendas curaui. Reliquas editionum et MS. VOSSIANI discessiones, quas celeberr. VALCKENAER passim in notis indicauerat, in ordinem redegi, vnius editionis variantes lectiones adiunxi, easque cum illis, quae criticae audiunt sensu stricto, adnotationibus, textui subieci.

In addendo commentario hanc secutus sum rationem. VALCKENARII notas atque animaduersiones selegi: in posterioribus

ribus multa, quae ad AMMONIVM minus ſpectauerunt, reſcidi, measque adnotationes paſſim adieci. EVSTATHIVM, Noſtri opera ſaepiſſime vſum, reliquosque Grammaticos cum Noſtro contuli, eorumque obſeruationes, vbi dignae videbantur, excerpſi. Auctorum, qui ab AMMONIO laudantur, vulgo minus cognitorum, breuem notitiam in gratiam tironum, quibus FABRICII *Bibliothecam Graecam* ſiue cl. SAXII *Onomaſticon* non ſemper adire licet, ex SVIDA aliisque fontibus adieci. In reliquis autem commentationibus ita verſari ſtudui, vt neque ea, quae alicuius videbantur momenti, intacta praetermitterem, neque prolixis excurſibus libelli volumen nimis extenderem.

Nunc de ipſo huius libelli auctore quaedam adhuc in medium proferre iuuabit. Non multo poſt, ex quo Grammatici noſtri libellus ope ALDI MANVTII, de vniuerſa re litteraria immortaliter ſane meriti, primum in lucem prodiit, eum vel incerto cuidam auctori, vel PHILOPONO,

vel

vel HERENNIO PHILONI tribuerunt Viri docti. Cum enim vtriusque mentionem fecisset EVSTATHIVS, atque praeter aliorum Grammaticorum scripta etiam horum et nostri scriptoris obseruationibus, in consarcinandis scholiis suis vsus esset, nuspiam vero AMMONIVM laudauisset; sine dubio etiam nostrum libellum alteriutri adscribendum esse crediderunt. Quod quidem argumentum etsi satis leue sit, nec ab eo probari poterit, cui frequentia Scholiastarum et Lexicographorum plagia non sunt ignota, vix tamen primum potui, quin huic sententiae calculum meum adiicerem, quum sequentem legissem in scholiis ad *Od.* M. p. 495. HERENNII obseruationem, ab AMMONII nota v. Νηες non longe discrepantem: Ἑρεννιος ουν Φιλων διαφερειν φησι νηας πλοιων κατα Διδυμον· τα μεν γαρ στρογγυλα, αι δε στρατιωτιδες, εις ὁ φερει χρησιν Αριστοτελους ταυτην· Αλεξανδρος ὁ Μολοττος, αυτον μεταπεμψαμενων Ταραντινων προς τους βαρβαρους πολεμον, εξεπλευσε ναυσι μεν πεντεκαιδεκα, πλοιοις δε συχνοις ἱππαγωγοις τε και στρατιωτικοις.

Cum

Cum vero vidiſſem, vtrumque obſeruationem ſuam e DIDYMI commentariis hauſiſſe, in quibus totidem fere verbis exſtiterat, cum ex ſcholiis ad *Il.* M. p. 867. intellexiſſem, HERENNII libellum inſcriptum fuiſſe περι διαφορων σημαινομενων, cum denique ingens Grammaticorum numerus, in elaborandis eiusmodi ſcriptis occupatorum, animum ſubiiſſet; ſtatim hanc opinionem repudiaui. Reliquas de HERENNIO et PHILOPONO ſuſpiciones feliciter remouit eruditiſſ. VALCKENAER in praef. ad Noſtrum, ita, vt hoc labore facile ſuperſedere poſſim. Fuiſſe quendam antiquitatis AMMONIVM ſcriptis Grammaticis inſignem, atque procul dubio libelli noſtri auctorem, ex teſtimonio ETYMOLOGI pag. 714. l. 17. et ex ineditis ad HOMERVM ſcholiis, mox copioſius laudandis, ſatis ſuperque patebit. Sed tantum abeſt, vt cuncta nunc plana atque extra omnem dubitationis aleam poſita exiſtimare poſſimus, vt nouis potius, iisque maioribus impedimentis vndique nos circumuentos ſentiamus. Tantam

tam enim AMMONIORVM copiam tulit antiquitas, vt summos iam Criticos exerceret quaestio, cuinam inter illos libellus *de vocum differentiis* tribuendus sit? Nihil itaque praeter rem mihi facere videor, memoria dignissimos, addita de quouis sententia nostra, breuiter commemoraturus. Antiquissimus, ni fallor, AMMONIVS est Alexandrinus ille, successor ARISTARCHI in schola eius celeberrima, Alexandriae. Huic quo minus is, de quo agimus, adscribatur libellus, prohibent temporis rationes. Quia enim in Nostro citantur multi scriptores sub AVGVSTO, siue post eum clari, ARISTARCHVS vero, quem celeberr. SAXIVS in Onomastico ad A. M. 3849. refert, cum successore suo ante eius imperium vixerunt, prono alueo fluit sententia, de hoc neutiquam hic cogitari posse. Sic v. c. TRYPHON, AMMONII huius filius *), saepissime in libello nostro citatur et non raro perstringitur. Alius, quem huius opusculi aucto-

rem

*) Vid. *Suidas* v. Τρυφων, T. III. p. 513.

rem ſuſpicari poſſimus, eſt ille, quem VALCKENAER in praef. ſeculo p. C. I^mo aut ſub initium II^di vixiſſe, duplici argumento probaturus erat, altero ex libelli noſtri quodam loco, altero vero ex Grammaticorum, ab AMMONIO memoratorum agmine deſumto, qui ei vel aequales, vel ante eum inſignes laude fuerunt. Cui quidem ſententiae, quam multa etiam ſint, quae ei faueant, tam frequentes dubitationes obmoueri poſſunt. Quod enim ad Grammaticorum aetatem attinet, ab AMMONIO citatorum, ea valde eſt incerta, nec a nobis ſic cognita, vt omnes ad ſec. I^mum ſine dubio reiicere poſſimus. Eadem fere eſt ratio ſecundi argumenti, quod in adnotatione ad iſtum praefationis VALCKENARIANAE locum paucis dilucidare ſtudui. Sed haec omnia, ſi etiam minoribus difficultatibus laborarent, quis eſſet quaeſo AMMONIVS ille ὁμοιων και διαφορων λεξεων auctor, HERACLIDAE diſcipulus? Quis auctorum Grammatici huius temporis atque nominis vnquam facit mentionem? Ego

quidem ignoro huius aeui AMMONIVM quendam, praeter PLVTARCHI praeceptorem: neque huic vel inuito libellum nostrum obtrudere poterimus, minus opportuna APOLLONIDIS Nicaeni, aliorūmque apud Nostrum obuiorum, cum eo societate. Constat praeterea Athenis huncce vita decessisse, neque probabile est, eum sectae ARISTARCHEAE, Alexandriae florentis, asseclam fuisse.

Sed adhuc superest AMMONIORVM cohors, quorum memoratu dignissimos mihi tantum liceat in medium proferre breuitatis studioso. Restant adhuc AMMONIVS Saccas, 'Αμμουν, monachorum Aegyptiorum pater, AMMONIVS quidam Longus, AMMONIVS Alexandrinus idolorum cultor, et Ammonius denique HERMEAE filius. Horum primum, vix credibile est, librum conscripsisse, adsiduum a teneris veterum auctorum studium requirentem, cum a prima inuentute non nisi saccis bene portandis humeros adaptasset. Nolo interim

hac

hac σακκοφοριας mentione meritis et eruditioni huius AMMONII, qui PLOTINI et ORIGENIS praeceptor fuerat, aliquid detrahere. Hoc tamen adferuisse licebit, illum magis illorum temporum philosophiae, quam vero Grammatices studio, inclaruisse. AMMON monachus et Longus *) de conscribendis libris profanis nunquam cogitasse videntur. HERMEAE filium qui libelli nostri auctorem pronuntiarent, fuere quidem: sed iam refutauit eos FABRICIVS **).

*) Liceat mihi ex vtriusque vita pauca depromere: Ἀμμουν monachus, cum propinquorum precibus victus, nuptias celebraturus esset, sponsae cum solemni pompa in cubiculum deductae, digressis necessariis, caput ex PAVLI epistola ad Corinthios praelegit, et expositis coniugii incommodis, ei persuasit, vt incorrupta virginitate vitam solitariam secum in monte Nitriae degeret. Alter magnos honores et dignitates auersatus, cum ad episcopatum traheretur, dextram aurem sibi amputauit, vt corporis mutilatione ordinationis honorem effugeret. SOCRATES in H. E. L. IV. c. 23.

**) In B. Gr. T. IV. p. 174

Solus itaque adhuc ſupereſt Alexandrinus, in cuius commemoratione paulisper adhuc verſabimur.

AMMONIVS Alexandrinus, quem praeter illum ARISTARCHI diſcipulum, quantum quidem ſcio, ſolum Grammatici nomine inſigniuerunt veteres, vixit circa annum C. 389. *) Ipſum procul dubio iam a iuuentute literis vacauiſſe variamque eruditionem ſibi comparauiſſe, vel inde patet, quod ex eius ſchola prodiit SOCRATES Scholaſticus, Vir doctiſſimus. Scribit enim iſte SOCRATES **), ſe adhuc adoleſcentulum Conſtantinopoli HELLADII et AMMONII Grammaticorum inſtitutione vſum eſſe. Vixit vero hic Grammaticus Alexandriae, quantum ex libello noſtro colligimus, ſectae ARISTARCHEAE deditus, atque ſtrenuus ſuperſtitionum ethnicarum aſſecla, quippe qui iam inualeſcente tunc temporis Chriſtianorum religione, Πιθήκου ſacer-

*) Vid. cl. SAXII Onomaſt. T. I. p. 449.
**) In Hiſt. Eccl. L. V. c. 16. Ed. Mog. p. 275.

ſacerdotio fungi non dubitaſſet. Hic muneris ſacri tranquillitate fruens, ſcripta ſua, ſi quae confecit, procul dubio elaborauit. Dulci enim hoc literarum otio priuatus eſſe videtur tumultu illo, Alexandriae ob idolorum exſtirpationem exorto, quo eum in Simiam ſuam religione exarſum THEODOSII mandato vi atque armis reſtitiſſe, veriſimile eſt. Quapropter imperatoris et THEOPHILI epiſcopi animaduerſionem extimeſcens, vrbe patria cum multis aliis relicta, cum HELLADIO collega Conſtantinopolin ſe contulit, Grammaticam ibi profeſſus. Haec omnia ſunt, quorum notitiam de hoc AMMONIO nobis ſeruauit aetas, haud quidem omnino ſufficientem, vt ei confidenter libelli noſtri confectionem adſeramus. Nihilo tamen ſecius id iam factum eſt a Viris ſummis, inter quos FABRICIVS l. c. neque ego iis, quas adduxi, rationibus permotus, ab hac ſententia diſcedere audeo. Cui enim AMMONIO opuſculum noſtrum adſcribamus, cum id reliquis a nobis recenſitis vix tribui poſ-

ſe, oſtenderimus? Quis eſſet ille ſectae ſuae tam ſtrenue addictus? Cum quo tutius conſpirabit ſcriptorum ab eo laudatorum aetas? Haec me retinuere, quo minus cum VALCKENARIO de AMMONIO antiquiore cogitarem, atque haec nobis ſufficere credidi, vsque dum aliunde auctori noſtro maior lux, inexſpectato forſan adfulgeat.

Scripta, quae vulgo ei tribuuntur, ſunt, περι ὁμοιων και διαφορων λεξεων, et liber MS. publica luce hucusque nondum donatus, περι ἀκυρολογιας. In ſcholiis ad HOMERVM ἀνεκδοτοις Bibliothecae Venetae S. Marci, quorum in lucem edendorum ſpem nobis fecit gratiſſimam illuſtr. de VILLOISSON *), inter multos alios ARISTARCHI diſcipulos atque τους των Ὁμηρικων ἀπορiων λυτικους, vt EVSTATHII verbis vtar, ſaepius etiam ad partes vocatur AMMONIVS Alexandrinus ἐν τῳ προς Ἀθηνο-

*) In *Anecdotis Graecis*, T. II. p. 184. *Venet.* 1781.

νοκλεα συγγραμματι et ἐν τω περι των ὑπο Πλατωνος μετηνεγμενων ἐξ Ὁμηρου et ἐν τω περι της ἐπεκδοθεισης διορθωσεως. Ex his forſan ſcholiis, ſi in publicum aliquando prodierint, multa ad vitam et ſcripta AMMONII ſpectantia, adcuratius definiri poterunt.

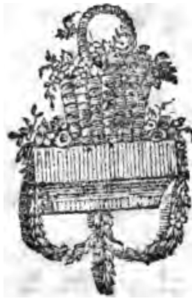
Quod ad libellum, de quo agimus, attinet, ei grauiſſima vulnera in locis maioribus atque citatis inflicta deprehendimus, quae apertam interdum librariorum inſcitiam teſtantur. Neque tamen prorſus horum incuriae tribuere velim locorum citatorum diuerſitatem, alio ex fonte adhuc deriuandam. Merito igitur oritur quaeſtio, vnde originem duxerit mira locorum ex aliis ſcriptoribus aduocatorum diuerſitas atque deprauatio, quae, ſi cum codicibus, qui in notitiam venerunt noſtram, et editionibus conferantur, toto coelo ſaepiſſime inter ſe differunt. Quae quidem cogitatio tunc inprimis mentem ſubit, ſi primas Grammatici noſtri editiones MSS. lectionem

fideliter adhuc ſecutas, inſpicimus. Facillime quidem toto negotio nos expediemus, ſi vnius eiusdemque ſcriptoris codices, iam antiquis temporibus in locis quibusdam diſcrepantes fuiſſe, contenderimus. Sic ſcholiaſtae ARISTOPHANIS lectiones codicum varias iam notarunt: atque EVDOCIA, aut quisquis fuerit VIOLARII collector, codicem SVIDAE valde corruptum manibus triuit atque expilauit. Certe veri aliquid habet haec ſententia, quam nemo plane repudiabit, qui difficultates nouerit, vel exercitatiſſimo in libris adcurate deſcribendis ſuperandas. Vereor interim, vt illa nobis vnice ſatisfacere poſſit, proptereaque duplicem adhuc in ll. cc. lectionum varietatis rationem adiungendam eſſe cenſeo. Prima ſic ſe habet: *ſaepiſſime ex memoria citauit* AMMONIVS, inprimis loca eiusmodi ſcriptorum, qui aeuo ſuo in omnium manibus et Grammaticis notiſſimi erant, v. c., HOMERI, EVRIPIDIS. Quam adſidua enim manu Grammatici antiquorum Claſſicorum ſcripta verſa-

ſauerint, vel ex SVIDA patet, aliisque catalogis innumerorum commentariorum, quibus HOMERVM in infinitas paene partes diſſecuerunt, et qui maximam partem, ſiue temporis iniuria, ſiue beneficio, ad nos non peruenerunt. Alteram rationem in recentiorum librariorum tarditate et corruptela inueniſſe mihi videor. Nusquam potius haeret inſcitia, quam in locis verbisque citatis, quae per ſe ſenſum plenum non ſemper conſtituunt et aliqua tantum ex parte ſcriptoris fini reſpondent: nuſpiam ſciolorum librariorum emendandi pruritus plenius ſe exſeruit. Huiusmodi fragmenta ſunt verae cautes atque ſcopuli, in quibus ſummi ſaepe Critici haeſerunt et naufragium fecerunt.

Sed haec de AMMONIO atque eius libello dicta ſufficiant. Quod reliquum eſt, nihil magis habeo in votis, quam vt Viri eruditi leuem hunc-

ce laborem iuuenilem non plane improbent et a maturiore aetate aliquando maturiora exſpectent. Scripſi Erlangae XII. Calend. Maii cIↄIↄccLxxxvII

PRAE-

PRAEFATIO
VALCKENARII V. C. *)

Ammonii Grammatici libellus, indigno loco neque vllo ſuo merito paene abiectus, in hunc vsque diem delituerat. Accidit inopinanti, quum aduerſaria Iſ. Voſſii verſabam, quae Lugduni ſunt Batauorum, vt varias etiam in Ammonium lectiones offenderem e ſcripto Codice cum cura enotatas. Tum primum Amm. cognoſcendi inuaſit me cupido. Vbi animum huc conuerti, protinus non vulgares libelli dotes perſpicere occepi, et praeſtantiſſimi Auctoris ſortem leuiter dolui, qui cum foedis maculis, quas plerorumque errorum, qui Veterum ſcriptis inſident, procreatrix, inconſulta correctorum temeritas, ſeu Veterum librariorum inſcitia invexerant, deturpatus etiamnum iaceret, gra-

*) Eruditam V. C. praefationem typis hic repeti, nemo facile, qui eam legerit, ſuperuacaneum iudicabit. Ne tamen in molem excreſceret libellus, multa, quae nunc minus ad rem facerent, reſcidimus. A.

grauissimam quoque ab H. Stephano iniuriam perpessus, dum alii meliuscule habebant, et finitimae materiae scriptor, ad huius bonitatem nulla ratione comparandus, Phrynichus commodam doctorum hominum manum dudum fuerat expertus. Neque nupera haec mea erat querela: ante hos certum et septuaginta annos ad hunc modum scriptum est a Paulo Leopardo in libro X. emendatt. c. VI. *Extat de differentiis vtilissimus libellus, quem quidam Ammonio tribuunt* — Sed dolendum est, eum tot *in locis mendosum esse*: quin etiam *in multis esse illum prodigiose mendosum*, adseruit XI. emend. c. XV. Pulcrum itaque esse existimabam, rem in medio omnium positam mihi vindicare, et in Ammonio emaculando, istius artis, quae pulcerrima iudicatur, periculum facere. Non eram MSS. copia instructus, sine quorum adiumento, quae Veterum scriptis admouetur medicina, in multis periculosa censetur: verum tamen ea erant ad manum subsidia, quae scriptorum Codicum vices in AMM. emendando sustinere posse viderentur. Horum auxilio magnam mendarum partem sustuli, atque opusculum hacce tandem exegi.

Recudi vero curaui Ammonium secundum literarum seriem dispositum, qualem nobis tradidit Aldus, quem hac in parte reliqui etiam edi-

editores funt fequuti. Par eft, vt credamus, ea ratione extitiffe Amm. in fcripto, quem Aldus vfurpauit, codice, neque etiam aliter hunc libellum legit Mofchopulus: nam in vocum Atticarum, quam confecit, Sylloge, alibi parce Ammoninm defcribit, ex litera autem K. plurimas Amm. obferuationes propofuit. Eo haec a me dicuntur, quod perfuafus fum, Ammonium Lexicon confcripfiffe, quod vocant ἄτακτον et quas tradit verborum differentias in certas potius claffes difparaffe, neque vllam habuiffe ordinis literarum rationem. Primum, quoniam is ordo Veterum repugnat confuetudini, deinde libelli naturae. Addde quod eodem frequenter recurrant, quae manifefto recentioris curam produnt, qui lectoris, vt putabat, commoditati feruire voluerit. Clariffimum denique huius rei argumentum ex animaduerfionibus noftris [vid. n. κανθαρίζειν] peti poterit. Dedi itaque operam, ne errorem, quem corrigere non potui, propagarem. Scilicet ita eft fecundum literas concinnatus Ammonius, vt binarum priorum tantum habita videatur cura, reliquarum nulla. Hunc ordinem non migraui. Etiam Phrynichum, quem primus Editor literarum feriei adligauerat, hac parte meliorem, fcripto libro adiutus, ἄτακτον nobis reftituit Nunnefius: eamque fcriben-

di methodum, quoad primas vocum literas indigestam, huiusce moduli scriptores adeo frequentauerunt, vt ne Ptolemaeus quidem, qui dicitur Ascalonita, ab ea sese abstinuerit.

Deinde versionem Ammonio non adieci. Ob vulnera, qua Ammonio inflixerunt, nihil ego in librarios veteres grauius dicendum censuerim: primum quoniam Auctorum loca describere non fastidiuerunt, deinde quia errorum, quos commiserunt, incredibili multitudine illos omnes deterruerunt qui olim in huiuscemodi etiam libris Latine vertendis obscuram operam collocarunt. Saepius animo obuersatur calidum hominis venustissimi, Mureti dictum, sed in hanc rem oppido opportunum ex Var. Lect. III. c: XV. *Conuertunt, aut inuertunt potius et peruertunt omnia, — Grammaticos, etiam ea, quae naturam, vt verti possint, non habent.* Quibus absque versione ad Grammaticos aditus non patet, hos volo rogatos, vt manus suas libello nostro non admoueant. Si quis porro hic criminari velit, rei difficultatem a me pulcre obtectam, seu quomodocunque demum soleat hac in re multum disputare, per me equidem licet, vt ingenio suo non aduersetur.

Quid itaque praestiterim, scire si desideres, haec habeto. Inter editiones Ammonii, quae pluri-

plurimae circumferuntur, illa ſuo merito cenſetur optima, quam Theſauri Graeci appendici inſeruit H. Stephanus: ab hac editione non diſceſſit Bonau. Vulcanius. Stephani editionem recentaui. In notis id mihi fuit propoſitum, vt huius editionis, quam vulgatam voco, mendoſas lectiones detegerem et emacularem *). Subſidia, quibus eum in finem vſus ſum, haec fuerunt. Primum doctorum coniecturae: deinde collatio MS. et variarum editionum: tandem Grammatici, qui Ammonii notas deſcripſerunt. Sine adminiculis etiam fuit coniectandum.

Inter Virorum doctorum coniecturas, quarum offendes in notis memoriam, cum bonitate ſua, tum Auctoris nomine elucent Scaligerianae. Eas debes exemplo Theſauri Vulcanii, quod ex Voſſiana bibliotheca in Batauam delatum nobis inſeruiit. Non quidem Scaligeri, verum Iſ. Voſſii nomen is liber praefert, e quo Scaligeri notas depromſi. Sed literarum tractum Scaligero proprium probe calleo, itaque emendationes ab huius manu profectas agnoui: ad Scaligerum proinde eas referre peni-

*) Quamuis non omnes VALCKENARII notae in hac editione recuſae ſint, criticas tamen pleraſque, in iis quas textui ſubiiciendas curaui adnotationibus, reperire poterit L. B. A.

penitus non dubitaui. Vulcanii castigationes editas suis locis fere memoraui: integras notas adiicere commodum non erat. Aliorum autem, vbi sparsim suis in operibus, occasione inuitante, Ammonio operam dederunt, emendationes, quas quidem cognitas habuerim, vniuersas huc retuli. Verum hac in parte sine dubio pernimium deficit.

Deinde ex Variis in Amm. lectionibus, quas e MS. aduersariis inseruerat If. Vossius, suis etiam emendationibus interpositis, multum profeci. Etiam leuiores et nulli forte vsui futuras omnes produxi. Vtinam molestum laborem peregisset Vir clarissimus! qui ad vocem Ἐμπειρία ab incoepto destitit.

Prima Ammonii editio ab Aldo procurata pro meritis satis a me laudari non potest. Ab hac editione postea operarum negligentia et mala correctorum sedulitate, in plurimis fuit recessum: id enim scriptorum Codd. auctoritate factum non fuisse, clarissimum in modum mihi adparuit. Post Aldum nunquam ad scriptum librum Ammonius a quoquam editorum fuit collatus. Stephanus, cuius nos hic editionem sequimur, vnus omnium editorum ab Aldina recessit quam longissime. Is Homeri et aliorum scriptorum loca, quae minus plene adferri vide-

de-

debantur, ſuo periculo ex editis ſuppleuit et correxit, malo inſtituto, ſed ſatis tum vulgato. Ne tamen ob leue peccatum debita laude careret Stephanus, veterum editionum lectionem in notis aduocaui. Per *vett. edd.* non omnes intelligo, quae Stephani editione ſunt anteriores, ſed Venetas tantum *) primam atque ſecundam e quibus ſcripturae varietates ſedulus exhibui. Plures quidem editiones contuli, e quibus vbi inſigniores ſcriptionis differentias adnotaui, ſingulas nominatim diſcerno. Sunt autem hae: Baſileenſis, Pariſinae et omnium edd. ſi primam excipiās, ante Stephanum optima, Frelloniana, quam nimis ſero, vbi ad literam I. iam erat peruentum, mihi comparaui.

Poſt Aldinam editionem principem, inſignem operam in Ammonio emendando praeſtitit Thomas Mag. Hunc deſcripſiſſe Ammonium, plus ſemel monuit ad Pollucem cl. Hemſterhuiſius, vbi VIII. 38. n. 54. *plura*, inquit, *ſunt apud Ammonium, ex quibus Thomam, apud Thomam ex quibus Ammonium emendes: qui vtramque conferre non dedignabitur, mutuam ſibi in vices opem praeſtare reperiet.* Thomae M. ſucceſſit Ptolemaeus Aſcalo-

*) Catalogum editionum et MSS. AMMONII infra adferam, quo lectorem ablegare mihi liceat. A.

calonita. Praeter hos varias Amm. obſeruationes deſcripſerunt Eranius Philo et Cyrillus in Lexico inedito. Praeterea ad Homerum longe frequentiſſimus Euſtathius, parcius Moſchopulus, et Phauorinus Camers. Dubito, ſi ad hanc claſſem referre debeam Etymologum. Ex Thoma M. Ammoniana non pauca deriuauit Schol. Luciani. His omnibus antiquior Schol. Ariſtophanis vno in loco **) poſtea nobis vſui futuro, diſertam Ammonii mentionem iniecit.

Plus nimio forte verboſus eam alicui cogitationem inieci, nunc tandem Ammonium, ſerio caſtigatum et omnibus mendis liberum, in lucem emitti. Sed multum fallitur, qui id in animum ſuum inducit. Quae MS. aut prima editio meliora ſuppeditabant, ea in textum, quem vocamus, recepi, et vulgatae lectionis, quam in notis propono, loco poſui. Eadem etiam cedere debuit VV. DD. coniecturis, ſi verae videbantur, ſiue illae ad Ammonii verba ſeu ad Veterum fragmenta pertinerent. Metricarum legum indecora ignoratio me non deterruit, quin Menandreas Bentlei emendationes in Ammonium introducerem. Haec tantum

*) Tribus in locis Schol. ARISTOPHANIS, AMMONII mentio fit. Sed de his etiam paulo infra paucula ſubiiciamus. A.

tum ſunt, e quibus melior fieri potuerit Noſter. Meas, quas dico, emendationes, quas coniectandi calor et aliorum Grammaticorum collatio ſubminiſtrarunt, etiamſi veras, Ammonio non reſtitui. Formidoloſam tamen hanc agendi rationem adeo non probo, vt nulla etiam ſit animi mei ingenio magis contraria. Verum prauae quorundam conſuetudini nunc quidem obſecundandum credidi et in hanc partem peccare adoleſcentior malui.

Praeter coniecturas, locorum ab Ammonio citatorum indicia, et aliorum Grammaticorum cum Noſtro conſenſum, nihil eſt, quod in notis mihi propoſuerim. Ad ſeueram cotem vniuerſa Grammatici placita exigere neque volui, neque potui. Qui ad eum modum minores Grammaticos tractandos ſibi ſumſerit, quo in Luciani Soloeciſta verſatus eſt I. G. Graeuius V. C. nae is literis operam nauaret commodam et vtilem.

Ad alteram praefationis partem, quae Ammonium proprius ſpectat, perueni. Hic primum eam quaeſtionem pono, vtrum libelli auctor ſit Ammonius nec ne? Poſtquam, quae huc ſpectent pertractauero, libelli argumentum indagabo et de inſcriptione dicam atque auctoris propoſito: tandem libelli dotes in luce col-

locabo, et aduerſus Henrici Stephani criminationes vindicare enitar.

Ex quo Aldus Manutius libellum noſtrum ſub Ammonii nomine in lucem edidit, vulgari quidem opinione Ammonius auctor fuit habitus: ſed non multo poſt ſuper hac re a nonnullis dubitari coeptum eſt. Vel enim incertum auctorem eſſe crediderunt, vel Philoponum: vtramque ſententiam tetigit Henr. Stephanus in Praefat. ad Comment. de Atticae Dial. Idiomatis. Suſpicionem de Philopono iniecit etiam Andreas Schottus ad Cornelii Nepotis Datamen cap. VIII. Verum tandem opuſculi conſcripti laudem Ammonio paene dubiam fecerunt, qui de Herennio Philone cogitant. Haec ſententia veritatis ſimilitudine commendabilis magnorum nominum auctoritate nititur. Paulus Leopardus, quod quidem ego nouerim, primus in libris Emendationum monuit, auctorem libelli de verborum differentiis a quibusdam Herennium Philonem vocari, veluti libri I. cap. 24. IX. 19. X. 6. XIII. 14. Horum opinionem ſatis fortiter tuetur Leopardus libri XI c. 15. vbi ita ſcribit: *Bonus imprimis eſt auctor Herennius Philo, quem vulgus Ammonium vocat.* Qui hanc rem tanquam exploratam ſine dubitatione poſuerit, neminem noui praeter Mena-

gium,

gium, cuius ſententiam commemorant Baylius in Lexico et Fabricius in Bibliotheca Graeca. Reliqui enim, qui ab Herennio Philone non plane abhorruerunt, rem dubitanter poſitam fere in medio relinquunt. Horum nomina, quae dum haec ſcribo, plurima obuerſantur, ſatis pudenter proferri non poſſe autumo: neque tam auctores, quam argumenta, quibus nituntur, quaerenda ſunt. Euſtathius, quem in ſententiae ſuae patrocinium praeter Leopardum vnus et item alter aduocauerunt, me in dubitationis ſocietatem pertraxerat. Sed libelli editor, et aliorum iudicio non nimium tribuens, explorandum putaui, vtrum ratione niteretur noſtra illa haeſitatio, nec ne? Quae ſuper hac re cogitaui, ita coarctabo vt nemini ſim moleſtus. Primum tanquam dubio vacuum pono, eundem hunc libellum verſauiſſe Euſtathium et indidem plurima in commentarios ad Homerum retuliſſe. Verborum, quae tradit, diſcrimina ita plerumque proponit, vt ſatis indicet, ab aliis fuiſſe obſeruata, his ad eam rem loquendi formulis: κατω τον παλαιον. Διαφερειν φασι. Φασιν οἱ παλαιοι. Σημειουνται οἱ παλαιοι. Διαφερουσι κατα τους παλαιους. Interdum tamen eos nominat, quorum fide vtitur Noſter. Quae de aetatum nominibus ex Alexionis Epitome Miſcellaneorum Didymi adnotauit Ammonius, ſub Alexio-

 nis

nis teſtimonio producit Euſtathius. Apud eundem, fide Commentatoris Bacchylidae, leguntur, quae ſub nomine Didymi apud Noſtrum. Qui verborum differentias data opera exſecuti fuerint, Philoponum ἐν τῳ περι λεξεων διαφορως τονουμενων, et Herennium Philonem ἐν τῳ περι διαφορων σημαινομενων memorat Euſtathius, et quae ex Herennio promit, eadem eſſe videntur cum illis, quae apud Ammonium proſtant, vt adeo non leue ſit vniuerſum Ammonii librum ad auctorem Herennium referendi argumentum. Prius tamen, quam praue iudicetur, eas obſeruationes conſiderari velim, quas Herennio acceptas refert Euſtathius. Illae omnino quatuor adnotantur, in quibus declaratur, quo differant Ἄινος et Παροιμια, Ἀῤῥωδειν et Ὀῤῥωδεν, Ἀσφοδελος et Ἀσφοδελὸς, Ἀςηρ et Ἀςρον. Ad primam differentiam vocum αἰνου et παροιμιας Euſtathius (loca alibi indicata vt hic repetam, neceſſe non eſt) eadem habet, quae Ammonius, Archilochi, Heſiodi et Callimachi loca, Lucilium etiam citat Tarrhaeum, vniuerſa autem ſe accepiſſe teſtatur ab Herennio Philone, ſubiungens: και ὁυτω μεν και τουτο κατεςρωμενον ὁυτω ῥητως ἐν τοις Ἑρεννιου Φιλωνος. Itane vero? Age fuerit Herennio vetuſtior Lucilius? hanc deſcripſerit Herennius? licuitne idem Ammonio? Ita opinor. Quid? non ſententiam Herennianae ob-

obferuationis, fed ipfa Herennii verba ῥητως nobis tradidit. Euftathius: Ῥητως δε κατα τον παλαιον ειπειν, (Ἀινος ἐςι) λογος μυθικος ἐκφερομενος ἀπο ἀλογων ζωων ἠ. φυτων προς ἀνθρώπων παραινεσιν. Quaero nunc, vtrum ea in Ammonio legantur? Secunda obferuatio de verbis Ἀῤῥωδειν et Ὀῤῥωδειν iisdem paene verbis apud Euftathium fub nomine Herennii et in Ammonii libello proftat. Sed ponamus, ante Ammonium exftitiffe huiufce moduli opus ab Herennio confectum: an non ea in nota innuit Ammonius, vetuftiorum fe ad eam rem declarandam verbis vti? οὑτως γαρ, inquit, ἐξηγουνται την λεξιν. Quod porro ad firmandam vocum ἀσφοδέλου et ἀσφοδελοῦ differentiam ambitiofe Herennium Philonem ἐν τῳ περι διαφορων σημαινομενων aduocet Euftathius, vti et ad voces ἀςηρ et ἀςρον, admirabile videri poffit et ridiculum. In re peruulgata et a multis ante Euftathium tradita, adeone alterius laudem fibi tribuere formidauit Theffalonicae Archiepifcopus, vt fancte Herennium nominet? Crederemus, fi eandem vbique diligentiam adhibuiffet. Ita igitur ftatuo Euftathium legiffe eundem, quem habemus, Ammonii libellum, et fimile etiam opufculum fub nomine Herennii Philonis, non veteris iftius, Grammatici Byblii, fed Ammonio longe recentio-

tioris, qui multa Ammonio sublegit et clarum nomen suae opellae praefigere voluerit. Huic suspicioni fidem faciunt Eranii Philonis Excerpta. De eo addubito, vtrum hunc libellum pleniorem legerit Eustathius, an plerumque Ammonium non nominatum descripserit. Posterius adeo insolens in Eustathio existimari non debet, qui multos, quorum nomina celauit, ad verbum descripsisse a nonnullis fuerit deprehensus. Thomas etiam Magister non exiguam Ammonii partem in libellum suum recepit, non solum autem Ammonii nominatim non meminit, sed et vno in loco *), vt ne quidquam Nostro debere videretur, Pollucis testimonium vsurpauit. Ex illis, quae disputata sunt, constare arbitror, nihil esse causae, quapropter Herennium Philonem libelli nostri auctorem esse crederemus, quem Ammonio constanter tribuunt MSS. codices, qui in Regiis bibliothecis, Parisiis et in Anglia adseruantur.

Tandem quod supra incoepi dicere, antiquissimus **) Aristophanis Scholiasta ex nostro

*) In voce ναος p. 622.

**) In scholiis Aristophanis caue, ne ad eandem omnia aetatem referas. Scholia ad septem priores Comoedias a veteribus Grammaticis con-

ſtro libello vnam obſeruationem attigit, eiusdemque auctorem vocat Ammonium ad Ecclesiaz. v. 607. Verba Scholiaſtae adſcribam: Μειρακα δ' ἐνταυθα δοκει ἀρσενικως ειρησθαι, καιτοι Ἀμμωνιου λεγοντος, Μειρακιον και Μειρακα ταυτη διαφερειν, ὁτι το μεν Μειρακιον ἐπι ἀρσενικου. το δε Μειραξ ἐπι θηλυκου. Quae vniuerſa omnem ita tollunt dubitationem, vt ne ſcrupulus amplius reſideat. Per autem velim, vt in poſterum praeſtantiſſimus libellus, quem idonei iudices Herennio non indignum iudicauerunt, Ammonio auctori tribuatur.

Si itaque Auctor noſter dicendus ſit Ammonius, quod omnino ſtatuendum cenſeo, quaeri poteſt, quis tandem ſit iſte Ammonius, et

confecta et a Muſuro Cretenſi ſeculi XVI[mi] initio collecta atque in ordinem redacta, Suida certe longe ſunt antiquiora, id quod nemo negabit, niſi Suidae plagiorum plane ignarus. Reliqua ad eam aetatem non adſurgunt. Fit autem in tribus ſcholiorum iſtorum locis Ammonii cuiusdam mentio. Ad Veſp. v. 941. citatur Ἀμμωνιος του Στεφανου, *Hermeas* forſan filius *Stephanique Byzantini* diſcipulus. Ad Av. v. 1297. laudatur Ἀμμωνιος, forſan libelli noſtri auctor, qui in libro περι ἀκυρολογιας aut alibi, de ridiculo Midiae cognomine adcuratius egerat. In ſcholiis denique ad Ecclesiaz. legitur locus a cl. *Valcken.* prolatus. A.

et quo potiſſimum tempore floruerit. E mul-
tis, quibus id nomen fuit commune tres tan-
tummodo in cenſum venire poſſunt: de duobus
fuit a doctis hominibus cogitatum, quorum al-
ter philoſophus fuit, Grammaticus alter. Eorum
ſententiam, qui Ammonium Hermeae F. no-
ſtrum eſſe voluerint, memorat Baylius. Ioannes
Ionſius de ſcriptor. Hiſt. Philoſ. L. III. c. XVIII.
eum, inquit, *aliquando auctorem credidi libelli de
vocum Graecarum differentia.* Idem ſenſiſſe vide-
tur elegantis vir ingénii Emanuel Martinus, aut,
ſi ita mauelis, huius vitae ſcriptor Maianſius.
Quod vero Codici MS. Anglicano Ammonii
Hermeae nomen praeponatur, librariis ac-
ceptum referri debet, quibus philoſophi non
incelebris nomen vſu frequentiori magis erat
contritum. Quando itaque Ionſius idoneam ra-
tionem, qua prior iſta ſuſpicio niteretur, non
protulit, [nam leue eruditiſſ. Viri argumen-
tum repulit Fabricius:] in ea refutanda nobis
non erit laborandum. Ammonii Hermeae, qui
in Porphyrium et Ariſtotelem ſuperſunt, com-
mentarios excutiens nihil offendi, quo vel
probabilis ea ſententia reddi poſſet. Longe ve-
rior videtur I. A. Fabricii ſententia, Viri inter
primos inſignis, cuius verba ex Biblioth. Gr.
T. IV. p. 173. ſubiiciam: *Ammonius Gramma-
ticus, cuius et Helladii itidem auditorem fuiſſe ſe
teſtatur*

testatur Socrates Hist. Eccles. Scriptor V. 16. narratque Alexandria eos profugisse, in graui illo tumultu, qui accidit A. C. 389. ob euersa Theodosii Imp. iussu Ethnicorum templa. Extat huius, vt suspicor, Ammonii περι ὁμοιων και διαφορων λεξεων liber &c. Quae isto in capite de Ammonio Grammatico prodit Socrates, memoratu forent dignissima, si non multa et potiora nobis agenda superessent. Quare tantum notari velim, quod Valesio, vbi de vita et scriptis Socratis differit, fuit animaduersum, Socratem admodum adolescentulum senioribus Helladio et Ammonio Grammaticae vsum fuisse doctoribus Constantinopoli, quo homines antiquae religionis tenaces, popelli Alexandrini ludibrio irritati, sese contulerant. Nihil autem adeo impedit, quo minus huic Ammonio sec. IV. et sub initium seculi quinti claro, homini a Christianis sacris alieno, libellum nostrum adscribendum crederemus. Nam quod nostro in libello citentur verba e Lucae Evangelio *), eam sententiam non labefactat. Deinde eam nonnihil adiuuat Helladius, quem Lexicon multis voluminibus condidisse, ex Photio docuit Maussacus in Dissertatione Critica. Videri autem posset Helladii librum inusitata operis moles oppressisse,

*) Hoc plane dubium est atque incertum. Vid. not. p. 88. A.

ſiſſe, dum exiguus collegae Ammonii libellus ad noſtram vſque memoriam remanſerit.

Quae quamuis ita ſe habeant, tamen rationes, non celabo, etſi forte alicui leues videri poſſint, quae me in eam induxerunt ſententiam, Ammonium noſtrum non quidem eum eſſe, quem ante Auguſti imperium Ariſtarchi ſcholam Alexandriae moderatum fuiſſe, teſtatur Suidas, verum tamen Grammaticorum, qui ſuperſunt, fere antiquiſſimum, ſeculo poſt Chriſtum natum primo, ſeu ſub initium ſecundi maxime floruiſſe. Eam in rem bina tantummodo adferam argumenta. Primum peto a Grammaticorum agmine, quos in paruae molis libello ad partes vocat Noſter. Omnium aetas ſi vnum et alterum excipias, cognita eſt, et ab iis, qui huic eruditionis parti illuſtrandae incubuerunt, explorata. Ante Auguſtum, ſiue ſub eius imperio, diuerſis in locis Grammaticae ſcientiae fama nobiles claruerunt, Zenodotus, Ariſtophanes, Neanthes Cyzicenus, Mnaſeas, Philemon Aexonenſis, Aſclepiades Myrleanus, Trypho, Didymus, Lucius Tarrhaeus, Lyſimachides, Ariſtocles Rhodius et Ariſtonicus. His paulo recentior memoratur Apollonides Nicaenus, Ariſtocli forte et Ariſtonico coaeuus, cuius aetatem G. I. Voſſio minus cognitam in Tibe-

Tiberio Imperatore fixit Ionſius de Script. Philoſ. L. III. c. 3. Heraclides autem, Grammaticus, ab Ammonio ambiguo ἡμετερου titulo ornatus, quem de induſtria in Grammaticorum catalogo praetermiſi, alterum, vt coniicio, pro Ammonii antiquitate nobis argumentum ſuppeditabit. Ex Heraclidis, quos Ionſius triginta cognomines recenſuit, quis Ammonianus ſit, in v. Σταφυλην citatus, fuit quaeſitum. Cl. Fabricius Bibl. Gr. V. I. p. 335. et VII. p. 62. etſi iſtis in locis, quod in tanta rerum copia mirum non eſt, leuiter labitur, Heracliden auctorem Proſodiae, cuius frequens occurrit mentio, et Heracliden, quem Ammonius vocat ἡμετερον, vnum et eundem fuiſſe contendit. Recte! neque etiam de re vlla eſſe debet dubitatio. Huius autem Heraclidae, qui ſcripſerit περι καθολικης προσωδιας, aetatem penitus ſe ignorare profitetur Meurſius, in Chalcidii Timaeum p. 18. Ne nunc, quae ex Ionſio de S. H. P. L. II. c. 11. §. 4. peti poſſent, incertiora conſecter, conſtat, neque id ignorauit Meurſius, Heracliden ἐν τω περι καθολικης προσωδιας citari ab Apollonio Alexandr. de Synt. IV. c. X. adeoque Apollonio certe antiquiorem Heracliden ante ſeculum ſecundum floruiſſe. Quod ſi nunc monſtrauero, hunc Heracliden Ammonii mei fuiſſe

praeceptorem *), quis tandem de summa huius antiquitate dubitet? Nimirum in v. Σταφυλην ita

*) Quam magnam etiam haec sententia prae se ferat probabilitatis speciem, mera tamen est, sine argumentis, hariolatio. Latissime patet, vt saepius obseruarunt VV. DD. v. ἡμετερος, et non solum de coaeuis et popularibus atque iis, qui eiusdem sunt disciplinae, familiae et sacrorum, vsurpatur, sed de illis etiam, quorum libros explicandos et emendandos sumimus. Mirum itaque non est, Ammonium Heracliden, siue Alexandrinus fuerit, siue, quod verius videtur, sectae Aristarchi assecla, ἡμετερον adpellasse, vt ab aliis Heraclidis, quorum nonnulli etiam, teste Eustathio, scriptis Grammaticis inclaruere, dignosceretur. Quod ad aetatem huius Grammatici attinet, ea perinde ac Ammonii aeuum, incerta est. Suspicabar primum, Heracliden a Nostro laudatum, esse Ponticum illum iuniorem, qui teste Diog. Laertio et Suida λεσχας siue φλυαριας conscripsit, et sub Claudio et Nerone Romae ludum litterarium aperuit. Hunc minus bene confundit Fabricius in B. Gr. T. I. p. 335. cum Heraclide antiquiore, Platonis discipulo. In ἀνεκδοτοις Homeri scholiis, quorum supra p. XXII. mentionem feci, teste illustri de Villoison, praeter Ammonium aliosque Aristarchi scholae Grammaticos. etiam laudatur Heraclides Ponticus, vbi de antiquiore Heraclide vix cogitari poterit. Sed haec adhuc iniudicata in medio relinquo. Hoc extra omnem dubitationis aleam positum est, vnum tantummodo, nempe προσῳδιας καθολικης aucto

ita loquitur Ammonius: Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησιν. Triplex huius denominationis reddita fuit, ratio. Fabricius B. G. L. IV. c. 26. p. 177. ἡμέτερον interpretatur, *ex Aristarchi schola Grammaticum.* Ionsius II. c. 11. ita ab Ammonio dictum putat, *vel quod vterque Alexandrinus fuerit, vel quod hic eum magistrum habuerit.* Postremam rationem solam veram esse arbitror. Nam quod Aristarcheus fuerit Heraclides et eiusdem ciuitatis, habuit cum aliis, ab Ammonio laudatis, commune. Quaero enim, num non Didymus et Trypho Alexandrini fuerint et Aristarchi sectam publice professi? Neque est, quod instes atque vrgeas, Aristarcheum ἡμέτερον dici, vt ab aliis Heraclidis secernatur: nam septem Didymos dabit Suidas. Sola itaque ohtinet, quam probaui, nominis ratio: pari modo Damascius Simplicii praeceptor ὁ ἡμέτερος Δαμάσκιος vocari solet a Simplicio, obseruante Fabricio, B. G. L. V. c. 29. §. 1. Vol. VIII. p. 620. et 626. Commemini me aliquando a summo Hemsterhuisio accipere, Heracli-

auctorem, in tribus Ammonii locis laudari Heracliden, eundem cum eo, quem sine vllo patriae cognomine saepius ad partes vocat Eustathius. Conferantur notae Ammonii vv. νῶν et ταφυλὴ cum Eustathii scholiis ad Homer. Od. Ξ. p. 659. et Il. B. p. 258. A.

racliden Euſtathio citatum, Grammaticorum pene fuiſſe eruditiſſimum, vt adeo in Ammonii etiam praeſtantia Heraclidae diſcipulum non difficulter dignoſcas. Neque tamen non veriſſimum eſt, Ammonium ex iſta fuiſſe ſecta Grammaticum, cuius conditor cenſetur Ariſtarchus. Dum Homeri editionem Ariſtarcheam paſſim et clariſſime ſequitur in v. Δαι, Zenodotum reprehendit, ſuae ſectae homines potiſſimum laudat. Non tamen ſectae, cui nomen dederat, adeo male fuit tenax, vt non multa ab Ariſtophane tradita probauerit et in Lexicon ſuum receperit.

Dixi de auctore: nunc libelli argumentum, et ſi qua porro huc pertinere iudicauero, proponam. Index libelli noſtri hic eſt, etiam in ſcriptis Codd. περι ὁμοιων και διαφορων λεξεων. quem non vno modo reddiderunt Valentinus Curio, Stephanus et Fabricius. Vtrum eadem ſit in Anglicanis Codd. MSS. inſcriptio, addubito. In Catalogis reperire licet: *Ammonii Lexicon et Ammonii Liber de dictionibus.* περι λεξεων latius patet, quam vt huic opuſculo apte conuenire poſſit. Credibile, Ammonium poſuiſſe περι διαφορων λεξεων, de vocum differentia atque ita paſſim citant recentiores. Ὁμοιαι non extant in Ammonio, praeter paucula, veluti ſunt, Κωφος et Ἐννεος, et Περιμαξαι et Ἐκμαξαι, Τυραννος et Βασιλευς. quae vocabu-

la

la recentiore aeuo male disparata apud antiquos 'ὁμοια fuisse, siue promiscue vsurpata, ostendit Ammonius. Propter ea tamen postea vt puto, libello nostro titulum fecerunt: περι ὁμοιων. και διαφορων λεξεων. Ea enim, quae dixi, ὁμοια fuisse vocata, ex Speusippi opere etsi generis nonnihil diuersi, constat: id enim 'Ομοια inscriptum, frequenter laudat Athenaeus, a quo etiam Iubae et Sosibii 'Ομοιοτητες non raro ad partes vocantur. Ammonius id egit, vt vocabulorum adfinium, quae vulgo habebantur ὁμοια, differentiam declararet. Non dissimilem sibi operam sumserat Seleucus Alexandrinus, quem περι της ἐν συνωνυμοις διαφορας scripsisse, ex Suida fuit obseruatum.

Quamprimum in ornatam linguae patriae culturam incubuerunt Graeci, probabile admodum, vetustissimo iam tempore in ea etiam re elaborasse, vt voces discernerent, quae solo accentu saepe diuersae, facile a minus peritis permutari poterant. Quare primum ea cura ad Philosophos pertinuisse videtur. Omnes artes, atque inprimis etiam Grammaticam Philosophiae suam debere originem, alicubi hoc argumento ostendit Ammonius Hermeae, quod Grammatica circa harmoniam versatur, hanc autem Musicae propriam, Musicam Philosophiae partem esse

 euin-

euincit. — Praecipua tamen iſtius rei cura ad Grammaticos ſpectauit. Quando enim ſe ad Poetarum tractationem conuerterant, fieri non poterat, quin in propria vocabulorum vi cernenda, et adfinium differentiis indicandis elaborarent. Multa producit Ammonius, cum ex aliorum operibus, tum ex laborioſis Didymi in Homerum, Pindarum et Bacchyliden commentariis: ne nunc dicam in iis, quae nos vſurpamus, veterum ſcholiorum male conſarcinatis reliquiis, hoc in genere non pauca ſupereſſe. Quamcunque ſibi materiam quis tractandam ſumeret, vocabula eo ſpectantia curate diſcreuit.

Scopum Ammonii indagaturos omnibus nunc nota eſſe pono, quae in praefat. ad Pollucem p. 41. docuit celeber. Hemſterhuiſius. Qui ſermonem patrium, cuius natiuus color paene euanuerat, ad veterum normam retractare ſtudebant, Grammatici fuerunt. Ariſtarchei, ceteris, vt videtur, magis adcurati, apud Etymologum p. 787. v. 26. dicuntur οἱ ἀκριβεις γραμματικοι, qui Thomae M. in v. Δοξα audiunt, οἱ ἀκριβολογουμενοι περι τα των λεξεων σημαινομενα. Hos inter Ammonius vocabulorum propriam poteſtatem tradidit, et differentias conſtituit, non omnium, ſed eorum tantum, quae olim diuerſo ſignificatu a bonis ſcriptoribus accepta,

cepta, ipsius aeuo promiscue vsurpabantur Ne quidem Phrynichus, homo in antiquis reprehendendis petulantior, quidquam reprobasse censeri debet, nisi quod eo, quo scribebat, tempore erat vulgatum. Primum itaque Ammonius receptae consuetudini, interiorem linguae indolem seu veterum scriptorum vsum obiecit. Hoc suum propositum subinde non obscure patefacit. In operis limine secundum veteres distinguit voces Ἀβέβηλα et Βεβηλα, atque eas vulgo quidem discerni scribit, sed minus rite. Vide porro, quae notat, ad voces Ἀπελευθερος et Βιουν. In v. Γραμμα postquam monuerat, γραμμα pro συγγραμμα ab antiquis fuisse positum, addit, eadem ratione vulgo, ἐν τη συνηθεια, vocem adhiberi. Qui aliorum in vocabulis secernendis curam non probabant, Heraclidae, in v. Σταφυλήν, dicuntur οἱ βοηθουντες τη λεξει. Deinde ea demum vocabula selegit Ammonius, quae frequentiori vsu cognita et ab iis fuerint e veteribus vsurpata, qui emendatam scribendi formam secuti, sese ad elegantioris Atticismi normam conformauerant. Id Thomae Magistro non latuit, ab aliis minus perspectum, nodum soluit, sic satis intricatum. Denique significationum discrimina ex mente Ammonii, quoad eius fieri potest, late sunt accipienda, ὡς ἐπι το πολυ, siue vt loquitur noster, ὡς ἐπι πλειςον

ἀει.

ἀει. Non id agit vt ſermonis vſum reſtricte concludat, et qui ipſius leges migrent, veluti patriae linguae ignaros traducat. Primam et propriam tradere voluit verborum virtutem, minus propriae et figuratae oppoſitam. Qui primam conſectatur, is ſecundum Grammaticos et Ammonium loquitur κυρίως: qui alteram, ἀκυρολογει, peccat, ſiue ουκ ὀρθοεπει, rectam normam migrat: iſta enim permutat Noſter. Itaque tam grande non eſt flagitium, optimos ſcriptores, ſi qui eas voces permutauerint, quas linguae indoles, ſiue ipſorummet alibi vſus diſcreuerant, reprehendere Ammonium. Praeterquam quod adeo ſobrie ac raro hoc facit, vt ſex tantum ſeptemue ſimplici vice nominatim corrigat, praeter Callimachum, quem vnum frequentius notat: neque adeo vacauit vitio omnibus, qui ex iſta ſunt officina, communi, qui poeticam ſuauitatem homini Grammatico inuidiſſe videntur. —

Quae huc vſque a me ſunt diſputata, quantumuis pro loci amplitudine leuia, ſatis, vt opinor oſtendunt, ſaepe temere reprehendi Ammonium. Eruditi autem homines cenſuras ſeueriores, quibus Grammaticos et Ammonium non ſatis conſiderate petunt, plerasque, ſi paucula iſta habuiſſent explorata, potuiſſent compen-

compendifacere. Hos inter hic quidem primus locus Henrico Stephano est adsignandus. Is, postquam magnam ex Ammonio percepisset ad Graecae Linguae Thesaurum conficiendum vtilitatem, in appendice eius bonitatis memoriam habuit nullam, et in praef. ad Comment. de Att. Dial. Idiomatis, nescio hercle, qua tandem intemperie agitatus, omnibus modis Ammonium vexauit et tam contumeliose lacerauit, vt in Ammonio exemplum et incuriae et inscitiae ponendum esse, scribere non dubitauerit: atque id prae ceteris, quibus Nostrum excepit, etiam leue videri possit. Grauissimam enimuero iniuriam, quam a Stephano passus est Ammonius, adeo non patienter fero, vt grauius in ipsum dicerem, si non praeclara ornatissimi Viri merita calamum moderarentur, meque non inuitum ex lubrico hoc loco deducerent. Quare me ineptum Grammatici admiratorem non ostendam, et falsis tantum Stephani criminationibus Ammonium expediam. Ab erroribus Ammonium immunem fuisse, quis dixerit? eas, vbi res ita ferre videbatur, retexi, in eorum etiam numerum retuli, quam tangit Stephanus, ab Ammonio traditam verborum Ἀῤῥωδεῖν et Ὀῤῥωδεῖν differentiam. In altero, quod tanquam insigne falsitatis documentum produxit Stephanus, tantum ab ipso

diffideo,

diffideo, vt nullam Ammonii obferuationem meliorem effe aut doctiorem exiftimem. Verum peruerfa editionum fcriptura et analogiae minus debita cognitio, huic errori Stephanum cum aliis implicauerat, quibus nos, hac in voce feliciores ex Aldina editione genuinam vocum 'Ανακωχη et 'Ανοκωχη fcripturam reduximus: vt nunc quidem liquido conftet, in interiorem linguae indolem et veram vocum originem reliquis Grammaticis omnibus ignoratam, fefe penetrauiffe Ammonium. Sed ne meliores Ammonii obferuationes feligere velle videar, non alienum videtur, fi paucis complectar, quid de vniuerfa fcribendi ratione fentiam. Omnes Ammonii obferuationes poffent in claffes difpefci, quarum hae minus bonae, aliae magis. Sed hoc labore fuperfedendum videtur. Iftas differentias, fine exceptione veras, et certa ratione niti exiftimo, quas vel vnus ex antiquis fcriptoribus idoneus obferuauerit. Eas potiffimum probo, quas adducto veteris auctoris teftimonio confirmauit Ammonius. Eam in rem Homero frequentiffime et Menandro vfus, ab Hiftoricis, Herodoto, Thucydide, Xenophonte non abftinuit: Oratores etiam, Antiphontem, Dinarchum, Aefchinem aduocauit. Platonem excipio: nam quas ex Platonis Protagora producit verborum differentias, non

ex

ex animi ſententia ſcripſit Plato, ſed ex perſona Prodici, vt ſuperbas Sophiſtarum ineptias omnibus deridendas exponeret. Ea autem quae vetuſtorum Grammaticorum auctoritate diuerſa credidit Ammonius, ſi quis etiam probanda cenſuerit, non valde obnitor. In omnibus, quod ſupra dicebam, omnino eſt tenendum, nullas voces diſcreuiſſe Ammonium, niſi ab hoc, illoue promiſcue poſitas. Verum quidem eſt, quas praecipue ridet Stephanus, apud Amm. voces diſcerni, nulla ſignificationis virtute finitimas, veluti ſunt ἀδεης et ἀδαης, λειαν et λιαν, ἐδεατρος et ἐλεατρος, φυλον et φυλλον. Has et eiuſce moduli voces diſtinguendi ratio fuit nulla, ſi a librariis recedas. Etſi autem vix quisquam ſit, quin has voces diuerſas eſſe nouerit, tamen Grammatici in talibus etiam ſecernendis cura contemnenda non eſt. Exempli gratia, ſedulo diſcernit Noſter φυλλον et φυλον. Quis tandem eſt, qui hanc cautelam inutilem eſſe iudicet? Non de illis loquor, qui a literarum vſu ſunt remoti: horum enim iudicia, fere inuidae temeritatis plena, facile contemnimus et aſpernamur: ſed homines dico, variarum rerum ſcientia commendabiles, qui, quando in talia loca forte incidunt, Grammaticos calumniantur, nihilque nugacius proferri potuiſſe ſibi perſuadent. Ego

vero

vero aliter cenſeo et iſtiuſce etiam obſeruationis vtilitatem agnoſco ſatis inſignem. Loca ſunt ad manum, in quibus voces φυλον et φυλλον, a librariis temere permutatae huc vsque remanſerint *). Pindari locus eſt, Iſthm. Od. IV. v. 46. de quo etiamnum addubito, an ad hanc claſſem referri debeat, in quo, quod vulgatur, φυλλ' ἀοιδῶν, *folia poetarum*, peperit, quum, ſi legatur φυλ' ἀοιδῶν, vt ſenſus ſit: *ſimiles laudes iſtius aeui poetas plurimos ceciniſſe*, ea quidem Odae profundae particula plana videatur et expedita.

Tandem, quod Stephanus Ammonium prope indignum iudicet, quem Theſauri appendicem faciat, omnium accidit moleſtiſſimum. Iuuat ipſa Viri doctiſſimi verba adpoſuiſſe: *Quod ſi quis roget, cur hunc quoque librum, quum eiusmodi ſit, appendicem Theſauri eſſe voluerim, reſpondebo primum, quod deſit, qui melius hoc argumentum tractauerit, deinde quod non ita ſit malus, quin aliquid boni ex eo pericipi queat: praeterquam quod aliquos Veterum locos affert, qui vix alibi reperiri queant. Poſtremo quod typographi conſuetudini*,

*) Exempla etiam in editis ſunt in promtu. In MSS. praeſertim recentioribus, innumeris in locis permutantur φυλλον et φυλον, cuius rei experientiam inprimis feci in collatione Cod. Monacenſis Dionyſii Periegetae. A.

tudini, quae consuetudo pessima est, aliquid tribuere coguntur.

Quanto rectius scripsisset Stephanus, e veteribus, qui adcuratiorem linguae tradiderint vsum, solum superesse Ammonium, propositum rite exsequi, atque tanta eruditionis laude esse commendabilem, vt nullus etiam extet, e quo habita exiguae molis ratione, tam multa discere queamus. Etsi enim vocum hic potissimum proprietas est spectanda, in quamcunque partem te vertas, habebis, quod curae sit. Antiquos ritus et in his Attici fori consuetudinem tetigit, frequentissime, eam in rem tradit, quae apud alios non temere reperias. Hanc partem probe perspexerunt Salmasius et Valesius, Samueli Petito vsque adeo ignotam, vt in Commentario, quam in Atticas leges conscripsit, bis tantum aut summum ter Ammonii mentionem iniecerit. Sed in Oratoribus antiquis euoluendis diligentissimus, Petitus minori cum cura Grammaticis decenter versandis incubuit. Inuidiosa autem Salmasii in Ammonio citando sedulitas Desiderio Heraldo obfuit, quo minus Ammonio vteretur in Animaduersionibus in Salm. Obs. ad Ius A. et R. quarum eruditam bonitatem totam pene corrupit laboriosa conuitiorum, sed in Sal-

masium, farrago. Si quis porro rem Veterum litterariam cogitet, quot non Tragicorum et Comicorum Fabulas legit Amm. quarum absque eo etiam nomen ignoraremus? Libros integros citat, quorum alii etiam antiqui tantum legerint epitomas. Auctores homonymos sedulo discernit. Quis Didymi in Homerum, aliosque in Poëtas commentarios memorat? Quis Aristotelem de iure belli scripsisse tandem tradidit? Praeter Ammonium nemo. In ea re, qua Grammaticorum bonitatem censere consuevimus, veterum dico, qui nobis in aeternum perierunt, verbis conseruandis adeo etiam excellit Noster, vt vel eam ob rationem non solum Stephani cura dignus, sed omni quoque laude sit cumulandus, quippe qui bonarum rerum reliquias tanta cum cura custodiuerit. Quod si peruersa Stephani ratio locum reperiret, quis Nonium Marcellum tantum respiciat? hunc elegantioris doctrinae vir, Iosias Mercerus scriptorem vocat, *neque ab eruditione*, *neque a diligentia commendandum*. Proptereane male sedulus indicaretur, qui centenis aliquot corruptelis, quas Nonio inflixerunt MSS. auxilio persanandis operam suam addiceret? Suo merito Nonium nunc magni aestimari iudicat Mercerus, et quae ad eam rem a Mercero dicta sunt, in Ammonium vniuersa commode transferri

ferri possunt: nisi quod hic etiam diligentia et iudicandi facultate egregie enituit. Eruditionis autem laus Ammonii nomini veluti propria fuit. Nam Ammonii Hermeae scriptis, quae ad nos peruenerunt, nihil est castigatius: hic materiae tristitiam stilo facili atque nitido texit et venustis, quos scriptis suis interseruit, Poetarum versiculis mitigauit. Antiquiorum cognominum meminit Longinus in maioris operis, quod superest, fragmento: quorum alterum praestanti doctrina praeditum, alterum vastae eruditionis laude adeo etiam eminuisse testatur, vt neminem fuisse dicat, hac in parte Ammonio comparandum.

Si autem laudi ducitur, ab idoneis laudatoribus magni aestimari, felicissima sors Grammatico nostro praeclarum in modum obtigit. Huius enim libelli auctorem inprimis bonum vocat Leopardus XI. Emend. c. 11. Iosephus Scaliger, de Emendat. Temp. I. p. 26. *Ammonium vetustissimum dicit et eruditissimum Grammaticum.* Tiberius Hemsterhuisius, *scriptorem vtilissimum*, ad Poll. VII. 178. In his laudibus, quibus, mea quidem opinione, maior dari non potest, tandem desino.

CONSPECTVS
LECTIONVM VARIARVM
A
CAROLO SEGAAR
VIR. VEN.
E CODICE TRAIECTINO IN EPISTOLA CRITICA AD VALCKENARIVM COMPLECTENTE COLLATIONEM MS. ETYMOLOGICI CVM AMMONIO ETC.
DEPROMTARVM.

Pag. 5. v. Ἀγροικος. MS. plenius: Ἀγροικος μεν βαρυτονως, ὁ ἡμερος [leg. certe ὁ μη ἡμερος vel ὁ ανημερος. Cfr. *Etymol. M.* v. ἀγριον. *Seg.*] ἰσως ὁ ἀγριος. Ἀγροικος ὁ ἀμαθης και ἀπαιδευτος. ἀγροῖκος ὁ ἐν ἀγρω διαιτουμενος [διαιτωμενος.].

p. 6. v. Ἀγωνοθεται. MS. addit post γυμνικων: Ἀθλον και Ἐπαθλον διαφερει. Ἀθλον μεν γαρ καλειται αυτος ὁ ἀγων. Ἐπαθλον δε το διδομενον νικησαντι. Conuenit *Eranius*, qui bene, το διδομενον τω νικησαντι δωρον. Vid. *Ammon.* v. Ἀθλος. Verum poteſt haec ἐναντιοφανεια ita tolli: Ἀθλος nempe tantum *certamen* ſignificat, non *praemium*, Ἀθλον *praemium*, ſed et *certamen*. Ἐπαθλον *praemium* tantum. *Segaar.*

p. 8. v. Ἀιδως, ratum habet MS. quod conieceram, ὁν σεβασμιως τις ἐχει.

p. 16.

p. 16. v. Ἁλικασον, pro ὡς τινων φθον. τ. π. haec habet MS. των δε ἀρχαιων τινων βαρβαρων διακειμενων προς τους Ἑλληνας, τας χωρας ἀυτων ἁλσι κατηςπειρον [κατεσπειρον, S.] εἰς το μηκετι δυνασθαι φερειν καρπους. Cfrtr. *Eranius* p. 157.

p. 23. v. Ἀναβατης. MS. v. Ἐπιβατης. Ἐπιβατης ἐπι ἁρματος. Ἀναβατης ἐπι ἱππου.

p. 26. v. Ἀποκηρυκτος. MS. ἐπ' ἀδικημασι et mox Ἐρποιητος δε, ὁ δοθεις ἑτερω, ὁυτως Ἐρατοσθενης.

p. 29. v. Ἀποφορα. MS. Ἀποφ. κ. Ε. Το δε ὑπο των πολιτων δημοσια διδομενον ἀποτελεσμα και εισφορα. Cfr. *Hesych.* v. εἰσφορα et *Eran.* v. ἀναφορα. *Seg.*

p. 32. v. Ἀρτι. MS. το ἀρτιως ἐπι του ἀπηρτισμενου τελειως ἐργου, vbi illud τελειως melius collocatum *S.*

ibid. v. Ἀραχνη, Ἀραχνου διαφερει. Ἀραχνη μεν γαρ ἐςι το λεπτοτατον ὑφασμα του ζωου, τουτ' ἐςι, του ἀραχνου, Ἀραχνης δε ἐςιν ἀυτο το ζωον ἀρσενικως ἐκφωνουμενον. Similiter *Eranius* p. 156.

p. 33. v. Ἀρρωτος. MS. pro ὡς Ἀριςοφ. φ. dat ὁυτως Ἀριςοτελης.

p. 34. v. Ἀρρωδειν MS. in loco *Euripidis* πεπραγοτων.

p. 35. v. Ἀσφαδελος. MS. Ἀσφοδελον και Ἀσφοδελὸν διαφερει παρα τοις Ἀττικοις. Ἀσφοδελον μεν γαρ βαρυτονως ὁ [del. S.] σημαινει το φυτον παρα τοις παλαιοις. Ἀσφοδελον δε ὀξυτονως τον τοπον, ἐν ᾡ ἀφοδελοι γινονται. Vid. *Eranius*, p. 161.

ibid. v. Ἀςρον. Ἀςρον μεν γαρ ἐςιν ὁλον το ζωδιον, το ἐκ πολλων ἀςερων συνεςηκος, ὁιον ἀκτος [ἀρκτος, *Seg.*]. Ἀςηρ δε, ἑκαςος των ἐν τω ζωδιω ὑπαρχοντων. ὡς ὁταν λεγομεν την ἀρκτον ἐξ ἀςερων συγκειμενην.

ibid. v. Ἀτεχνως. MS. — περισπωμενως δε το ἀδολως και ἁπλαςως. τεχνη γαρ ὁ δολος. Και Ὁμηρος

— Ἀμφι δε δεσμοι τεχνηεντες ἐχοιντο.

τουτ' ἐςι δολεροι. σημαινει δε και το ἁπλως, καθαπαξ. ἐι δε ἰσω τω ὀντι και τη ἀληθεια. ὁι δε το παραπαν, καθολου. Conuenit tantum non, vt saepius, cum *Etymol. M.* Locus *Homeri*, quem respicit, est *Od.* Θ. v. 296. *Seg.*

p. 36. v. Ἀτιμουται. MS. cum *Ascal.* ὁλοσχερη ἀτιμιαν. Subliciuntur plura, quae describere nihil attinet, cum paene eadem sint, ac quae habet *Etym.* M. p. 164 *Seg.*

p. 42. v. Βοος. MS. ὁ ἐπι νεκρου.

ibid. v. Βουλει. MS. οἱονει, ἐαν βουλη πορευομεθα.

p. 44. v. Βλυειν. MS. ὁτι το μεν βρυειν ἐπι της ἀναδοσεως των ἀνθεων, το δε βλυειν ἐπι της του ὑδατος ἀναδοσεως.

p. 47. v. Γαμηλιον και Ἐπιθαλαμιον, et deinde, omisso ὀυ, quod *Ammonius* habet, ὁ περιωρισαι. S.

p. 49. v. Γερων. MS. pro ἐκ των Ἀριςωνος praefert ἐ. τ. Ἀριςαρχου: vereor, vt recte.

ibid. pro ἐν Κρ. ἐν δε Κρητη.

p. 50. post μετεχειν MS. cum *Eustathio.* Ἀχαιοι δε κουρους, Καδες [*Eust.* Θρακες.] ἀγουρους. ὡσαυτως και Ἀττικοι.

p. 53. l. 8. MS. ἀλλα πολλων γραμματων ἐμπειρος ἐςι.

p. 61. v. Διηγησις. MS. Διηγησις μεν γαρ ἐςιν [deficiunt hic nonnulla facile supplenda. S.] οἱον ἡ πασα διηγησις Ὁμηρου. Διηγημα μερος τι της ποιησεως.

στεως. οἱον Ἀιαντος μονομαχια προς Ἑκτορα. Totam obſeruationem ex eo, quem huic *Ammonii* notae ſubieci, *Euſtathii* loco, delibauit ſciolus interpolator.

p. 64. l. 3. MS. ὑπο βασιλεως.

p. 71. v. Ἑλκος. In MS. additur aliarum duarum vocum diſcrimen, τραυματος et πληγης. Τραυμα δε, τρωσις σαρκος ὑπο σιδηρου γενομενη ἐφ' ὑγιειου [ὑγιεινου] σωματος, πληγη δε ἐκ χειρος πληγη.

p. 79. l. 1. MS. ποιονου λ. χ. Duplex niſi fallor, olim hic obtinuit ſcriptio, quam in ſuo Codice ita repraeſentatam inuenit exſcriptor, ποιον: vtramque ille coniunxit et inde confecit illud ποιονου. *Seg.*

p. 81. v. Ἑνεκα. MS. οἱον ἑνεκα μεν Ἀλεξ.

p. 83. l. 3. MS. Ἐπικηδιον.

p. 88. v. Ἐπιτιμος. MS. ὁ ἐντιμος et mox ἐπιτιμησον αὐτον.

p. 92. v. Ἐρωτησις. MS. ὑποδεεστερων ἐξετασις.

ibid. deeſt δε in MS. poſt Ποθος.

p. 95. v. Ἑστιατωρ. In MS. traditur quoque diſcrimen inter ἑστιαν, ἐσχαραν et μεγαρον, quae vero deſcribere non lubet. *Seg.*

p. 101. v. Ἐυθυς MS. pro αὐτων, ἀντι του, vt coniecerat *Valck.*

p. 104. v. Ἐχθρος. MS. χωρων προς τον πελας, ex *Euſtath.*

p. 105. v. Ζηλος φθ. In MS. deeſt μιμησις et ὀν in fine.

p. 109. v. Ἡμερα. MS. Ἡμερα μεν ἐστι ἡ προ ἡλιου φαυσις. Ἠως δε, ἡ μετα τον ἡλιον.

p. 114. v. Θημαχια. MS. Θεομαχια ἡ αυτων. —

p. 115. v. Θεωρος. Hic in MS. nonnulla desunt. Priora in eo ita leguntur: Ὁ μεν γαρ εις θεους πεμπομενος, ἠγουν φροντιζων, θεωρος λεγεται.

p. 123. v. Θρασος. MS. Θαρσος και θρασος διαφερει, ὡς αρετη κακιας. το μεν γαρ επι αρετη τασσεται, το δε επι κακια. ὁθεν οἱ παλαιοι ὡρισαντο ουτω. Θαρσος εστι ψυχης παραστημα μετα λογισμου, θρασος δε τη αλογιστια. ὁθεν Ευριπιδης αμαρτανει λεγων,

Ου θρασος τοδε, επει ουδε τολμη
Κακως, φιλους δρασαντας εναντιους βλεπειν.

Versus *Euripidis* misere hic distorti leguntur in *Medea* v. 469. et 470. Ex iis, quae ad hunc *Ammonii* locum adnotaui, patefiet, vnde sapientiam suam hauserit misellus interpolator.

p. 125. l. 1. pro δι' ἡντινα αιτιαν MS. καθ' οντινα τροπον. Haec nota in MS. duplicata est. Additur enim: το δε Θυσαι του Σφαξαι διαφερει. Σφαξαι επι τι ζωον [l. επι των ζωων]. Θυσαι δε το θυμιασαι.

p. 126. v. Θυμος. Hic iterum MS. απογραφος sequentem obseruationem aliunde conscribillauit: Τι διαφερει μηνις, οργη, χολος, κοτος και θυμος; Μηνις μεν εστιν ἡ επιμονος οργη απο του μενειν. Ὀργη δε ἡ επ' ολιγον χρονον παρα το οργαν. χολος δε οιονει κινησις χολης απο του κεισθαι [χεισθαι S.] Κοτος δε ἡ πολυχρονιος μνησικακια. Θυμος δε ζεσις του περικαρδιου αιματος.

p. 136. v. Ισθμος. MS. διαδος εκατερωθεν θαλασση περι εχομενος. Adiuncta est sequens adnotatio: Ἰσθμος μεν γαρ εστιν ἡ στενη οδος ηπειρου, και αμφιθαλασσος. πορθμος δε στενος πλους καθ' εκατερον [ρον S.] μερος ηπειρους εχων.

p. 138

p. 138. v. Ἱςοριογραφος. MS. addit και ἀμφοτεροι πεζῳ χρωνται λογῳ; in fine autem ζωγραφος δε ὁ ζωων εικονας γραφων.

p. 139. v. Ἰταλοι. MS. in fine: ἐπι των Σικελων και Σικελ.

p. 167. v. Λημμα. MS. A. μεν δ. ἑ. μ. τ. π. τ. τυχης, ἢ ἀνδρια. In fine το λαμβανομενον κερδος.

p. 171. v. Λιβανος. De hac voce in MS. duplex legitur obferuatio. Prima: Λιβανος μεν γαρ το ὀρος. λιβανωτος δε το ἀπο του δενδρου δακρυον. Secunda: Λιβανος μεν γαρ το φυτον, λιβανωτος δε αὐτος ὁ καρπος, τουτεςι το θυομενον τοις θεοις.

p. 172. v. Λογος. MS. fub finem confufe: ἡ μετρῳ, ἢ ἐμμετρος κοσμουμενη.

p. 173. v. Λυχνιον. In MS. poft φανος fubiungitur και λυχνουχος. locus autem *Menandri* omittitur.

p. 174. v. Μαςος. MS. Μαζος [l. Μαςος] ὁ γυναικειος κυριως, δια το εἰναι μ. γ.

p. 177. v. Μεταβαλλεσθαι. Pro μεταμορφουσθαι MS. μεταμορφωσις.

p. 178. v. Μειραξ. MS. ἐπι ἀρρενος, ἐπι θηλειας.

p. 190. v. Νεαρον. MS. δυναται δε και ν. fed ἀλσι πεπασμενων, omiffo τῳ. Additur praeterea fequens obferuatio; Νεαρον ὀνομα γινεται παρα το ναον [νεον S.] και το ἀρυω. το νεωςι ἀρυθεν ὑδωρ. μεταφορικως δε λεγεται ἐπι των παιδων των νεωςι γεννηθεντων. λεγεται δε προσφατον το νεωςι ἐσφαγμενον κρεας.

p. 193. v. Νηες. MS. αἱ μεν νηες ςρογγυλαι φορτιζομεναι, τα δε πλοια ςρατιωτικον. vnde et lectio ςρατιωτικοις in loco *Ariftotelis* firmatur. *Seg.*

p. 204. v. Ὀλβιος. In Ὀλβιος copiosus *Traiect.* v. Ὀλβιοδαιμων, tradens non tantum discrimen inter ὀλβιος et ἐυτυχης, sed et inter πλουσιος, ἐυπορος, ἀφνειος, ἐυδαιμων et μακαριος, quod et *Ammonius* notauit v. Πλουσιος [p. 223.] *Seg.*

p. 206. v. Ὀλμος. MS. Ὀλμος δε μυρεψικον τι σκευος εις ὁ etc. το ἰγδιον λεγομενον παρ' Ἰταλοις.

p. 210. l. 1. confirmatur Vulgata a MS. *Ven. Segaar;* ὑπο του νου, ex coniectura, quam vide p. 26. 27.

p. 213 v. Ὀψε MS. pro ὡρα dat καταστασις.

p. 215. v. Παραβολη. MS. Ἡ μεν γαρ παραβολη ἀπο ἀλογων ἡ και ἀψυχων λαμβανεται. ἀπο μεν ἀλογων. οιον ὀξυτατος ἱππος. ἀπο δε ἀψυχων, ὡσπερ τις οἰκια μεγιστη. το δε παραδειγμα ἀπο ἐμψυχων και γεγονοτων πραγματων. ἀπο ἐμψυχων, ὡσπερ ἀνηρ τις. ἀπο δε γεγονοτων πραγματων, ὡσπερ το συμβεβηκος του πολεμου.

p. 217. v. Παις. MS. Ἀντιπαις δε, ὁ μεγας παις.

Ibid. v. Παιδισκη. MS. Παιδισκη και Παις παρα Ἀττικοις ἡ θεραπαινα διαφερει. Παιδισκη μεν γαρ ἐστιν ἡ ἐλευθερα. Παις δε ἡ δουλη. Delendum illud ἡ θεραπαινα, vel locus totus, vt videtur, ita constituendus: Παιδισκη, Παις και Θεραπαινα δ. Παιδισκη μεν γαρ ἐστιν ἡ ἐλευθερα παρα Ἀττικοις. Παις δε ἡ δουλη. Το ἀυτο και Θεραπαινα, vt saepius, vel Παις δε και Θεραπαινα, ἡ δουλη. *Seg.*

p. 218. v. Παχειν, turbatissimum locum MS. ea ratione exhibet, qua a *Scaligero* erat emendatus, nisi quod post διαφερει male habeat και ὁ Παχων Παχοντος et ὁ συμπαχων post ὀυ μεν τοι repetat. *Segaar.*

218. v. Πατρια. MS. Πατρια και Πατρικοι και Πατρια διαφερει. Mox οἱ φιλοι et τα της πατριδος ἠθη.

p. 219. v. Πελατης. MS. Πενεςης παρα Θεσσαλοις ὁ πραθεις ἀλλοις, ἡ μετα πολεμον δουληθεις.

p. 220. v. Πενης. MS. πενης μεν γαρ ὁ δια χειρων πονων και ποριζων την τροφην· πτωχος δε ὁ δι' ἐνδειαν τροφων.

p. 222. v. Πειρα. MS. δερματιον pro δερμα τι.

p. 223. v. Πλειν confirmat MS. *Valckenarii* coniecturam.

p. 224. v. Πληθος. MS. addit και ἀλλως. Ὀχλος μεν το πολυ και ἀναριθμητον πληθος. Πληθος δε το ἐναριθμητον και μεμετρημενον.

p. 225. v. Πομα. MS. ἐν δε συνθεσει δια του ω μεγαλου, οἱον γαλακτοπωτης, οἰνοπωτης, ὑδροπωτης, και τα ὁμοια. Ad locum desperatum liceat proponere, quod mihi in mentem venit. Sufpicor nempe, Grammaticos in hoc decreto non adeo ipfum πομα et πωμα fpectaffe, quam quidem vocabula ποτης et πωτης, atque ita rem percepiffe, voces illas fequi rationem του πομα et πωμα, et ita quidem, vt fimplicia tantum per ο, compofita autem per ω dicantur. Quorfum enim ceteroquin illa exempla, γαλακτοπωτης, γαλακτοπωτειν etc? *Etymol. M.* φιλοποτης μεν δια του ο μικρου, ὁ φιλων ποτους, και συμποσια. Φιλοπωτης δε δια του ω μεγαλου ὁ φιλων πολλα πινειν. πωμα γαρ τον [το] ποτον και ὀν πομα. Coniicio hinc et voluiffe dici γαλακτοπωτης, οἰνοπωτης, ὑδροπωτης, ad denotandos homines, qui *multum* lactis, vini, aquae bibunt. Haec fi ita fe haberent, forte ftare poffet, quod Nofter habet, vel faltem iuuari, addendo voculam και ante δια του ω μεγα-

γαλου. Verum haec nil nisi coniectura. *Segaar.*

p. 226. Πολιτης. MS. primo: Πολιται μεν, οἱ της ἀυτης πολεως μετέχοντες· πατριωται δε οἱ μη κατα νομον ἐν τη ἀυτη ὀντες. Tum vt *Ammonius*.

p. 227. v. Πολις. MS. principe loco eodem modo ac *Erasmius*: deinde vt *Ammonius*.

p. 231. v. Προξενος. MS. ἀλλους γαρ και ξενιων vt emendabat cl. *Arnaldus*, et mox μνα δε ἡ τεταγμ.

p. 234. v. Προ μοιρας, MS. μεν το βιαιως ἀποθανειν. Προ ὡρας δε τον [το] νεον ἀποθανειν.

p. 335. v. Προτερος, MS. post πολλων. ὡς Ὁμηρος ἐπι των ἐννεα ἀριστεων τε παλυ μεν.

Πρωτος μεν ἀναξ κ. Ἀ.

Corrigendum certe, ὡς Ὁμηρος ε. τ. ε. ἀριστων.

Ὦρτο πολυ πρωτως μ. α. α. Α.

Ibid. v. Πρωτοτοκος, pro τεκουσα MS. γεννησασα.

p. 239. v. Σταθηναι. MS. Το μεν γαρ στηναι κατα προαιρεσιν ἰδιαν γινεται, το δε σαθηναι ἐκ της ἀλλου προαιρεσεως· οἱαν ἐστη ὁ ἀνθρωπος δι' ἀυτου [ἀυτον]· ὁ ἀνδριας ἐσαθη ὑφ' ἑτερου.

Ibid. Multo breuius est MS. vv. μισθαι, et σαφυλη.

p. 245. v. Σημειον. MS. παρωχηκοτα et πισθουσθαι [l. πισουσθαι. S.]

p. 246 v. Σικελος. MS. ὁ ἐξ ἀυτης νησου της Σικελιας ὤν. *Glossa*: Vid. *Thucyd.* L. V. c. 5. Mox Cod. Tr. posteriori loco: Σικελοι μεν ἐισι οἱ ἐν τη Σικελια οἰκουντες βαρβαροι. Σικελιωται δε οἱ ἀπο Ἑλληνων πολεως μετοικισαντες l. μετοικησαντες, quae duo saepe permiscentur. *Seg.*

p. 247.

p. 247. v. Σκωμμα. MS. γεφυρισμος et γεφυρισμου, vltimam vero notae partem ita exhibet: γεφυρισμος δε ἀπο του ἐν ταις Ἀθηναις ἐπιγραφειν τινα ἐπι γεφυρων μετρα διασυρμους τινων περιεχοντα.

p. 251. v. Στρατεια. MS. Στρατεια το ἀξιωμα. ἐκ του στρατευομαι στρατεια. Στρατια δε το στρατευμα, ἐκ τουτου το πληθος το πολεμικον. ἐκ του στρατος, στρατια.

— v. Στρατος. MS. Στρατοπεδον μεν γαρ ἐστιν ὁ τοπος, ἐν ᾡ ὁ στρατος ἱσταται. το δε στρατευμα, ὁ στρατος. ὁ δε στρατος, το πληθος στρατευομενον.

— v. Συμμαχειν MS. Συμμαχειν μεν γαρ ἐστι το συν αὐτοις εἰναι. Ἐπιμαχειν δε, εἰτε τοις αὐτοις, εἰτε αὐτοι ἑτεροις ἐπιστρατευωσιν.

p. 252. v. Συνεργος. MS. Συνεργος δε. ὁ ὁμοτεχνος και συντεχνος.

ibid. v. Συγγραμμα confirmat MS. *Sallieri* emendationem.

p. 256. v. Τεχνιτης MS. βαναυσος δε ὁ χωρις λογου ἐπιτηδευων.

p. 259. v. Τιθησι, MS. pro αἱρουμενοι, τιμωρουμενοι.

ibid. v. Τουνεκα MS. και, κεν.

ibid. v. Τιμωρεισθαι posterior nota in MS. verbotenus eadem, prior haec: Τιμωρησαι και Τιμωρησασθαι διαφερει. Τιμωρησαι μεν γαρ ἐστι το ἐκδικησαι· τιμωρησασθαι δε το κολασαι.

p. 262. v. Τηθη. MS. Τιτθη ἡ τροφος ἡ βαια, μαια puto: strenue autem ibi nugatur de origine illius βαια. Porro: Τροφοι δε, και Τιθηνοι αἱ τους ἀλλους πονους ἀναδεχομεναι, λεγω δη, περιφερειν, και ἀποπλυνειν, και λουειν.

p. 263. v. Ὑπαρ. MS. και ὀνειρου διαφ. Ὑπαρ ἐστι γαρ, ὁραμα και ἡ ἐναργης ὀψις. Ὀνειρος δε και ὀναρ [ὀνειρον, S.] ἡ. ε. τ. κ. Φ.

p. 264.

p. 264. v. Ὑποψια. MS. δοξα κρα επι των χειρων, male. In priori parte cum *Herennio* conuenit. S.

ibid. v. Ὑπάγειν. MS. βους ἡ ἱππον: locum autem *Aristophanis* ita habet: Συ δ' ὑπαγεις τον ορκον, αντι του επαγη, vitiose certe pro επαγεις. Hoc sane notatu dignum. In verbis *Eupolidis* pro ὑπαγε, ὑπαγεις. *Seg.*

p. 267. v. Φασκωλος. MS. ἱματιον φορεις. Vitiose.

p. 272. v. Φρονειν. MS. Φρονειν μεν γαρ εστι το καλως ενθυμεισθαι.

p. 273. v. Φωνειν. MS. φωνειν μεν επι ανθρωπου.

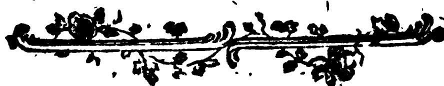
p. 274. v. Φωλεος. MS. λεγων νεοσσοι αντι του τεκνα.

p. 276. v. Χλαιναν. MS. και τι διαφερει χλαινα, χλανις και χλαμυς. Χλαινα μεν γαρ λεγεται το παχυ και χειμεριον ἱματιον. Χλανις δε το λεπτοτατον και τρυφερον ἱματιον: tum, όπερ φορουσιν ει κηροφοροι, dum nihil sequitur de v. χλαμυς. MS. et in praecedd. χιτων' ὑποκαμισον· το του ανδρος ἱματιον, παρα το περιχεισθαι τω σωματι ἡμων. το δε της γυναικος πεπλον λεγεται και χιτωνισκος.

p. 281. in MS. non distinguitur inter ὡραν et ὡραν.

Ex his fragminibus de indole MS. *Traiectini* satis indicari poterit. Negari vix potest, multas in eo contineri lectiones haud spernendas et quibusdam in locis *Ammonio* restituendas. Plerisque tamen in obseruationibus non pauca a sciolo librario ex aliis Grammaticis consarcinata et scriptori nostro obtrusa sunt, vt adeo in bonae frugis lectionibus seligendis maxima cautione opus sit.

CODI-

CODICVM MSS.

ET

EDITIONVM AMMONII CATALOGVS

MSS.

PARISINA

I. In Codice Regiae Biblioth. No. 1500. Vid. *Labbei Biturici* noua Bibl. MSS. librr. *Paris.* 1653. p. 103. Adiunctus est in hoc Cod. eiusdem auctoris libellus περὶ ἀκυρολογίας, quantum noui, adhuc inditus. Eiusdem tituli libellus MS. auctore *Polybio Sardiano* exstat in Reg. Bibl. Matrit. Vid. *Iriarte* Catal. Matriti 1769. fol. Vol. I. p. 117.

II. In Codice R. B. chartaceo 2652. No. 1. Vid. Catal. Codd. MSS. Bibl. Reg. *Paris.* 1740. Vol. II. p. 534.

III. In Codice chartaceo, Constantinopoli in B. R. illato, 2669. No. 6. Vid. Cat. cit. p. 538.

ANGLVM.

IV. In Bibliotheca aedium Iacobaearum, Cod. 841. Vid. Catal. Librr. MSS. Angliae et Hibemiae, Oxon. 1697. Vol. II. p. 246.

VENETVM.

V. In Codice Bibliothecae S. Marci 652. Vid. celeberr. de *Villoison* Anecdota Gr. T. II. p. 249.

EDI-

EDITIONES.

Ao.

1497. *Venetiis* cura *Aldi* prima prodiit *Ammonii* editio, subiuncta Dictionario Graeco-Latino et *Cyrilli* opellae.

1521. *Parisiis.*

1522. *Basileae*, apud. *Valentin Curion.*

1524. *Venetiis*, cura *Aldi*, cum *Phrynicho*, *Thoma M.* et *Moschopulo.*

1525. *Basileae apud Valentinum Curionem.*

1530. *Parisiis.*

1532. *Basileae.*

1552. *Parisiis*, post calcem Lexici Gr. Lat. a I. *Tusano* locupletati. Hanc editionem, quae a Lexico decerpta in manus meas peruenit, primum mihi incognitam, in notis criticis *editionem incertam* adpellaui, qua de re monendos duxi lectores.

1553. *Lugduni* cur. I. *Frellonii.*

1554. *Basileae.*

1572. *Basileae*, H. *Stephani* Thesauro Ling. Gr. subiecta. Ex hac *Stephani* recensione editus est *Ammonius* in *Scapulae* Lexico saepius impresso.

1600. *Basileae.*

- - *Lugd. Batav.* cura Bon. *Vulcanii*, inserta Thesauro vtriusque linguae.

1637. *Londini.*

1739. *Lugd. Batav.* cum opusculis nondum edd. cura L. C. *Valckenaer.*

AM-

ΑΜΜΩΝΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΟΜΟΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

ΑΜΜΩΝΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΟΜΟΙΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' ᾧ τὰ a) πράγματα παρατιθέασιν. Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' ᾧ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα b) μὲν γὰρ, τὰ ἱερὰ, καὶ c) τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα· Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις τοῦ Βεβήλου τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον διαφοράν.

A 2 Ἄγγελος

a) *Vulc.* βρώματα. *If. Voff.* ex coni. τραγήματα. b) μὲν καὶ τὰ *multae edd.* c) καὶ ἄψαυστα MS.

Πραγματα] Sine dubio bene ſe habet haec lectio, cum non ſolum bellariis reponendis ſed Mathematicorum vſui etiam inſeruiiſſet haec tabula.

Αβεβηλα] Vt adcurate intelligi poſſit haec *Ammonii* nota, conferatur infra ὅσιον. Ἡ κοινη χρησις του Βεβηλου, est ἀκαθαρτος, ἀμνητος, μιαρος.

Ἄγγελος d) καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων· (ὃν Θουκυδίδης διάγγελον e) λέγει· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ f) τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται g) δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον h) μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον.

Ἀγχι-

d) καὶ deest in MS. e) λέγει abest a *vett. edd.* et MS. f) τὰ ἐφ' ἑαυτῷ MS. *vett. edd.* τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ. g) καὶ τὰ ἄψυχα *Vulc.* h) μὲν μῆλα absunt a MS. et vett. edd. et debentur liberalibus *Stephani* manibus.

Θουκυδ. VII. 73. vbi legitur Διάγγελοι των ενδοθεν.

Αυταγγελος] ὁ ἀφ' ἑαυτης (*sponte*) ἀπαγγελλουσα. Hanc explicationem etiam *Suidas* tradit in αὐταγγελος. Suppleatur πεμφθεις post ἑτερου.

Οἱ δ'] Odyss. Δ v. 622. Interim ἀγω etiam cum ἀψυχοις construitur. *Odyss.* A. 184.

ἀγω δ' αιθωνα σιδηρον. Non vero adieci h. l. ad labefactandam *Ammonii* notam. Qui enim fieri possit, vt vnus siue perpauca vett. auct. loca regulam a communi linguae vsu dictatam irritam faciant? Propterea tantum eum addidi, vt intelligatur, quam difficile sit in huiusmodi rebus *praeceptum vniuersale* formare, id quod semel monuisse sufficiat.

Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἷς ἐπειδάν τις ἐκ i) τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ l) ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τοιούτων δικαίων· Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια· Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος καὶ Ἄγροικος διαφέρει· προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν· προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

i) Scal. τούτου. *Valck.* τοιούτου. Vterque ex coniectura. l) ὁ deest in E. i. Mox legitur νόμιμων. Vitiose.

Ἀγχιστεις] Primario *vicini*, deinde *propinqui*, *haeredes*. Secundum *Ammonium* et *Suidam* ἀγχιστεις sunt consanguinei in linea *collaterali* descendente, e. gr. fratrum, consobrinorum, auunculorum et patruorum filii, qui si haeredes proximi non aderant, haereditatem adibant. Συγγενεις, *propinqui remotiores*. Interea confunduntur etiam apud veteres. *Lucianus* in *Timone*: συγγενης αὐτου ἀγχιστευς και μαθητης ὤν. —

Ἀγχιστικα δικαια ad tria potissimum capita reduci possunt. Ἀγχιστεων enim habita fuit ratio in *iustis soluendis*, vnde etiam dicti sunt ταφηες, κηδεσαι, in *adeunda haereditate* et in *ducenda orba*. Cfrtr. *Petiti* comm. ad LL. AA. [ed. Wessel. p. 584. seqq.] *Valcken.*

Ἄγροικος] *Agrestis*. Habet sibi consentientem Noster *Th. Magistrum*. *Tim. Soph.* Ἀγροικος, σκληρος και ἀπαιδευτος, ἡ ὁ ἐν ἀγρῳ κατοικων. Dissentiunt plerumque

Ἄγριος καὶ Ἀγρεῖος διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμός· Ἀγρεῖος δὲ ὁ ἀγροῖκος.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι· Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν.

Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν m) σκηνικῶν λέγονται. Ἀθλοθέται δὲ, ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρονόμος, ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς n) νέμων· ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. Τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀναλύεσθαι εἰς πάθη.

Ἀγό-

m) edd. vett. σκηνῶν. n) νεμόμενος vett. edd. Quae sequuntur vsque ad νεμόμενος debentur MSS. *Angl*. et. *Voss*.

rumque Grammatici in constituenda earum vocum differentia, quae accentu tantum sunt diuersae, cuius rei rationem accentuum historia facile suppeditabit.

Ἀμφαγνοεῖν] Hanc lectionem *H. Stephano* non improbante in textu reliqui. Apud Grammaticos vix nisi ἀμφιγνοεῖν inuenies. Loco ἐν τισιν ἐπιδ. lege ἐν τισιν ἔτι διστάζειν. *Valck*. Ἀμφιγνοεῖν ἢ ἀγνοεῖν, ἢ ἐνδοιάζειν. *Suid.*

Ἀγωνοθ.] Non plena veterum auctoritate nititur haec nota, quamuis Noster *Hesychium* et *Suidam* sibi habeat consentientem. Promiscue enim has voces vsurpari, patet non solum ex *Moeride Att.* et *Thoma Magistro*, sed etiam ex *Platone* de Legg. L VI et VIII aliisque. Sine dubio itaque ad locum singularem respexit *Ammonius*.

Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ o) τεθραμμένον· ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.

Ἀδεὴς καὶ Ἀδαὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ p) τῦ ε ψιλῦ, ὁ ἄφοβος· διὰ δὲ διφθόγγυ, ὁ ἀμαθής.

Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄημα συνεστραμμένον· Θύελλα δὲ, ἄελλα θύυσα καὶ ὁρμῶσα.

Ἆθλος καὶ Ἆθλον διαφέρει· ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· ὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

o) τετριμμένον *Valck.* ex coni. p) τῦ ψιλῦ. *Valck.*

Ἀγοραιος] Sicuti Ἀγροικος et Ἄγριος is dici traditur, *qui ruri vitam degit*, contra poteſtate ad mentem translata, *homo inurbanis moribus et incultus:* pari ratione Ἀγοραῖος eximie quidem dicitur, Deus fori praeſes, ſed et eum denotat, qui forenſem eloquentiam ſectatur, ſiue etiam mercimoniis emendis, vendendisue, in foro aetatem conterit. Sic Ἑρμης, Ζευς ἀγοραιος. Ἀγόραιος vero cuius mentem forenſes ſordes inquinarunt. Quum enim cocionum genus malis artibus et verſutiis infiſum eſſet et infamatum, neque garruli ſophiſtae et forenſes rabulae maiori eſſent in pretio, accidit, vt quosuis homines nequam et nauci ἀγοραίους vocauerint. *Valck.* Reſpondent hisce ἀγοραιοις Latinorum *ſubroſtrani* apud *Ciceronem* et apud *Horat.*:

Innati triuiis ac pene foreuſes.

Ἀελλα] ἀνεμων συστροφη. *Schol. Ariſtoph.*

Ἆθλον, τυ ἀγωνος βραβειον] *Suid.* Verſus *Homeri*

Οὗτος q) μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων,

— ἀέθλια r) πόσσ' ἀνελόντες.

Ἀθῆναι καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν. Ἀττικὴ δὲ ἥτε πόλις καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει· τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τὶ λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δ' Αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ s) αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἐστὶν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον t), ὡς σεβομένως τὶς ἔχει· Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται.

q) μὲν δὴ edd. *Hom.* r) πόσ' ἀν. vett. edd. δ' ἴσ' ἀν. *Hom.* s) αἰτῶ et mox αἰτοῦμαι edd. ante *Valck.* t) *Steph. Vulc.* et c. i. ὡς σεβόμενος. *Valck.* e. c. ὧν σεβομένως seu σεβασμίως. Addo et meam ἐν σεβομένως τ. ε.

ri leguntur in Odyss. χ v. 5. et Il. ψ v. 736. Qui et sequentes si non semper cum nostris vett. auctorum editionibus congruant, id non tam librariorum incuriae quam memoriae vitio tribuendum est, quam in citandis notis auctoribus, e. gr. *Homero, Euripide,* plerumque secutus est *Ammonius.*

Οὐ πυρ.] Hunc versum *Menandri,* ad mentem *Scaligeri, Maussaci* aliorumque emendatum reposuit *Valck. Salmasius* eum vertit: *Haud patinam mutuatus, haud ignem petens.*

νεται, ὡς μὴ δέον τὶ πράξας. καὶ Αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα· Αἰσχύνεται δὲ, ὃς μεθύσκεται· διαςέλλει δὲ Ἀριςόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παιδευτικῶν· φησὶ γὰρ, Διαφορὰν τήνδε νομιςέον Αἰδοῦς τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπιςάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἑκάςην u) τῶν εἰρημένων ὑπεροχῶν προσέρχεται, οὕτως διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τὶ, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς· ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα v) ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει· ὁ μὲν γὰρ Αἶνός ἐςι λόγος κατὰ ἀναπόλησιν μυθικὴν, ἀπὸ ἀλόγων

A 5 ζώων,

u) MS. τῶν ὑπεροχῶν τῶν εἰρημένων π. οὕτω δ,

v) δ' ἐπὶ e. c. *Valck.*

Ἀριςοξενος] Antiquissimus e scriptoribus Musicis et Aristotelis discipulus. Liber eius παιδευτικοι νομοι citatur etiam in scholiis ad *Hesiodum* p. 54. et apud *Laertium* VIII, 15. ex quo hic reponere mallem νόμων παιδ. De aliis scriptis eius vid. *Fabric.* B. G. T. II. p. 257.

Αἶνος] Differentiam quam in hac nota tradit *Lucillus Tarrhaeus*, *Erasmo*, *Grotio*, *G. I. Vossio* probatam non adeo sollicite Veteres videntur obseruasse: Hi non solum *apologos* sed et quaeuis *breuiora* antiquiorum hominum *dicta*, primaeuae simplicitatis et illibatae sapientiae pulcerrimas reliquias, *αινους* vocauerunt. *Valc.* Schol. *Arist.* ad Σφηκ. v. 1251 Αινος διαφερει μυθου, τω τον αινον μη προς παιδας, αλλα προς ανδρας πεποιησθαι και μη προς ψυχαγωγιαν μονον, αλλα και παραινεσιν εχειν τινα. —

Ἀναπολησιν] *Valck.* legit αναπλασιν. Acute.

ζώων, ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιος x) Ταῤῥαῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν· οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς y) παρ' Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις z) ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ καἰετὸς
Ξυνωνίην ἔθεντο· καὶ τὰ ἑξῆς·

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη,

εἶτ' ἐπιφέρει,

Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐχατιήν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνήντετο
Πυκνὸν ἔχουσα νόον·

καὶ Ἡσίοδος,

Νῦν

x) Ταραῖος vett. edd. pr. ἀνὼ sec. ἀνθρώπῳ. ξυνωνίαν vulg. y) ὥσπερ MS. z) Ald. Mox ὅδ' ὡς, et τε καἰετὸς

Λούκιος Ταῤῥ.] *Eustathius et Phauorin.* Λουκιλλος. Apud priorem inuenies etiam περι παροιμιων.

Ἀρχιλοχω] Fragmentum fabulae huius, quod etiam *Eustath.* ad *Il.* Α. ed. Bas. p. 796. affert, ita constituendum putauit cl. *Valckenaer:*

Αινος τις ἐς' ἀρχαιους ἀνθρωπων ὁδε
Ὡς ἀρ' ἀλωπηξ κερδαλη τε καἰετος
Ξυνωνιην ἐθεντο.

Σκυταλη] Cfrtr. *Scholiast. Pind.* ad *Ol.* VI, v. 154. Nolo in huiusmodi fragmentis argutari.

Ἡσιοδ.] Εργ. v. 202.

Νῦν δ' αἶνον a) βασιλεῦσ' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς,
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

b) Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι· καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων· Παροιμία δὲ, ἡ τὴν ἀπὸ κεφαλαίου ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν c) ἐνδεχομένη μετάβασιν·

a) MS. βασιλεύσιν s. φρονέουσιν ex *Hesiodo.* b) MS. ἀκούετε. Mox edd. ante *Valck.* ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοί. c) ἐκδεχομένην MS.

Καλλιμαχῳ] Fragm. 93. pag. 343. ed. *Bentlei:* Fragmentum a doctiss. viris emaculatum in textum reduxit *Valck.* *G. I. Vossius* ita hoc vertit:

Apologon audi, praedicatur a priscis
Lydis, Oliuam decertasse cum lauro
In monte Tmoli.

Ἀπο κεφαλαιου] Sensus huius loci hic esse videtur. Παροιμια est sententia acuta, relationem habens malignam ad rem sine fabulam quandam, ex qua quasi praesenti ac modo enarrata fit digressio et elicitur doctrina. Ea itaque fere est distinctio Grammatici nostri: αἶνος est fabula sub narrationis specie doctrinam proponens, sed παροιμια sola eiusmodi fabulae doctrina, [in nostris fabulis die Moral] quae si emphaseos

ςιν· οἷον, Μένε βοῦς ποτ' ἐν βοτάνῃ· καὶ, d) Ἀ κισσὸς μετ' ἀνθεςήρια.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει· τὸ μὲν γάρ ἐςιν ἀπαρεμφάτων προσώπων· τὸ δ' Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα· οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἴθε ἐςὶν ἐπίῤῥημα, τὸ δ' Ὤφελον, ῥῆμα.

Αἰκίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν· Αἰκίαι μὲν γάρ εἰσιν, αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ e) προπεπηλάκιςαι δὲ τὸ σῶμα τοὐμόν.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς· Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἀκταὶ

d) *vett. edd.* ἄκισσος et ἀκισσος. e) MS. προπηλάκισαι *vett. edd.* προπηλάκιςαι δὲ τοὐμόν. *Steph.* vocem σῶμα inferuit.

phafeos et venuftatis quid contineat, ad fimiles cafus obuios adcommodatur propterea que in prouerbium abit. —

Ἀνθεςηρια] Διονυσια festa Bacchi, alias πιθοίγια.

Ἀπερεμφατων] *Valck.* corrigit ἀπερεμφατον. *Afcal.* et *Suidas* αιθε ἀπαρεμφατον προσωπον.

Ἀικιαι. Ἀικια, πληγαι μονον. [Eft etiam genus actionis, quae ob verbera illata contra aliquem inftituitur. Vid. *Harpocration* et *Scholiaft. Ariftoph.* ad *Ecclef.* v. 569.]

Ὕβρις ἡ μετα προπηλακισμου και ἐπηρειας. *Suid.* *Vulcanius.* poft πληγαι adhuc explicationem vocis ὕβρις inferi iubet.

Δημοσθενης, ἐν τῳ κατα Μειδιου *Ed. Genev.* p. 1607.

Ἀκταὶ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης· Θῖνες δὲ, οἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γάρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος· Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ ἐκ χειρὸς ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προϊέναι.

Ἀκαιρία Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου· Ἀσχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀναστροφή.

Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν f) γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχὺ

f) γὰρ abest a vulg.

Ἀκόντιον] Haec nota vitiosa visa est cl. *Valckenario.* Nescio quare? Inter δορυ enim et ἀκόντιον eandem intercedere differentiam, quae *proprie hastam* et *iaculum* seu *hastile* disterminat, ex rei natura patet, nec opus est, vt exemplis id probem. Interea haud me fugit apud *Homerum* et *Virgilium* saepissime has voces confundi, cui rei commonstrandae sufficiant *Odyss.* Θ. v. 229. K. 162. *Virg. Aeneid. IX,* 402. 411. Nec *Ammonium* hoc fugit. —

Ομηρω] *Il.* Υ. v. 438. E. v. 15.

Ἀκαιρια] *Defectus temporis ad negotia administranda sufficientis.* Ἀσχολία, *defectus otii, perpetua occupatio.*

Ἀκαρη] Vt res omnium minimas denotarent, Graeci *tantillas* dixerunt, vt *nihil inde possit abradi.* Schol. *Arist.* ad *Vesp.* το ἀκαρη ἐπιρρημα ἀντι του βραχυ και οικτρον. Lege μικρον. *Valck.* Quae sequuntur της τυχης, cl. *Pierson* in notis *ad Moerid.*

βραχὺ, οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσαμαι. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκαρὴς τῷ δέει.

Ἀληθὲς καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει· Ἄληθες δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον.

Ἁλοᾶν καὶ g) Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἁλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, h) τὸ ἐπὶ τῇ ἅλῳ πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς

g) MS. bis ἀλλοῖαν et mox μητραλλόιαν et πατραλλόιαν. h) τὸ abest ab edd. ante *Valck.*

rid: acute mutat in της τεχνης: *nullam plane habeo artis scientiam.* Vid. *Lucian.* T. II. p. 836. l. 9.

Ἀκαρης] Notae sunt formulae: ἐν ἀκαρει χρονω, ἐν στιγμη χρονου, ἐν ἀτομω, ἐν ῥιπη ὀφθαλμου, ἐν ῥιπηματι, ἐν ταχει, ἐν ῥοπη, ἐν βραχει. Κατεπεσον ἀκαρης τ. δ. *Prae timore fere decidi. Valck.*

Ἄληθες, το κατ' εἰρωνειαν ἀντι του ὀντως λαμβανομενον. *Th. Magister. An vere? reuera. Arist. Ran.* a. 864.

Ἁλοαν] Vix aliter videtur scripsisse *Ammonius*, quam ἀλοαν και ἀλοαν διαφ. Primum enim, hoc tantum discrimen adnotauit: [δασεως, ψιλως] deinde ἀλοιαν poeticum est neque a prosae scriptoribus vsurpari solet. Quidquid eligas, ἀλοαν significationem habuit *verberandi*, *terendi*, et eximie de *frumento* fuit vsurpatum. *Valck.*, Proxime a veritate abesse mihi videtur *Schol. Aristoph.* ad Θεσμ. v. 2. quem omnino vide. Scribit: ἀλοαν δηλοι τε τυπτειν και κοπτειν. μετενηνεκται δε τουτο το ῥημα ἀπο των τριβοντων και κοπτοντων σαχυας. κ. τ. λ. Eadem tradit *Suidas*, vt mihi videtur, haud leuia. Vid. l. c.

τὰς ςάχυας· Ἀλοιᾷν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριςοφάνης,

Ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
Ἐπάταξεν.

ἀφ' ἧ καὶ μητραλοίαν φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

Ἀλλοίωσις Ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ ἐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα· Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἁλίπαςον καὶ i) Ἁλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας, ἢ ἰχθὺν, ἔλεγον Ἁλίπαςον·

i) *vett. edd.* bis ἁλιπαρτον, ἁλιπάρτως et ἱπαρμένην.

l. c. *Ariſtoph.* et *Theocr.* Id. X, 48. Interim ſi vera dixit *Ammonius*, *Valckenarii* emendatio procul dubio amplectenda eſt.

Ἀριςοφ.] in *Ranis* v. 149.

Οἴησις] Vid. infra μεταβαλλεσθαι et *Euſtath.* ad *Odyſſ.* Π. p. 601. vbi legitur ποιησις et mox pro χρωματος, σωματος, quas lectiones etiam huc reuocandas puto. *Valckenaer* aliunde [ſcripturus erat infra ex μεταβαλλεσθαι] hanc notam irrepſiſſe credidit. Saltem non *graeca* videtur explicatio ἑτεροιωσεος. Rectius *Euſtath.* ἡ ἀφ' ἑτερε σωματος εἰς ἑτερον μεταβολη.

Ἁλισπαρτον. το ἀλικτον χωριον και ἀλευρον. *Heſych.* Creta enim, et ſi haec non ſuppetebat, ſale et farina loca deuota conſperſa ſunt. Sic Alexandriae fundamenta conſperſa farina notata fuere. *Plutarch.* in Alexandro. —

πασον· Ἀλίσπαρτον δὲ, τὴν ἀλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τῦτο ποιῦντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος τὰς k) ἠκισμένες καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἀλισπάρτες καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γὰρ, ἐπὶ δυοῖν· Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

Ἁματροχία καὶ Ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ l) ταυτοσυνδρομὴ τῶν ἁρμάτων·

m) Τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων.

Ἁρματροχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τῦ τροχῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς,

οὐδέ n) τι πολλὴ
o) Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχίη κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδα-

k) MS. οἰκισμένους. l) ἡ εἰς ταυτὸ συνδρομὴ Steph. m) τῇ ῥ' deest in vett. edd. n) edd. Hom. τε. o) MS. γίνεται ἐπὶ σώστρων. Vett. edd. ἐπισώστρας. Tuſ. ἐπὶ σώστροις. Mox v. e. κάτω et hic ſubſiſtunt. Quae ſequuntur, adiecit Steph.

Δυσθεραπευτως] *Euſtath.* ad *Odyſſ.* P. p. 642. οἱ δεινως δυσθεραπευτοι τα σωματα αλισπαρτοι κωμικωτερον ἐκαλουντο. Βιος paullo ante, *vulgus.*

Ἁματροχια] Vulgatior ſcriptura eſt ἁματροχιὰ et ἁρματροχιὰ. Differentiam harum vocum, a *Suida* et *Heſychio* neglectam, confirmat *Porphyrius* in *quaeſt. Homericis*: ἐστι δε ἁματροχια, ἅμα τρέχειν. και μη ἀπολειπεσθαι. οἷον ὁμοδρομια τις οὖσα. ἁρματροχια δε, των τροχων το ἴχνος. Vid. *Euſtath.* ad Il. cc. p. 1425 et 1431. Loca *Homeri* inuenies in *Il.* Ψ v. 422 et 504.

Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ· Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχοις φησὶ,

Δίδου μασᾶσθαι p) Ναξίας ἀμυγδάλας.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι· οὐ γὰρ ἐν

p) edd. ante *Vulcan.* et *Valck.* ἀξίας

Ἀμυγδαλῆ] Eadem pene inueniuntur apud *Thom. Magistrum.* Ἀμυγδαλῆ *arbor*, contracte ex ἀμυγδαλέα, vt συκῆ, *ficus arbor*, ex συκέα.

Εὔπολις] Atheniensis, Cratini imitator, Comoediae veteris poeta clarus Ol. 88. Fabr. B. G. T. I. p. 761. Duo versus ex comoedia eius Ταξίαρχοι [seu potius Ταξιαρχαι. *Suidas* in ἀλφάνει. Schol. *Aristoph.* ad Ορνιθ. v. 1294] profert *Athenaeus.*

Διδου μασασθαι Ναξιας
ἀμυγδαλας,

Οἶνόν τε πίνειν Ναξίαν
ἀπ' ἀμπέλων

ex quo pristinum textus mendum ἀξίας, *Scaliger* et *Vulcanius* emendarunt.

Ἅμα] Acutum sane discrimen non semper obseruarunt auctores veteres. Inde Criticis non paruæ sane lis exorta est. Vid. apud *Salmas. Spec. Conf. Animad. Herald. c. XII.* Apud *Demosth.* ἅμα saepe idem est ac εὐθέως, παραχρῆμα. Ὁμοῦ apud hunc et *Aristophanem* saepe vsurpatur pro ἐγγύς. Εἰρ. v. 512. Ἱπ. v. 242.

ἐν τῷ αὐτῷ q) τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαςέλλει,

Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ r) τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαςοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες s) ἐφ' ἵπποισι μάςιγας ἄειραν.

t) τοπικῶς δὲ τὸ Ὁμοῦ,

Τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην.

καὶ πάλιν,

u) Ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν υ) τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ

x) Τοῦπερ

q) τόπῳ non legitur in *Aldina*. Mox *vett. edd.* ὁ δὲ ἐν Σκ. r) τοῦ deeſt in e. i. s) MS. ἐφίππιοι μαςιγασσάσι *vett. edd.* ἐφίππιοι μάςιγας nec agnoſcunt ἄειραν, quod pro more ſuppleuit *Stephanus.* t) Sic *Steph. Vett. edd.* ἐπιτροπικῶς δε τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Sic et MS. et ἐπιςρεφόμην. u) MS. et *vett. edd.* ἄλλοθ' ὁμοῦ et pro νεῶν legunt κρεῶν· quod vltimum ſciolus verſui inſeruit, memor, κρειῶν πίνακας plus ſemel vſurpauiſſe *poetam. Valck.* υ) MS. et *vett. edd.* αὐτῷ τῷ τ.

Διας.] Quae citantur, ita ſe ſubſequuntur *Homeri* loca, *Il.* Θ. v. 64. Γ. 1. Ψ. 362. *Odyſſ.* O. v. 364. M. 67. *Il.* Λ. v. 126. Α. v. 61.

x) Τὔπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων

Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας ὁμὦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἔνθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμὦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιῤῥήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης·

Εἰ δὴ ὁμὦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς.

εἰ μὴ ἄρα τις εἴποι, καὶ νῦν y) τὸ Ὁμὦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· Ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ· οἷον, Ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν z) φέρει. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα,

x) *Steph.* τοὔπερ καὶ δύο MS. τοῦ περ δὴ καὶ. e. i. δὲ. y) *edd. vett.* δὲ ὁμοῦ. z) Ita MS. Edd. φέρων.

Ἄμητος] In longe alia abeunt *Hesychius*, *Suidas* et *Eustathius* ad *Il.* T. v. 223. pag. 1247. Etiam analogia vocis

τα, τῦτ' ἐςι τὸν καρπόν· ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τῦ θερισμῦ, ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, a) ὁ καιρὸς τῦ τρυγᾶν.]

Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις· Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ἡ εἰκὼν τῷδε κατὰ τιμὴν· Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐςιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυρῦσαν· Ἀνδρία δὲ, δύναμις ἐπαινυμένη.

Ἀνοχὴ καὶ Ἐπικηρυκεία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐςιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρέιαν ἀναβολὴ κατὰ

a) ὁ καιρὸς deest in edd. Suppeditauit ea MS. vt videtur Th. *Magister.* Addit prior: και ανακεισθαι πολλακις αντι του κατακεισθαι.

vocis τρυγητος *Nostro* obest. Nam secundum *Suidam* et alios τρύγητος est ὁ καιρος τῦ τρυγαν et τρυγητὸς, ὁ τρυγωμενος βοτρυς. Ἔμετος, ἡ των περιττοματων κενωσις. ἐμετὸς, αυτο το κενωθεν. Cfr. *Hesiod.* Ἐργ. v. 382. Procliuis itaque essem mutatis accentibus ad transpositionem τῦ προπαροξυτονως et ὀξυτόνως: quae vt MSS. auctoritate aliquando confirmetur, *Ammonii* causa saltem cupio.

Ἀνακ.] Sic et *Suidas* et

Ἀνδραγαθημα] Secundum *Ammonium virtus, magnitudo animi.* Ἀνδρια *robur virile, fortitudo corporis.* *Suidas:* Ἀνδρια και δικαιοσυνη ὁμογενεις εισι, ὑπο το αὐτο γενος ἀρετην. *Cl. Valckenaer* in *Phoenissis Eurip.* vltimam hanc notam ita correxit: Ἀνδρια σωματος δυναμις ἐπαινυμενη.

τὰ συνθήκην, κοινῇ τῦ ἐπιέναι ἀλλήλοις; b) Ἐπικηρυκεία δέ ἐςιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τὲς αἰτησομένες ἀνοχὰς, ἢ σπονδὰς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐςιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων· Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρε εἰς τῦτο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐςι τὸ c) προίεσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων· Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀνακωχὴ καὶ d) Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐςιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ

 τῦ

b) Sic MS. *Edd.* ἐπικηρυκία et mox. πέμπεσι. c) *vett. edd.* προΐλεσθαι. d) ἀνοκοχὴ e. Bas. et i. Ἀνακοχὴ *Vulc.*

συνθηκην] Hic interpungo, cum omnes priores editt. vitiose post κοινη interpunxisse videantur. Plura vid. infra in ἐπικηρυξαι.

Ἐλθη] Lege: Ἀναμνησις μεν γαρ ἐςιν, ὁταν τις ἀφ' ἑαυτου ἐλθῃ. Cfrtr. *Ascalon.* §. 17. Hinc supplendum *Amm.* iudicabat etiam *Fabricius.* Inter *meminisse* et in *memoriam redigere* eandem ponit differentiam *Nonius* p. 441. *Valck.*

Ἀνακωχη] Egregiam hanc *Ammonii* obseruationem, in qua praestantis Grammatici laudem tuetur, et quae in edd. *Steph.* et *Vulcan.* plane fuerat distorta, ex *Aldina* editione emaculauimus, nisi quod in nostra, auctoritate cl. *Dukeri* ad *Thucyd.* I. c. XL. p. 31. μικρα pro μακρα et e con-

τῦ ὁ Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μικρὰ πολέμυ. e) Διοκωχὴ καὶ f) Ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνά-

e) διακωχὴ E. B. et i. f) Ἀκωχὴ et breui ante μακρὰ edd. ante Valck. omnes.

coniectura ὀκωχὴ pro ἀκωχὴ posuerimus. Praestabit paucis bonitatem του ἀνοκώχη certa formationis lege nixam adseruisse. Itaque ab ἔχω, ἐκεχω, ὀκωχα cuius remansere reliquiae in genuina lectione Homerici συνοκωχοτε Il. B. v. 218. ab Hesychio conseruata. Hinc ὀκωχη et ὀκωχευειν diuersum sane a κωχευειν, vnde Ammonii ἀνακωχη et ἀνακωχευειν. Ὀκωχη seruauit Etymologus p. 596. v. 50. ἔχω, ὀχη, ὀκωχη. Hinc sponte fluunt, librariorum imperitia fere obsoleta, ἀνοκωχη pro ἀνοχη et διοκωχη. Thucydides, nisi me omnia fallunt, scripserat antiqua forma διοκωχη III. c. 86. quod ei itaque restituendum videtur etc. Valckenaer. Qualiscunque sit eruditissima haec Valck. disquisitio, summorum virorum auctoritate iam confirmata [vid. cl. Alberti ad Hesych διοκωχη et Pierson ad Moerid. ἀνακωχη] hoc persuadere nobis nullo modo poterit, ἀνακωχη induciae, semper in ἀνοκωχη esse mutandum. Nam vt taceam non malam certe huius vocabuli apud Suidam etymologiam, ἀνακωχη, ἀναπαυσις, παρα το ἀνω τας ἀκωκας ἐχειν, quam etiam inuenies apud Etymologum MS. tritum est ἀνακωχη, ἀνοχη, induciae et saepius apud bonae notae scriptores occurrit, quam vt librariorum vitio tribui possit. Cfrtr. Moeris in ἀνακωχη et ibi cl. Pierson nota. Διακωχη, διαλειψις, legitur apud Suidam, et etiam apud Hesychium prima scriptura fuisse videtur. Διακωχη, διαλειμμα τινος πραγματος ἐνεςωτος. Th. Magister. Διακωχη, διαλειψις Phauorin.

Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν γάρ ἐςιν ὁ ἀνεπίςρεπτος τȣ̃ καθήκοντος· Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ g) ἀλγῶν.

Ἄντικρυς καὶ Ἀντικρὺ διαφέρει. Ἀτικρὺ μὲν γὰρ, τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τȣ̃ σ, ὡς καταντικρύ· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππȣ· Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ νηός.

Ἀνας῀ηναι καὶ Ἐγέρθη̃ναι διαφέρει. Ἀνας῀ηναι μὲν γὰρ h) ἐπὶ ἔργον. Ἐγερθη̃ναι δὲ, ἐξ ὕπνȣ.

B 4 Ἀναγό-

g) Hanc MS. lectionem reponere non dubitaui. *Vett. edd.* αἰνῶν. *Valck.* ἀνιῶν. h) Sic *MS.* et *Ald.* Quaed. edd. ἐπὶ ἔργȣ.

Ἀναλγητος] *Qui nullo dolore concuti potest.* Ἀναλγης, *Dolore expers.*

Ἀντικρυ] κατευθυ. Pro *illico* aut *palam* occurrit *Axioch.* p. 730. Hoc est τοπικον: non vero ἀντικρυς, διολȣ, παντελως, *prorsus, omnino. Aristoph.* Ex. 339. Apud *Hom. Il.* Γ. v. 359. occurrit sine s. Iure itaque *Valck.* quae sequuntur και ἐπ. εὐθ. τοπ. a sciolo quodam introducta et delenda censuit. Cfrtr. adhuc *Suidas* in ἀντικρυ.

Αναβ.] Sic etiam *Suidas* et *Th. Magister.* Ἐπιβατης της νεως, Tragicis est ναυβατης. Interea ἐπιβαινω et επιβατης etiam de *equis* dicitur. *Hom. Il.* E. v. 46. *Arrian.* ἀναβ. L. II. c. XI. LIV. 16. και των ἱππων ἐπεβαινον. Vid. notae doctt. vir. ad *Th. Mag.* ἀναβαινω.

Ἀνας῀ηναι] In hac, quam etiam *Th. Mag.* tradit, et aliis eiusmodi regulis plerumque subaudiri velim κυριως. Nam *Xenophon* K. Π.

Ἀναγόμενοι καὶ i) Ἀναχθέντες διαφέρουσιν. ἀνήγοντο μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμεναί τε l) αἱ νῆες· ἀνήχθησαν δέ τινες εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν· Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ m) ἐμψύχων. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει, ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ' Ἄναρχον πρὸς ἑαυτόν.

Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ φυτοφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄξο-

i) edd. ante *Valck.* ἐγερθέντες. l) ἀνήχθ. edd. ante *Steph.* m) *Ald.* ἐμψύχου.

Π. L. VIII. nominat καταχοιμίζοντας και ανισαντας. Αναστηναι quoque de *morbo* vſurpatur.

Αναχθεντες] Id ex ſchepis *Ptol. Aſcal.* §. 147. in textum recipere non dubitaui pro ἐγερθέντες, quod e praecedenti obſeruatione irrepſerat. *Valck.*

Ἐμψυχων] Ex *Thoma Mag.* ſupplendum eſt μονον et mox pro δε ex *Valck.* mente legendum και. Βιαζειν enim περι αψυχων και ἐμψυχων dicitur. Pro την ναυν cl. *Hemſterhuis* manult τον ονν. Cfrtr. Sirac. IV. v. 26. Praeplacet tamen *Valck.* ſententia qui *Ammonium* ad *Thucyd.* VII. c. 38. εἰ τις βιαζοιτο ναυς, reſpexiſſe putauit.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῶν μὲν, οὐ φρονίμως δὲ διοικῶν.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, οἱ δὲ Κύρβεις, τρίγωνοι· καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς n) νόμους ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιΐας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἐπιλῦσαί τι ἱκανός· Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν διαπρέπον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις.

o) Ἀποστάσιον Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀπο-

n) ex MS. Νόμους deerat in *edd.* o) ex MS. *Edd.* ἀποστάσιος. Mox vitiose legebatur in MS. ἀποστασίου διαφέρει. Ἀποστάσιον μὲν δ.

Ἄξονες] Sic appellarunt Athenienses Solonis leges, quod ligneis tabulis quadratis inscriptae essent. *Gell.* N. A. L. II. c. 12. Recondebantur, vt quidam volunt in *Prytaneo*, κύρβεις vero in *Stoa* publice stabant, Κύρβεις accuratius explicat *Schol. Aristoph* ad Ορνιθ. v. 1354. Vid. *Barnesius* ad *Eurip. Hippol.* v. 1252. et ante omnes *Salmasius* de *Modo vsur*. c. III. p. 98.–104.

Ἀποστάσιον ἀπρος.] De actionum harum differentia copiosius agit *Suidas* et *Petitus* in comm. ad LL. AA. p. 250. Interim haec ex priore adposuisse iuuabit. Ἀποστασίου δίκη instituebatur contra eos seruos, qui libertatem sibi vindicabant

ςαὐς τȣ̃ δεσπότȣ. Ἀπροςασίȣ δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προςάτην.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκπόιητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐςιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι, ὑπὸ τȣ̃ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τȣ̃ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ λέγȣσιν, Ἐισποίητος γέγονεν.

Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐςι, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδȣ̃ναι τὸν

bant, neminem aliquid iuris in se habere, dicentes. Ἀποςασίου vero actione eum *inquilinum* persequi fas erat, qui sine *patronum* non habuerat, sine tributum, [μετοικιον] non penderat.

Ἀποκηρυττειν] *Per praeconem aliquid promulgare, publica auctoritate filium abdicare*, et ἀποκηρυκτος *abdicatus*. Lex enim fuit Athenis, τȣς γονεας κυριους ἐιναι ἀποκηρυξαι, quam exposuit *Petit*. ad LL. AA. p. 234. [Hic de eiectione e domo paterna sermonem esse, etiam ex *Suida*, *Hesychio* et *Etymol*. patet.] Ἐκποιητος, *emancipatus*: certo consilio a patre naturali alii in adoptionem datus. Fuisse interim, qui ἀποκηρυκτος et ἐκποιητος confudissent, ex *Suida* et Etymol. notum est. Cfrtr. *Th. Magister* in ἀποκηρυκτος. *Valck*.

Ἀδικηματι. *Valck*. maluit ἀδικημασιν: deinde pro ὁ λεγ. ᾧ λεγȣσιν, ex Th. M. vbi idem correxit cl. *Oudendorp*.

Ἀπολογεισθαι] Bene se habet haec obseruatio, quamuis turbato ordine occurrat apud *Ptol. Ascal*. §. 11. Cfrtr. *Aeschines* contra Ctes. p. 278. et 181.

τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλῶν p) Λογίζεσθαι. καὶ Λογισαὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὔδηλον εἶναι ὅπου ἐσίν. Ἀποφεύγειν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπου q) οἴχονται) οὔτε r) ἀποπεφεύγασιν.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ, τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων· οἷον, ἀπ᾽ Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων. οἷον, παρὰ Σωκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ἢ ἀλλαγῇ προθέσεως χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

— παρὰ νηῶν ἀνιόντε.

ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῶν νηῶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι κυρίως,

Οὔτέ ποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου s) ἠλευθερωμένος. Ἐξε-

p) Pr. *Ald*. λογίζασθαι. q) Sic *edd. vett.* et MS. *Tuson*. er *Steph*. ἔχονται et paulo ante ἀποδεδράκασιν. r) *Edd*. omns ἀποφεύγουσιν. At MS. ἀποπεφεύγουσιν quod e *Xenophonte* leuiter reformaui. *Valck*. s) *Vulc*. ἐλευθερωμένος et *vett. edd*. ἠλευθερωμένου.

Ἀναβάσει] L. I. p. 253. E. vbi pro οὔτε editur οὐδὲ ἀποδ. et pro ὅπου, ὅπῃ.

Ὅμηρος] *Il*. Ξ. v. 28. vnde corrigendum παρ νηων ἀνιοντες. Sequens versus desumtus est ex *Il*. E. v. 700. quem *Amm*. confudisse

Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέν τοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς t) νοήμασιν.

Ἀπο-

t) *Salmasius* corrigit ὀνόμασιν, vt videtur rectissime.

disse videtur cum *Il.* Π. v. 304. Nam in priori vulgatur ἐπι νηων. Vid. supra not. ad ἄθλος.

Προσήλυτος] Ingentem huius vocis expositio peperit litem inter *Salmasium*, [*de Modo Vsur.* c. XVIII. p. 803. et c. XIX. p. 875.] et *Heraldum* [*de Rer. Iudic. auctoritat.* II. c. 24. §. 17.] Prior προσηλυτον interpretatus est, per *addictum*, *qui sponte se in seruitutem dedit: Heraldus* de eo accepit, *qui propter aes alienum in alicuius fundum confugit.* Optimam sine dubio huic voci lucem adfudit *celeberr. Valck.* in eruditissimis ad *Nostrum* animaduersionibus. Probat ibi ex *Demosth.* adu. Nicostr. p. 724. B. apud Graecos plenam creditori fuisse potestatem, debitorem soluere nescium, domum atque in seruitutem deducendi. Fiebat sic, vsque dum expunxerat nomen, creditori subiectus, [οἰκευς] atque sic pessima eiusmodi hominis erat conditio, quia amissa libertate omnium ludibrio fuerat expositus. Talis debitor, γενομενος δια χρεα προσηλυτος i. e. ἐπηλυτος, ἐποικος, μετοικος, nomen hocce propterea sortiebatur, quia a creditore suo pro μετοικω habebatur. Erant autem, vt cum Aristophane loquar, hi homines vilior pars ciuium, vt hordei palea, et si serui antea fuerant, dominis μετοικιον pendebant. Poterant rursus, bene se gerendo et aliis meritis ex hoc statu emergere, et tunc fiebant ἰσοτελεις, ἐξελευθεροι. *Vid. Eustath.* ad *Odyss.* Ξ. p. 531. et *Schol. Apoll. Rhod.* I. v. 834. *Hesychius.* ἐξελευθεροι, οἱ των ἐλευθερωμενων υἱοι.

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ Ἀναφορὰν καλοῦσιν· Εἰσφορὰ δὲ τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Ἀποκριθῆναι καὶ u) Ἀποκρίνασθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτῆσαι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι, μετὰ τὸ φαγεῖν. Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.

Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν v) εὐωδῶν ἢ δυσωδῶν ἀναφερόμενος x) ὀσμός.

Ἀπεί-

u) *Steph.* ἀποκρίνεσθαι. v) εὐόδων prim. edd. Allae ἐφόδων. x) MS. ἄσμος. *Vett. edd.* ἀσμός.

Ἀποφορα] τα παρα των ἡττονων τοις μειζοσι παρεχομενα χρηστα. *Th. Magister.* Cum Ammonio consentiunt *Corinthius et Suidas.* Vid. *Valesius* in notas *Maussaci.* ad *Harpocr.* p. 97. b.

Ἀποκριν] Vid. *Th. Mag.* et *Eustath.* ad Il. E. 12. p. 389.

Ὑδωρ κατα χειρος.] ουτω ἐθος λεγειν, πρo του εισαχθηναι την τραπεζαν, μετα δε το δειπνησαι, απονιψασθαι δος, ω παι. *Schol. Aristoph.* ad Σφηκ. v. 1211. Cfrtr. *Eustath.* ad *Od.* A. p. 34. *Spanhem.* ad *Arist. Pl.* v. 84. p. 247. Ceterum αἰτησαι, *poscere aquam post coenam,* vsitata in hac re formula. Vid. *Burmann* ad *Petron.* c. 27. p. 97. e. pr.

Ὀσμος] *Valck.* corrigit ἀτμος. Bene sic conuenit cum

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μεν ὁ δεῖνα σήμερον, Περιπεπάτηκε δὲ πάλαι.

Ἀπόδοσις μὲν ἀψύχȣ λέγεται, Ἀποκατάστασις δὲ ἐμψύχȣ καὶ ἀγομένȣ.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει· Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ᾽ ὠφελείᾳ προΐστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἄγειν ὑπακȣομένȣς ἐπὶ δȣλείᾳ· καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν ἀλλ᾽ ȣ̓κ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη y) διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττι-

y) Deeſt in *Tuſ.* et *Steph.* edd. Reuocauit *Vulc.* cum Hebraeorum עלה. Inter alias etiam hanc notam *Ammonio* obtruſam fuiſſe, exiſtimauit celeb. *Valck.*

Και αγομ] Deleatur και ex auctoritate cl. *Oudendorpii* ad *Th. Magiſtrum*, qui eadem tradit.

Κρατειν του σωματος] *Ariſtoph. Plut.* v. 7. Ἄρχειν ανδρων και κυνων apud *Iſocr.* ad Nicol. p. 50.

Ἁρπάγη] Nimis arctis limitibus finiunt latiſſimi vſus vocabulum Ἁρπαγη. quo *inſtrumenta* cuiuscunque generis, *quibus aliquid violente attrahebatur*, olim fuere denotata. Deinde inter bellica inſtrumenta ἁρπάγας olim numeratas, indicio ſunt *Siſennae* verba Hiſt. IV. ita, vt videtur, ſananda. *Falces intectos* [corio ſcil.] *comminuunt pluteos, quos propius collocatis harpagis deiiciunt. Heſychius.* Ἁρπάγη, ἐξαυστης, ἐστι δε σκευος ἐχον ἐγκινους, ὡ τους καδους ανασπωσιν ἀπο των Φρεατων, και ὁ λυκος [Λυκος, *lupus*, harpago bellico vſui inſeruiens occurrit apud *Liuium* L. XXVIII. 3.] Porro operi ruſtico inſeruiebat ἁρπαγη. *Eurip. Cycl.* v. 33. *Valck.*

Τρυφων] *Alexandrinus*, Gramma-

Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν z) αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλώσει. ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἀρπάγην, ὡς Ἀνάφην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τὰς κάδυς ἐξαίρουσι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγην, δεύτερον κάδον.

καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ' οὐ δίδομεν, ἀλλ' ἀρπάγην
Αὐτῷ παρασκευάζομεν.

Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἀπορηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν, Ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ a) συστολὴν, συλλογιστικός. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστι. ἀλλὰ

a) MS. συλλογιστικὴν συλλαβιστικός.

Grammaticus et poeta, qui vixit Augusti temporibus et ante. Scripsit de dialecto Atticorum, Argiuorum, Himeraeorum &c. de dialectis apud Homerum, Pindarum, et alia multa. *Suidas.*

Μενανδρῳ] Forsan scripsit *Menander*

— — δευτερα
Ποτηριον, τραπεζαν, αρπαγην καδον.

In sequenti versu *Scaliger* emendauerat διδωμεν. Pro ἀρπάγην omnino scribi debet ἀρπαγὴν et raptus intelligi. *Valck.* Vid. ad priorem *Menandri* versum *emendatt. in Menandri reliquias* p. 107. In sequenti ἀρπάγη posset metaphorice explicari, cum *Ammonius* vnius vocis significatum saepius pluribus locis confirmare soleat. Vid. ἅμα.

ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐςί. φῶς ἄρα ἐςί. εἰ τοῦτο συμφέρον ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐςί.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐςι χρονικὸν ἐπίῤῥημα, τὸ δ' Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου b) ἔργου τελέως. ὥςε ἁμαρτάνει Σαπφώ, λέγουσα,

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος c) αὐώς.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας. τὸ δ' Ἄρτι παρατατικὸς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρῳχηκότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως, τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τό ζῶον.

Ἄρνες

b) e. i. ἔργον. c) edd. ante *Valck.* omnes ἂν ὡς ἀντὶ χρ. Αὐὼς aeol. pro ἠώς.

συμφερον] *Valck.* mavult σύμφερει ποιειν ex coniectura. Certior eſt euidens atque lucida apud *Noſtrum* argumentandi methodus.

Ἀρτι] διαφερει του ἀρτιως παρα Αττικοις. Ἀρτι μεν γαρ ἀντι του νυν, ἀρτιως δε προ ὀλιγου. *Schol. Ariſtoph.* ad Νεφ. v. 1148. Diſſentiunt inter ſe Grammatici. Vid. ill. *Graeuium* ad *Lucian.* Soloec. p. 553. 729. et viros doctos ad *Thom. Mag.* et *Timaeum* in ἀρτι.

Ἀραχνη] και ἀραχνης διαφ. Sic legendum videtur: ſiue cum *Valck.* ἀραχ. και ἀραχνιον ἀραχνου διαφ. Eadem pаene inuenies apud *Suidam* et *Thomam*, niſi quod hic diſtinguat inter ἀράχνη, τα ὑφασμα et ἀραχνιον, τὸ νημα. Interim ἀραχνη et ἀραχνιον etiam de animalculo occurrunt. Vid. *Poll.* l. VII. §. 76. et d. v. ad *Th. Mag.*

Ἄρνες καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἄρνες μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐίσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ' οἰῶν μέγα πῶϋ *d*) διέρχεται ἀργεννάων.

Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν· Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀῤῥωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει· Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ καχεκτῶν τῷ σώματι· Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν· Ὄῤῥος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν

d) **Absunt a *vett. edd.* duae voces postremae.**

Ἄρνες] μικρὰ πρόβατα. ἀρνειος, κριὸς τριετης. *Hesych.* Versus seqq. videbis in *Il.* Π. 352. et Γ. 197. 198.

Ὀρρωδειν.] Totam hancce notam elegantissimam esse, summorum virorum iudicio iam notum est. Vid. *Eustath.* ad *Il.* M. p. 867. *Odyss.* T. p. 705. et Schol. *Aristoph.* ad Pl, v. 122. Interim *Herodotus* saepius ἀρρωδειν pro ὀρρωδειν adhibet.

Ὄρρος] Non placet huius vocis mox iterum obuiae correctio *Valck.* in ὄρος et ὀροπυγ. Nam, quamuis semel apud *Eust.* l. c. occurrat ὄρος, quod praeterierat Vir. cl. saepius tamen legitur ὄρρο. apud eum, in MS. *Amm.* et *Moeridis.* Ὄῤῥος frequentatur apud *Aristophanem* et ὀῤῥοπυγιον. Ὀρ[illegible]ον

πυγιος

ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος e) οὗτος ὀῤῥοπύγιον καλεῖται, οὐχ, ὥς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ἐτύμως δ' εἴρηται, f) ὅρος ὢν τῆς πυγῆς, καὶ οἱονεὶ ὀροπύγιον. οἱ δ' εὐλαβούμενοι περί τινος, ἀνασπᾷν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν g) εὐλαβῆται. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τὸ ὀῤῥωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει,

h) Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραχότων
Οὔπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀῤῥωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ' Ἀῤῥωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαῤῥηκέναι.

Ἀσφό-

e) *Vulc.* οὗτος. Perperam mox MS. cum *vett. edd.* ὀῤῥόπυγιον. f) *prior. edd.* ὄῤῥος. MS. ὅρος. et ὀροπυγιον. Hoc in ὀροπυγ. et illud in ὅρος mutaui. *Valck.* g) *Steph. Vulc.* et e. i. εὐλαβεῖται. *Vett. edd.* εὐλάβηται. h) τα MS. τὰσ γαρ συμφ. τ: κ. πεπραχότων οὐδεπώποθ' ὕβρις. i) αὐτος deest in *Vulc. ed.*

πυγιον occurrit in *Eratosthen. Cataster.* c. XLI.

Ταυρος] το αἰδοιον του ἀνδρος. et *virgo* ἀταυρωτη, *nullum passa virum*, ἀμικτος. *Aristoph.* Lysistr. v. 217. De eodem *tauri* significatu vid. *Horat.* L. II. od. V. v. 3. et *Petron.* c. 25. ed. *Burm.* p. 85.

Εὐριπιδης] In *Andromeda.* Vid. *Euripid.* ed. *Barnes. Lips.* T. II. p. 422. vbi hi versus vertuntur. *Calamitatibus enim hominum infelicium. Nunquam insultaui, metuens ne ipse paterer.*

Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ' ὁ τόπος.

— κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν l) ἄστει διατρίβων.

Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ m) ἀδόλως καὶ καθάπαξ, καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ἢ φανερῶς.]

l) vett. edd. ἄστυ. m) omnes ante *Valck.* edd. ἀδήλως.

Ἀσφόδελος] Scribitur etiam sine α. σφοδελος. Vid. *Eustath.* ad sequentem ex Odyss. Λ. versum 538. p. 454. et *Heinsium* ad *Hesiod.* ἔργ. v. 41.

Ἀστικος an ἄστυκος? Vtraque in vsu est scriptura, monente cl. *Hemsterhuis.* ad *Poll.* IX. 17. *Valck.*

Ἄστρον] Vid. *Pind.* *Olymp.* I. v. 9. *Anacr.* Ja. v. 8. et 11. atque ibi cl. *Brunk.* p. 111. ed. sec. Neutrius locus *Nostro* repugnat: nec tanti esset poetarum discessio. Vid. omnino *Hom.* Il. Ε. v. 5. et ad illum *Eustath.* p. 389.

Ἀδόλως] Rectissime hanc lect. reposuit cl. *Valckenaer.* ex *Schol.* ad *Aristoph.* *Plut.* v. 109. quem vide..

Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁ λοχερεῖ ἀτιμίᾳ. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. Ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἅτινα.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου· Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ' ὅ ἐστιν ἡ n) φάρυγξ.

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ' Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι.

Αὖθι τό δ' ἐκδύοιμι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

o) Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχρι

n) MS. φάραγζ. o) MS. et *vett. edd.* αὖτις διὰ μὲν τοῦ τ et mox διὰ δ. τ. θ.

Ἄτιμος] ἀτιμώρητος, quem ſanctio legum a vi et iniuria aliorum non defendit. *Suidas.* Vid. *Petitus* in c. ad LL. AA. p. 675.

Ἄττα] Plura de hac et ſequenti nota inuenies apud *Th. Mag.* et nouiſſimos eius commentatores.

Καλλιμαχος] Fragmentum eſt inter *Bentleiana* CCLXXXVI.

Αυθις] διὰ μὲν. του θ. Recte reuocauit *Valck.* le-

Αυθις

Ἄχρι χωρὶς τῦ σ, χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Ἄχρις δὲ μετὰ τῦ σ, ἀντὶ τῦ p) ἀκριβῶς. Ὅμηρος, Ἄχρις ἀπηλοίησεν· οἷον. ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐςιν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένυς τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε ςρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐςιν ὁ τάξεως ςρατιωτικῆς ἡγύμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαςοι.

p) Edd. ἀκριβῶς ἀπέκοψεν et intermedia non agnoſcunt, quae mihi ſuppeditauit MS. *Valck.*

ctionem paulo ante ab *Ammonio* commonſtratam. *Heſych.* ἀυθις παλιν, ἐξ ἀρχης et ἀυτις παλιν ἐκ δευτερου.

Ὁμηρος] Il. Δ. v. 522.

Κοιρανος] ὁ προς καιρον ἀνασσων. *Euſtath.* ad *Od.* Σ. p. 659. vbi tota haec nota ſub *Heren.* *Philonis* nomine profertur. *Thomas M.* eam adhuc hac differentia auget. Ἀρχων ἐπι τριων τυτων λαμβανεται, κρατων δε ἐπι μονου του βασιλευοντος. Apud *Ptol.* *Aſc.* §. 52. pro κοιρανος legitur τυραννος. Male. Τυραννος γαρ, ὁς βιαιως την ἀρχην σφετεριζεται. *Suidas.* Verſus *Homeri* leguntur in *Il.* B. 207. et Γ. 1.

Ἡγεμων primario ὁ της ὁδου ἡγουμενος: deinde ὁ των ἀλλων ἡγεμονευειν ἐπιλημμενος. *Suid.*

Βάρβαρον καὶ βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ ὀυχ᾽ ἑλληνικόν· βαρβαρικὸν δέ, τὸ τῶν βαρβάρων.

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ ὁ βαράθρου ἄξιος q) ἄνθρωπος· Βάραθρον δέ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον.

q) MS. νοῦς ex vitiosa τοῦ ἄος descriptione.

Βαρβαρον.] Cl. *Abresch* ad *Th. Magistrum*, *Ammonium* ita interpretatur, vt hic βαρβαρον sumi gro βαρβαρικον, at non contra, contendisset. Vellem sic eum explicari posse. Conf. *Thomas* et nota illa: βαρβαρος πολεμος, φωνη βαρβαρος, βαρβαρον στρατευμα.

Βαραθρος] Rariorem huius vocis vsum solis Grammaticis acceptum referimus. Sic ὀλεθρος in significatione *nullius frugis homo*, longe frequentissimum. *Lucian. Dial. Mort.* IX. XII. quod etiam *Thomas* in fine notae βαραθρ. pro ὀλεθρου restituendum videtur. *Valck.* Non in textum receperunt hanc *Valck.* emendationem, nouissimi atque eruditissimi *Thomae* editores. Nec immerito. Videtur enim *Thomas* ad singularia quaedam *Philippicarum* loca respexisse, vbi *Demosthenes* saepius βαραθρον metaphorice pro ὀλεθρος vsurpauit.

Βαραθρον.] Sic appellabatur locus quidam profundus in Attica, in quem malefici coniiciebantur. Erant autem in eo vnci, alii superne et alii inferne. V. *Schol. Aristoph.* ad *Pl.* v. 431. Eiusmodi locus apud Lacedaemonios audiebat κεας. Diuersum vero sensunt viri docti de vera huius vocis scriptura, eum alibi et apud *Suidam* καιαδας, κεαδας et τον καιαδαν occurrat. Interim vera videtur scriptura apud *Nostrum* obuia, quam etiam *Lexic. Coisl.* comprobat.

λον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν r) Κεάδα.

Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια διαφέρει. προπερισπωμένως s) μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βάρις μὲν t) γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, u) ὡς ὑπὸ Φιλίππου.

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

r) κέατον MS. s) Deest μὲν in e. l. t) Γαρ ex MS. u) ὡς Ποσιδίππος Valck. ex coni.

Βασίλεια καὶ βασιλὶς] [ναι βασίλισσα] γυνη Th. Mag.

Βαρις] *Herodotus*, hoc *Aegyptiacum* vocabulum esse et fluuiatilis nauigii genus designare, auctor est. *Phauorinus* et cum eo *Barnes* inter Ionicas voces illud retulerunt. Alii deriuant a בירה *arx, palatium*. Βαρ-βαρους βαριδας adpellat *Eurip.* in *Iphig. i. A.* v. 297. *Hesychius* Βαρις, πλοιον, η τειχος, η στοα, η πυργος. atque sic etiam *Suidas*, nisi quod hic pro βαριδες habeat βαρεις. LXX. interpretes Hebraeorum ארמון maximam partem per βαρις expresserunt. Ἐπιχωριον vero Palaestinae verbum esse hanc vocem et vsque hodie domus ex omni parte conclusas et in modum turrium aedificatas, βαρεις adpellari, ostendit *Bielius* in Th. Ph. *Stephanus Byzant.* Βαρις η οικια, ως Ποσιδιππος. quod etiam Ammonio pro ως υπο Φιλιππου, ex auctoritate cl. *Valckenaer* et *Alberti* ad *Hesych.* restituendum erit. Vid. *Valckenarii dissert. de Byrsa Phoenicum* c. 5.

Βασανος] η τε δοκιμασια, και η δια λογων, και η δια πληγων. Sic Ammonium ex *Thoma* supplendum

Βασκαίνειν ἐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ υ) τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ ϛεφάνε, Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τῦτο βασκαίνεσιν.

Βεβλῆσθαι καὶ Ὀυτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐϛι τὸ ἐκ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων. Ὀυτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

Βιῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιῦν μὲν γάρ, ἐπὶ ἀνθρώπων x) μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δὲ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Βίος

υ) το abeſt a vulg. x) MS. μόνον.

dum eſſe, iudicauit cl. *Stoeber* ad *Magiſtrum*. *Confeſſiones reorum verbis et tormentis expreſſae*, et Βασανος λιθος, *lapis Lydius*.

Βασκαινειν.] Βασκανος, φθονερος, αχαριϛος; συκοφαντης. *Heſychius:* vbi *Fungerus* adnotauit. „Hinc *faſcino* inditum nomen aiunt Grammatici. At το βασκαινειν tantundem illis atque το φαεσι καινειν."

Δημοσθενης] ed. *Geneu.* p. 340.

Βιουν] apud *Theophraſtum de ſignis pluu.* de *auibus* [ορνιθες βιουντες] et in *Hiſt. plant.* etiam de plantis dicitur. Noli tamen propterea in hac, quam etiam *Thomas* profert, et ſequenti nota, culpare *Ammonium*. Quid exinde ſequeretur, ſi etiam ſaepius *Theophraſtus* et alii βιων pro ζην vſurpauiſſent? Nihil aliud certe, quam non plane *vniuerſalem* eſſe Ammonii notam. Sed quis, quaeſo peritus linguarum arbiter, in rebus philologicis, vbi ſaepiſſime a praeceptis generalibus fit diſceſſio, a Grammatico obſeruationes plane *vniuerſales* exſpectet? Quis non nouerit vſus loquendi tyrannidem? Peccare itaque videntur atque parum aeque iudicare

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τȣτέςιν ἀνθρώπων μόνων· Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐντεῦθεν Ἀριςοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο ȣ̃τως, Βίος ἐςὶ λογικὴ ζωή. ὁ ȣ̃ν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ.

Βιῶναι μέν ἐςι τὸ ζῆν· Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιȣ̃ν μὲν φήσομεν ἀνθρώπȣς· Ζῆν δὲ καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρȣσιν· Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾷν τι y) ὁποσȣ̃ν· Θεᾶσθαι δὲ, τὸ

y) Curatius ὁπωσȣ̃ν. *Valck.* e. c.

indicare Grammaticorum commentatores, qui pauca vniuscuiusque antiqui fcriptoris loca, bonam alias obferuationem ftatim abolere opinantur. Cfrtr. fupra nota in ἀγειν et *Ariftot. Ethic. ad N.* L. X. c. 9. βιουμενοι κατα τινα νουν και ταξιν ὀρθην.

Ἀκυρολογει.] Itaque etiam *Xenophon* fecundum Grammatici noftri placita ἀκυρολογει, quem hoc fenfu vocem βιος vfurpaffe conftat, in *Mem. Socr.* L. III. C. XI. 6. *Valck.* Neutiquam vtitur *Xenophon* vocabulo βιος pro ζωη, fed frequentiffimo eius fignificatu, βιοτος, *victus*, atque idem illi eft, ac praecedens ἐπιτηδεια. Ἀκυρολογει pro ἁμαρτανει, *non ftricto verborum fenfu vtitur, improprie loquitur.*

Βιωναι.] *Hefychius.* Βιουν μεν το ἐξαγειν το ζην. [*vitam agere*] Βιοτευειν δε, το ποριζειν τα προς τον βιον. Quae fequuntur, βιουν μεν φ. fufpecta vifa funt *Valckenario.*

Βλεπειν] το ἁπλως ὁραν· θεασθαι δε, και το ὁραν τι των ἐν τω θεατρω γινομενων, ὁιον παλην, πυγμην κ. τ. λ. *Thomas M.*

ὁρᾷν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλην, παγκράτιον, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ z) τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

Βόος καὶ Βόειος διαφέρει. Βόος μὲν γαρ τοῦ ἐστιν ἐπὶ ζῶντος· Βόειος δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ὁριστικόν ἐστιν, οἷον βούλει a) κολάσαιμι· τὸ Βούλῃ δὲ, διστακτικῶς, οἷον βούλῃ πορευσώμεθα.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων· Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν· Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων· Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.

Βουκο-

z) MS. τὰ ἐπικλυόμενα δεύματα. Vitiose. a) Sic vett. edd. Steph. et Vulc. κολάσαι μοι.

Βλεφαρα.] *Palpebrae*, Latinis *genae* dicuntur, tegumenta oculorum. Βλεφαριδες *cilia* et *pili* in extremis palpebrarum oris inserti, quibus aciei obtutus dirigitur. *Foesius* in *Oec. Hipp.*

Βοος.] Supple πυς ad mentem *Valck.* Βοειη, βυρσα. *Il.* Σ. v. 582. Βοος μεγαλοιο βοειην.

Ἀπολωλοτος.] Nulla vix apud nos est dubitatio, quin scripserit *Ammonius*: ὑπερ του πεπονθοτος. *qui iniuriae sibi illatae vindictam sumit. Th. Magister.* Ἀμυνει δε, ὁ ὑπερ του πεπονθοτος κακως, τω δεδρακοτι μαχομενος. *Valck.* Si ad hanc *Valckenarii* mentem *Ammonii* nora corrigeretur, necessario etiam ex *Thoma* κακως

Βȣκολεῖν καὶ Ἐξαπατᾷν διαφέρει. Βȣκολεῖν μὲν ἐςὶ τὸ ἐπιπλεῖςον ἀεὶ παραλογίζεσθαι· Ἐξαπατᾷν δὲ, τὸ περὶ b) οἷȣ πράγματα συναρπάζειν.

Βȣλέυσασθαι καὶ Βȣλεῦσαι διαφέρει. Βȣλεύσασθαι μὲν γάρ ἐςι ταυτὸν τῷ σκέψασθαι· Βȣλεῦσαι δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συντάξαι κακόν. οἷον βȣλεῦσαι φόνον, ἢ ἱεροσυλίαν.

Βȣ́λεσθαι μὲν ἐπὶ μόνȣ λεκτέον τȣ̃ λογικȣ̃· τὸ δὲ θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγȣ ζώȣ.

Βρύκειν

b) *Vett. edd.* εἰς. MS. ἢȣ. Vitiose.

κακως in textum recipiendum esset. Sed hac explicatione sensus enascerctur a *Nostri* et *Thomae* scriptura plane alienus. Apud hunc enim ἀμυνειν est *decertare pro eo, qui ab altero iniuriam passus est*, et apud illum, *vlcisci eum, qui alterius iniuriis succubuit*. Additur adhuc apud *Mag.* παντα δε ταυτα και αντι του βοηθειν ἁπλως λεγεται.

Βουκολειν.] Distinguit *Th. Magister* inter βουκολειν et ἀποβουκολειν, cum vtriusque idem plerumque significatus sit, τινα εις ἐλπιδας αγειν, κεναις ἐλπισι τρεφειν, σοφιζεσθαι. Βουκολημα, το θελγητρον. *Schol. Aristoph.*

Βουλευσασθαι.] Non agnoscunt hanc differentiam reliqui Grammatici. *Thomas.* Ου μονον βουλευομαι αλλα και βουλευω. ἐπιβουλευω δε, το ἐπιβουλην ἀρτυω κατα τινος. *Eustath.* ad Il. A. v. 531. Βουλευσαντε ἡγουν βουλευσαμενοι.

Βουλεσθαι.] Vid. infra θελειν.

Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῦ ἀνθεῖν· Βλύειν δὲ, ἐπὶ τῦ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει, Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τῦ κ, τοῖς ὀδῦσι· Βρύχειν δὲ διὰ τῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι.

Βωμὸς, Ἑςία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρον διαφέρυσι. καθὰ καὶ Ἀμμώνιος ὁ c) Λαμπριεὺς ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν.

c) *Valck.* emendat. Λαμπρεὺς et mox πρόσβασις.

Βρυειν.] Cfrtr. *Hefych.* et *Euftath.* ad *Il.* P. 1126.

Βρυκειν.] Nolo lectorem hic recenfendis coniecturis atque diuerfis plane doctiffimorum virorum opinionibus detinere, fed eiusmodi quid cupientem ad *Valckenarii* notam, et copiofas in *Moerid.* eruditt. virorum animaduerfiones ablego. Nifi me omnia fallunt, bene fe habet Ammonii nota, nec emendatione indiget. Βρυκειν *rodere*, *dentibus ftridere*, deinde *cupide aliquid deuorare*. *Euftath.* ad *Od.* T. p. 688. βρυκειν, τραχεως, μετα πιου τινος ηχυ εσθιειν. *Hefych.* Βρυκουσα, δακνουσα. Sic frequenter occurrit apud *Ariftophanem:* nec de hac re dubium effe debet. Βρυχειν atque βρυχεσθαι, *dentibus prae ira frendere*, *mordicus aliquid tenere*. Βρυχειν, τοις οδουσι πιεζειν. *Hefych.* Βεβρυχως λεων, απριξ εχομενος της γης, χερσι η οδουσι. *Euftath.* ad *Il.* N. p. 912. *Suidas.* Βρυχων τους οδοντας ο λεων. Βρυχω de apro et καταβρυχω de leone in Anthologia L. IV. vfurpatur. Si vero denotat *mugire, de leone*, tunc circumflectitur atque hoc innuere videtur *Euftath.* ad *Il.* P. p. 1142. Ἐπι αλογων περισπαται. Λεων βρυχᾶται.

Ἀμμωνιος] Λαμπρευς fiue vt rectius in Scholiis

ad

θυσιῶν. Φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες· Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν d) βιωτικὴν γινομένη, ἐπὶ τῆς τάδε e) πολὺ ἑστία. τὸ δὲ Μέγαρον, ἡ περιωκοδομημένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ

d) *Vett. edd.* βοιωτικὴν. e) *Priores edd.* πολυεςία.

ad Hermogenem, Λαμπρεύς, e Lampris, Atticae pago, scripsit librum, cuius inscriptio integra fuit, vt patet ex Harpocratione, περι βωμων και θυσιων. *Fabric.* in B. G. L. IV. c. 26. p. 171.

Βωμοι] *Suidas.* Βωμος, τοπος αναβασιν εχων, προς το λεγειν επηκοα. *Eustath.* ad *Od.* π. p. 272. Βωμοι αναβαθμοι ενταυθα, εφ' ων λυχνοφορα κουροι ισαν, το χρυσεοι και αυτοι. Distinguit vero idem inter βωμους *sanctos* et *profanos* ad *Od.* p. 127. Ἱεροι δε βωμοι, εφ' αν ισανται χρυσεοι κυροι δαιδας εν χερσι εχοντες, αγαλματα δε παρα μεν τοις υςερον. τα ξοανα. Totam hancce notam profert ad *Od.* Z. p. 265. vnde huc reuocanda erit lectio πρεσβασεις.

Ἐσχαρα] τοπος εφεςιου πυρος. Locus humilis atque depressus, ad quem Vlysses peregrinans semper resedit εν κονιησιν. Idem vero est *Homero*, vt etiam tradit Ammonius, cum εςια siue ιςια, quod et etymologias voc. εσχαρα, inuenies apud *Eustath. Od.* Π. p. 278. Hoc manifeste innuere voluit *Ammonius* addens, επι ταυτης δε το πολυ εςια. Miror, quare cl. *Valckenarius* verissimam hanc *Arnaldi* emendationem non statim in textum receperit.

Μέγαρον] Ad *Ammonium* explicandum faciet, *Eustath.* nota ad *Od.* A. p. 14. Μεγαρον ου μονον το κοινως, αλλα και ιδικως μεγαρα, καταγεια οικηματα φησι ταιν θεαιν, ηγουν Δημητρος και Περσεφονης. Αιλιος

καὶ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

f) καὶ ἀνέστιος ὁ ἄοικος. Παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἡ σωματοειδὴς Θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἱστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

Ἰδίως δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν g) κατὰ πόλιν βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ' ἡρώων· παρὰ δὲ

f) Totum hunc locum ad mentem *Valckenarii* emendaui, cuius rei rationem in notis reddam. *Priores editiones*: καὶ Ἀνέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Ἡσ. κ. ἡ. σ. Ἑστία ἐστίν. Ἣν καὶ Δήμητραν κ. τ. λ. g) κατὰ πολύ. MS. Haec MS. lectio coniecturae *Valck.* ansam dedit, qua legendum suspicabatur: ἐν τρίτῳ τελετῶν, καταπολὺ βωμοὺς θεῶν, φ. ἐ. δ. η.

Αἴλιος δὲ Διονύσιος φησι και ὅτι μαγαρον ὀχι μεγαρον, εἰς ὁ τα μυστικα ἱερα κατατιθενται.

Χρύσειοι] *Od.* Η. v. 100. et sequens Σ. v. 159.

Ἑστια σημ. *Schol. Eurip.* ad *Hecub.* v. 22. Ἑστια λεγεται ἡ ὁλη κατοικια, απο μερους το παν κ. τ. λ.

Ἀνεστιος] Cfrtr. Hom. Il. I. v. 63. et *Eust.* ad *Od.* p. 265. atque tunc mihi non vitio vertetur, me *Valckenarii* emendationem in textum recepisse. Versus adlatus est in *Hesiodi* Theog. 454.

Νεανθης] Cyzicenus, orator, discipulus Philisci Mile,

δὲ Εὐριπίδῃ Ἐχαίρα (ἀντὶ τῦ βωμῦ κεῖται) ἐν Πλειοθένει,

b) Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν πόιημα· ὁ δὲ Γαμήλιος ὁ περιώρισται χρόνῳ· τάττοιτο δ' ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς i) ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγενῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ὡσανεὶ γεγενημένον. Γεγένναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέ-

h) Ex auctoritate *Eustathii* mutauit *Valck.* vulgatam: μῆλος φάγεται. i) *Vett. ed.* τῆς ἐν. γ. δ.

Milesii. *Suidas.* Non obuium est nomen libri eius των κατα πολιν: sed apud *Harpocrationem* atque *Etymologum* citatur *Neanthes* περι τελετης et τελετων. Iure itaque *Valck.* legendum suspicatus est: ἐν τρι-τω τελετων.

Πλειοθενει] Ed. Barnes. Lips. p. 469. Adde *Heraclid.* v. 128. et *Herc. Fur.* v. 922.

Γαμηλιος] Nollem corrigere γαμηλιον et ἐπιθαλαμιον, vt id placuit *Valck.* Vid. *Eustath.* ad *Od.* Ε. p. 232. coll. ad It. Σ. p. 1213. *Schol. Eurip.* ad *Orest.* v. 89. Γαμηλια, ἡ ἐν γαμῳ τελουμενη ἑορτη. Cfrtr. *Petit. Comm. ad LL. AA.* pag. 229. Γαμηλιον λεχος frequentat *Aristophanes.*

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα ἐγενήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα· Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρα τετελεύτηκε. ὁ δ᾽ ἂν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων, Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Προβεβηκὼς διαφέρει. Ἀλεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέ-

Γενεσια] ἑορτη πενθιμος Ἀθηναιοις· οἱ δε, τα νεκυσια· και ἐν τη ἡμερα τη γη θυουσι. *Hesych.* *Thomas* etiam Ammonii obferuationem confirmare videtur. *Suidas* in longe alia abit. Vid. not. d. v. ad *Magistrum*, vbi promifcue γενεθλια et γενεσια apud probos auctores vfurpari, adferitur.

Γερων] Quae hic traduntur, pleraque omnia defcripfit, et fub *Alexionis* nomine vulgauit *Eustathius* ad *Od.* O. p. 585. Nihil interim nobis adfert adiumenti. Adcuratiffima iterum diligentia Ammonius hanc obferuationem legiffe fefe praecipit in *Alexionis* Epitome Mifcellaneorum *Didymi*, qui eandem haufcrit ἐκ τȣ Ἀριϛωνος περι ανθρωπȣ γ. κ. τ. λ. Dabo operam, vt lectori perfuadeam, pro Ἀριϛωνος legendum Ἀριϛοφανους. In veteribus membranis nomina propria raro integra poni folent, freqnenter media parte truncata. Plurimos hinc ortos errores paffim eruditi viri detexerunt. Sufpicor itaque noftro in loco MS. praetuliffe Ἀριϛονους pro Ἀριϛοφανους. Citatur hic *Aristophanes* ab *Ammonio* in ἀρρωϛος, atque notum eft ex *Athenaeo* elaboraffe eum opus περι ἡλικιων. Extra omnem vero dubitationis aleam ponunt hanc opinionem verba *Eustathii* ad

λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίςωνος περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως· Βρέφος μὲν γὰρ ἐςι, το γεννηθὲν εὐθέως. Παιδίον δὲ, το τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνοῦ. Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον. Παιδίσκος δ'; ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι·· τὴν δ' ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν k) Πάλληκα, οἱ δε Βούπαιδα, οἱ δ' Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ l) Μελλοέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος. ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους m) Τριακάπους καλοῦσιν· ἐν n) Κρήτῃ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν

k) *Vett. edd.* πάλλικα. l) *Vulc.* Μελλέφηβον. m) Reuocaui *vulgatam*. *Valck.* τριακατίους ex *Scaligeri* mutatione. *Aldd.* τριακαταίους. n) MS ἐν δὲ.

ad Il. N. pag. 944. v. 18. quem vide. *Valk.*

Βρεφος] και ἐπι του κατα γαςρος ἐτι ἐμβρυου ἐλεχθη και αὐ παλιν ἐμβρυον ἐπι βρεφους. *Eustath.* l. c.

Παλληξ] *pupa, pupula, catulaster.* Apud *Eustath.* etiam παλλαξ legitur. Origo vocis graecae est ἀπο του παλλειν, sicuti a *catuliendo, catulaster.* Arabes non aliam ob rationem *puerulum* צבי nuncupabant, a *subsiliendo.* *Valck.*

Βουπαις] μεγας παις, ἐφηλιξ. Ἀντιπαις, *cuius genas iam lanugo vestire incipit.* Μελλεφηβος, *paene adolescens.*

Τριακαπους]. Reuocaui vulgatam, quam *Valck.* ex *Scaligeri*, et hic sine dubio ex *Hesychii* auctoritate mutauerat. Sed dubia ibi adhuc est lectio. Vid. *Hesych.* in τριακατιοι et ibi viri eruditi. *Eustath.* ad *Od.* Θ. p. 303. et Il. Θ. p. 619. diserte: ἐν Κυρηνη τους

D ἐφηβους

νῶν δρόμων μετέχειν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Προβεβηκὼς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα ο) Ἐσχατόγηρως.

Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως. Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι, τὸν λόγον.

Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι

o) ex *Eustathio.* MS. et *vett. edd.* ἔσχατος ἥρως.

ἐφηβους τριακαπους καλουσιν.

Ὠμογερων.] *Senex nondum maturus. Schol. Hom. ined.* τους μη τελειως ὑπο του γηρους καθηψημενους δηλοι. ἡ δε μεταφορα ἀπο των κρεων των ἑψηθεντων μεν, ὀυ μην τελειως. Contra *decrepitus senex,* ἑφθος γερων dicebatur. *Valck.*

Γελοιον.] Eadem infra suo loco reperies in v. Σκωμμα. Quod hic legantur, illi tribuendum censeo, qui ἀτακτον *Ammonii* Lexicon primus secundum alphabeti ordinem disposuit. *Valck.*

Γελοιος.] Cum *Nostro* consentit *Etymologus:* in alia abeunt, *Th. Magister, Suidas* et *Eustath.* ad *Od.* Ω. p. 843. Optime hanc litem componere videtur *Schol. Arist.* ad *Ran.* v. 6. Γέλοιον, Ἀττικως. Γελοῖον δε κοινως. ἡ δε σημασια ἡ ἀυτη. Cfrtr. nota in Ἀγροικος.

Γῆμαι τȣ̃ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ. Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τȣ̃ Γήμασθαι εἰπὼν,

Γημαμένη ᾧ υἱῷ· ὁ δ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας,
Γῆμε.

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ p) θάλαμος ἐν ᾧ κεῖνος
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ᾽ ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ;

q) Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δὲ μή.

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ᾽ αὐτὴν πόρευσις· μήποτε ȣ̃ν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τȣ̃ γηράσκειν διαφέρει.

D 2 Γράμ,

p) Ex emendatione *Scaligeri*. *Vulg*. θαλάμοις.
q) *Vett. edd*. σοί μὲν γὰρ γαμ.

Γημαι.] Vbi ab hac lege veteres diſcedunt et de viris γημασθαι vſurpant, id de iis accipiendum, *qui dotibus deleniti vltro etiam vxoribus ancillantur*. *Nonius* p. 278. et p. 143. in v. *Nubere: Pomponius, meus frater maior nupſit poſterius dotatae vetulae*. *Valck*. Γαμειν de *Atalanta* adhibet *Apollod*. L. III. Verſus *Homeri* eſt 272. in *Od*. Λ.

Γαμειν δε μη.] Parum dubito, quin pro μὴ legi debeat μοι, ad hanc rationem: *tibi quidem viro nupſiſſe, at mihi vxorem duxiſſe fatale fuit*. Verſus enim non alium in vſum, quam ad vulgare diſcrimen confirmandum adfertur. *Valck*.

Ταύτῃ.] *Sic, ita*. Non opus eſt vt cum *Valckenario* legamus ταυτῇ. Μήποτε,

Γράμμα Στοιχείȣ διαφέρει. r) Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐςιν αὐτὴ ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· ȣ̃ τὸ γράμμα σημεῖον, ἢ τύπος, χῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐςι τὸ Δ. ςρογγύλον δὲ τὸ Ο. τύπος. τὸ δὲ ςοιχεῖον, τὸ ὁλόκληρον, οἷον, s) ἄλφα, βῆτα, καὶ τὰ λοιπά. t) τὰ δὲ ςοιχεῖα καταχρηςικῶς

r) Totam hanc notam *Valck.* ex *Valesii* sententia mutatam in textum receperat. Nolui ab *edd. vett.* et MS. quibus in hac emendatione fidiculae adhibitae videntur, auctoritate discedere. *Ed. Valckenar.* Στοιχεῖον μέν γάρ ἐςιν ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· ȣ̃ τὸ Γράμμα ἐςὶ σημεῖον ἢ τύπος ἢ χῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τριγ. μ. γ. ε. τ. Δ. ς. δ. τ. Ο. τὸ δε ςοιχ. κ. τ. λ. s) Etiam haec debentur studio *Valesii. Vett. edd. α. β.* t) Vt ab omnibus intelligeretur *Ammonius* in hac nota paululum obscurus, cl. *Valck.* textui inseruit voculas τὰ δὲ, praemissa interpunctione.

ποτε, *fortasse.* Nec tamen placet haec lectio. Eandem enim, quam inter γηρας et γηρασις posuit differentiam, etiam inter γηραν et γηρασκειν constituere videtur *Ammonius.* Mallem itaque και ποτε.

Γραμμα.] Latini Grammatici non minus sedulo *literam* et *elementum* distinxere. *Valck.* Tota haec nota originem trahere videtur a diuisione Rhapsodiarum Homericarum secundum literas facta, cuius mentionem facit *Eustath.* ad Il. A. Confirmat ibi etiam ea, quae paulo post tradit Noster, his verbis: και τε εικοσι τεσσαρα τμηματα της Ὁμηρικης ποιησεως, ου μονον αλφα, βητα, αλλα και γραμματα καλευνται, καθα και τα ρηθεντα ςοιχεια της φωνης.

ϛικῶς γράμματα· καὶ τὰ u) συγγράμματα ἐκάλȣν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλίμαχός πȣ φησί

Γράμματα v) δ' ȣ̓χ εἵλισσαν ἀπόκρυφα.

τοῦτ' ἐϛι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

— — — x) Πλάτωνος

Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. ȣ̓ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπειρον γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνᾶσθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐϛι τὸ ὑφ' ἑτέρȣ· Γυμνᾶσθαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτȣ̃.

u) Ex emendatione *Bentleii*. Priores editiones γράμματα et paulo post, τȣ̃τ' ἐϛι τὰ γράμματα. v) *Edd. Amm.* habebant δ' ȣ̓κ εἵλησσαν. *Ill. Bent.* in *Callim.* fragm. 142. vulgauit δ' ȣ̓χ εἵλισσεν. Malui εἵλισσαν ex *Etymologo*. *Valck.* x) Omnes ante *Steph.* editiones vitiose habebant: Πλάτωνος ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς· quod data opera a sciolo videtur profectum. In fine huius notae legendum ἔμπειρον συγγραμμάτων. *Valck.*

Συγγραμματα.] Fundus emendationis erat locus *Dion. Thracis Scholiastae* apud *Valcken.* in animadv. obuius: ειρηται δε γραμματικη παρα τα γραμματα. ȣ̓τω γαρ και Καλλιμαχος συγγραμμα βȣλομενος ειπειν εχρησατο· κ. τ. λ.

Γυμνασθαι.] Malim Γυμνασασθαι ex *Ascalon.* §. 119. V.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις· Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκηνικῶν.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄῤῥην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ κοινῶς ἐπ' y) ἀμφοτέρων.

Δαὶ σύνδεσμος z) ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένως, ἤτις

y) Sic *Vulcan*. Prior. edd. ἀμφότερα. z) Pleraeque *edd*. Δ. σ. ἐρωτηματικῶς ἐκτεταμένος. *Vett*. Δ. σ. ἐρτιματικως ἐκτεταμένως.

Γυμνασιον.] De gymnasiis nota res. Ἀσκησις ἡ του σωματος θεραπεια ἐν ταις τροφαις. τοιουτοι γαρ οἱ παρ' Ἑλλησιν ἀθληται, σωματων ἀσκηται. *Eustathius*.

Δαμαλης.] Nusquam vt puto, ὁ δαμαλης reperitur, neque id hic etiam locum inueniet, si mecum scribendum iudices: Δάμαλις Δαμάλης διαφ. Δαμαλις μεν γ. ὁ α. μ. Δαμαλη δε κ. τ. λ. *Valck*. Mitiorem huic notae medicinam adhibuere cll. *Stoeber* et *Oudendorp*. qui ex codd. *Thomae* Mag. Δαμάλης tantum in Δαμάλη mutandum existimarunt. Difficile interim est hanc obseruationem ab omnibus naeuis vindicare, cum vtrumque δαμαλη et δαμαλις de *iuuenca femina* passim occurrat. Verissima sunt *Eustathii* verba ad Od. I, p. 350. vbi de iuuencis sermo: τα δε νεα δαμαλαι, και δαμαλεις και μοσχοι και πορεις και πορτιες και πορτακες.

Δαι.] Obseruanda sunt *Homeri* loca *Od*. A. v. 225. et Il. K. v. 408. in quorum primo vulgatur: τις δαις,

— τίς δαὶ ὅμιλος,

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς Δὲ, συνεςαλμένως.

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος· Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις a) ἑαυτῦ.

Δέος καὶ φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐςι πολυχρόνιος κακῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα b) πτόησις. διόπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐςιν ὁ ἀναιρῶν τῦς καταδίκυς. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

a) E. i. ἑαυτῶν. b) *Vett. edd.* πώησις et πτώησις.

δαις, τις δε ὁμιλος; et in altero, πως δ' αι των αλλων Τρωων. *Ammonius* vtrobique legit δαι, fecutus *Ariſtarchum*, cuius in haec loca crifin ex *Apoll. Dyſcolo* ad vtrumque locum memorat I. *Barnes*. [Δαι eſt *Atticum* interrogatiuum, vel admirationi inferuit pro δε. *Idem*.] *Ariſtarchi* lectionem vulgo etiam fuiſſe in *Homero* receptam, cum aliunde diſci poteſt, tum ex *Heſychio* in Δαὶ. *Valck.*

Καὶ κυριος.] Delendum videtur και et legendum ὁ των αργυρωνητων κυριος. *Valck.*

Ἡροδοτος] L.IV.c.CXV.

Δημιος.] Etiam Δημιος *tortorem*, et Δημοκοινος *carnificem* denotat. Hoc iam innuere videtur Thomas, apud

Δήμητερ καὶ Δάματερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ γὰρ, φησὶν, ἐςὶν ἐπὶ τῆς θεȣ̃· Δάματερ δὲ ἐπὶ θαυμασμȣ̃.

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐςι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμȣ̃· Σόλος δὲ, τὸ χαλκȣ̃ν ὁλοσφύριον. Ὅμηρος,

— σό-

apud quem pro δημοσιος legendum est δημιος, diserte vero adfirmat Eustathius, apud quem inuenies: Δημιος ὁ ζημιων τους κολαζομενους. Δημιοι οἱ μεθ' Ὁμηρον, κολαςαι σωματων οἱ δε παλαιοι, ἐκλογη δημου ἠσαν ἐνδοξος. Δημοκοινος, κοινος ζημιωτης, ὁς και ανδραχνος, ἀνδραγχος ἐκαλειτο.

Δημητερ.] Vid. *Eustath.* ad Il. A. p. 9.

Δισκος.] *Lapis pertusus.* Σολος *solida ferri massa complanata*, vt in orbem rotari possit. Schol. *Homeri* ad Il. B. v. 774. Δισκος ἐςι βαρυς λιθος, ὁν ἐρριπτουν οἱ γυμναζομενοι. Τον γαρ σιδηρουν, σολον προσαγορευουσι. *Valck.* Multum lucis huic notae adfundit *Eustathius* ad *Od.* Θ. p. 301. vbi *Tryphonis* obseruationem ex *Homeri* v. 90. Od. Θ. enatam suspicatur. Deinde explicationem *disci* subiungit, quam decurtatam hic adponam. Δισκος ἀλλως μεν ἐκ σιδηρου, ὁποιος ὁ ἐν Ἰλιαδι σολος, ἠ ξυλινος, ἰσως δε και χαλκους, και που και λιθινος. ἐνταυθα δε λιθος τετρημενος και ἐχων ἐκ μεσου καλωδιον, ὁν ἐχομενοι οἱ ἀγωνιζομενοι ἐδικον, ὁ ἐςιν, ἐβαλον.

Ὁμηρος] Il. Ψ. v. 826. Od. Θ. v. 186 et 190.

— σόλον c) αὐτοχόωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις

— λάβε δίσκον.

εἶτ᾽ ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ᾽ d) ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαςὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαςὴς μὲν γάρ ἐςιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτὴς. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν e) Παιδίῳ

Εἴ τις δικαςὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

c) *Vett. edd.* αὐτοχόονον. d) *Vett. edd.* ἀναδίσκοισι. e) Ex MS. *Edd.* ante *Valck.* ἐν πέμπτῳ.

Πινδαρος.] *Isthm.* Od. I. v. 34. vbi vulgatur ὁποτε δισκοις ἱεν. *Eustathius* l. c. eundem *Pind.* versum ita praefert: λιθινοις ὁποταν δισκοισι. Optime h. l. dilucidauit *celeberr. Heyne,* in praeclara *Pindari* editione, quem omnino vide.

Διαιτηται *arbitri* fuerant Athenis, siue *forte* siue pro *libero* partium dissidentium *arbitrio electi.* Priores dicebantur κληρωτοι: horum numerus, aetas, aliaque lege fixa erant et definita. Vid. *Petit.*ad LL.AA. *Valck.*

Διαιτα, Αττικως. κρισις προ δικης, Ἑλληνικως. *Moeris.* Adcurate *Hesychius.* Διαιτηται Ἀθηνησιν ἑτεροι τινες των δικαςων, οἱς ἐπετρεπον οἱ ἀμφιβητουντες τα ἐγκληματα, καὶ αὐτοι διητων· εἰ δε μη, ἀνεπεμπον ἐπι τας δικαςας.

Εἴ τις] Cl. *Pierson.* ad *Moer.* manult. ἤ τις.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις,

Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἐστὶ τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος,

— φρένας ἠλεὲ διέφθορας,

διεφθάρης τὰς σαυτοῦ φρένας.

Δια-

Διεφθαρται] Falſam eſſe *Thomae* notam, qui διεφθορε ſemel tantum actiue, aliasque ſemper paſſiue occurrere ſtatuit, copioſe demonſtrarunt nouiſſimi eius interpretes. Verior contra eſt *Ammonii* obſeruatio, qui tam actiuam quam paſſiuam h. v. ſignificationem apud optimos ſcriptores obtinere, exemplis probauit. Patet enim ex verbis διεφθαρης τ. σ. φ. *Noſtrum* etiam poſteriorem agnouiſſe id quod praeterierat cl. *Stoeber* ad *Magiſtrum*. Plura de h. v. dabit *Graeuius* ad *Luciani Soloeciſm.*

Ἀριστοφ.] Vtriusque *Comici* verſus, vt totam *Amm.* notam, adfert *Euſtath.* ad Il. B' p. 145. In priori cl. *Pierſon.* inuito hoc et *Moſchop.* ὅρκον mutat in οἶκον. In poſteriori ex *Euſtathio* poſt ἐστι reponendum eſt ἔτος.

Ὅμηρος] *Il.* O. v. 128. Eadem verba occurrunt apud *Euripid.* in *Hippol.* v. 1014. vbi διεφθορε actiue ſumitur.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ᾽ ἀρετῇ ἐγνωσμένος· Ἐπιβόητος δ᾽, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων f) ἐν δευτέρῳ,

— καί μ᾽ g) ἐπίβωτον
Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτον δ᾽ ἔνιοι τῶν ποητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβόητου διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ᾽ ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν h) παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής· καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων

f) *Aldus* e MS. ἐν β. g) Ex *Euftathio*. Edd. ante *Valck*. ἐπιβόητον. h) Defunt voc. παραδ. ὁ. in *Edd. Ven. Bafil.* et *Ald.* additae in edd. *Tufan. Steph.* et *Vulc.*

Διαβοητος.] Confentit cum *Noftro* in definienda v. ἐπιβοητος fignificatione *Thomas Magifter:* difcedit vero ab eo in explicatione v. διαβοητος et περιβοητος. Vtrumque fic interpretatur *Hefychius:* ὁ ἐπι κακου ἡ ἀγαθου φημην ἐχων· [*famofus*] quae verior explicatio paffim comprobata eft a VV. DD. Interim *Ammonium* fecutus eft *Euftathius* ad *Od.* Τ. p. 683 vbi pro ἐπισφατος, quod alio loco apud eundem et *Hefych.* occurrit atque fine ratione a quibusdam tentatum videtur, legitur ἐπιφατος.

Ἀνακρεων ἐν δ.] *Anacreontis* carmina in libros fuerunt diftributa. Hos verficulos ad mentem *Barnefii* conftitui. *Valck.*

Διαβοητος Περιβ.] Secundum *Ammonium* διαβοητος *virtute clarus*, περιβοητος *flagitiis infamis.* Eo fenfu διαβοητος vfurpauit *Alci-*

῞Ηττων ἑαυτȣ̃ πορνιδίῳ τρισαθλίῳ
Ἑαυτὸν ȣ̔́τω παραδέδωκεν.

Διπλȣ̃ν καὶ Διπλάσιον διαφέρει, Διπλȣ̃ν μὲν γὰρ ἐϛι κατὰ μέγεθος· Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον, διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλȣμένων τὸ διπλȣ̃ν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν i) πτυσσομένων ἱματίων, διπλȣ̃ν τὸ ἱμάτιον, ȣ̓κέτι διπλάσιον.

Διχότο-

i) *vett.* edd. πτυσομένων.

Alciphron. I. ep. 31. II. ep. 1. Interim iudice cl. *Hemsterhuisio* nihil exploratius eſt, quam Veterum more in vtramque partem dici. [Nec habemus, quod ſignificatuum diuerſitatem miremur, ſi βοας ambiguitatem conſideremus. Vid. nota antec.] Ne quid tamen diſſimulem, Veteres vocem Περιβοητος in deteriorem plerumque partem accepiſſe, plurima ſunt, quae perſuadent. Cfrtr. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 201. *Evenus Anth.* I. c. LXX. ep. 1. et III. c. XII. ep. 13. *Demoſthenes* de Corona. pag. 354. C. αισχρας και περιβοητου συϛασεως. Idem contra Boeot. II. περιβοητος γαρ ἡ πραξις εγενετο. loquitur de Plangonis periurio. *Valck.*

Διπλουν.] *Ammonium* expilauere *Thomas* et *Euſtathius.* Eſt vero haec differentia in ſe ſpectata admodum ſubtilis, et frequens harum vocum permutatio magis ex *idearum* cognatione, quam iniquo *Grammatici* diſcrimine deriuanda. Sic διπλασιον de magnitudine *numeris* enunciand a adhiberi et ad vtrumque referri poteſt. Vid. Il. *Theophr.* a cl. *Sallier* contra *Noſtrum* apud *Magiſtrum* adlata.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος. Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ k) βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ δι᾽ ἑαυτοῦ· Διδάξομαι δὲ, δι᾽ ἑτέρου. ὡς l) Οἰκοδομήσειν μὲν δι᾽ ἑαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι᾽ ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

Διορ-

k) MS. βαρύ. l) vett. edd. οἰκοδομήσω.

Διηγησις.] Liceat mihi *Thomam* describere. Διηγησις, ὁλον το συγγραμμα, ἠγουν ἡ Ἰλιας ἡ ἡ Ὀδυσσεια. διηγημα δε μερος τι, οἱον ἡ του Ἑκτορος και Αἰαντος μονομαχια. ὡσπερ και ποιημα. παραχρωνται δε τινες. Belle distinxit *Eustathius* inter διηγησεις ὁμιλητικας, ἀπαγγελτικας et ὑποστατικας ad Il. A. p. 92. P. 5. ποιησις μεν ἡ ὁλη βιβλος, ποιημα δε το γραμμα [vid. supra nota in Γραμμα] ἠδε ἡ ῥαψωδια.

Διδαξω.] ὁ φιλοσοφος διδασκαλος ἐρει. Διδαξομαι δε ὁ πατηρ και παις ὁ παραδιδους ἑτερον μανθανειν. *Schol. Aristoph.* ad N. v. 127. quem vide.

Διφθερα.] ποιμνικον περιβολαιον. Ἀττικοι δε λεγουσιν, ἡν νυν ἰσαλην καλουμεν. Schol. *Aristoph.* ad N. v. 72. Μηλωτην aliter explicuit *Aristophanes* Grammaticus, quem allegat *Eustath.* ad *Od.* P. p. 643. μηλωτην καλουμεν και την αἰγειαν δοραν, την δε των

προ-

Διορθῦν καὶ Ἐπανορθῦν διαφέρει. Διορθῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Διαπολιτέυεσθαι καὶ Ἀντιπολιτέυεσθαι διαφέρει. Διαπολιτέυεσθαι μὲν γὰρ, λέγυσι τὺς ἐκ τῆς m) αὐτῆς πόλεως· Ἀντιπολιτέυεσθαι δὲ, τὺς ἐξ ἑτέρας n) δι' ἑτέρας ἀντιδιαςατῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμυμένυς πρὸς ἀλλήλυς, Ἀντιπολιτέυεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιςάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐςι λόγων· Επιςάτης δ' ἔργων.

Δια-

m) Voculam αὐτῆς, quae in omnibus editionibus deerat, ex *Ptol. Ascal. Ammonio* reſtituit *Valckenaer*. n) Bina vocabula δι' ἑτέρας ex MS. in textum retulit *Valck.*

προβατων ἐνιοι οἰεην καὶ ὠαν εκαλουν.

Διορθουν] κυριως ἐπι δορατων βολης, vt ait *Thomas*, ſiue in genere τα διαςρεφα ἀπευθυνειν [*peruerſa corrigere*] deinde vt erudite oſtendit cl. *Sallier dicta vel literis conſignata emendare.* Ἐπανορθωσαι, λογω των ἡμαρτημενων. Κατορθωσαι ἐπι πολεμου και των τοιουτων: ἁπαξ δε ἐπι λογων. *Herodianus.*

Ἀντιπολιτευθαι] *Valck.* hanc vacem diſtortam et in ἀντιδιαπολιτευεσθαι mutandam exiſtimauit, ductus ipſa *Ammonii* expoſitione, ἀντιδιαςατουντας. Vereor vt ſic occurrat apud probos ſcriptores. Aliam vocis διαπολιτευεσθαι ſignificationem, *rempublicam adminiſtrare* frequentauit *Aeſchines.*

Ἐπιςατης] γυμνασιου ἐπιμελητης. In hoc ſaltem ſen-

Διαλέγεται μὲν ὁ διδȣ̀ς λόγον καὶ λαμβάνων· Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ o) σπȣδαιολογȣ́μενος· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσσατο τȣ̃ Δοιάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοιάσσατο, ἀντὶ τȣ̃ ἐδίςασε.

Δȣ̃λοι

o) Ita MS. et *Aldinae:* reliquae σπουδαῖον λεγόμενος.

sensu apud *Nostrum* et Thomam sumitur.* Est vero ἐπιςατης vox πολυσημαντος, de qua plura tradunt *Schol. Aristoph.* ad O. v. 436. *Eustathius* ad *Od.* P. v. 641. et *Suidas.*

Δοασσατο.] Fallitur. *Ammonius* et quae diuersa credidit, amice conspirant, atque ab vna, nisi fallor, · origine descendunt. Sicuti δις, διςαζειν, ita a δοιος, δοιαζειν, a δοος, δοαζειν quae omnia *dubitandi* potestatem habent. Vocabuli δοιος procul omni dubio vetusta forma et simplicior fuit δοος. Hinc δοαζειν et δοαζεσθαι. Formam mediam frequentauit *Homerus*, qui quoties διανδιχα μερμηριζοντας, siue, vti admirabili etiam venustate loqui solet, δαιζομενους κατα θυμον διχθαδια, in scenam producit, toties, vbi in alteram partem inclinasse videbantur, subiungere amat:

Ὧδε δε οἱ φρονεοντι δοασσατο κερδιον ειναι.

— — Non male itaque *Etymologus* Δοασσατο reddidit ἐνεδοιασε, atque idem esse credidit, quod δοιασσατο. Apud *Apollon.* III. v. 769. Medea infortunia sua δοιασσατο, *animi dubia secum versabat*, etc. *Valckenaer.* Nequeo hic totam eamque elegantissimam *Valck.* animaduersionem ad h. l.

Δȣ̃λοι καὶ Οἰκέται διαφέρȣσι· Δȣ̃λοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα· Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δόξα

h. l. adponere. Idem de hac *Nostri* obseruatione iudicium tulit *Alberti* V. R. in nota ad *Hesych.* δοξαζει, vbi scribit: „differentiam, quam statuit *Ammonius*, nullam esse, adparet ex Eustathio ad Il. Υ.„ Vereor vt iure carpserint Grammaticum nostrum duumuiri isti eruditissimi. Primum enim non idem est, ἐδοξεν atque ἐδιςασεν, propterea que etiam voces diuersae ad insigniendam vtramque ideam in lingua exculta necessario requiruntur. Deinde fit inuitis grammaticis haec deductio. *Eustathius* ad *Homerum*, vbi δοασσατο semper per ἐδοξεν explicandum erit, diserte h. v. deducit a δοκαζω [ἀποβολην ἐπαθε του κ. ἀντι δοκασατο] neque iis adsentit, qui eam a δοιαζω deriuant. Eandem etymologiam etiam amplexus est cl. *Damm* in Lexico *Hom.* et *Pind.* quem vide. Erit itaque distinguendum inter δοασσατο a δοιαζειν, et δοασσάτο a δοκαζειν deductum. Nolo interim amplius *Ammonium* defendere, si locum mihi quis indicauerit, vbi δοιασσατο, per ἐδοξε, ἠρεθη, προεκριθη explicandum erit. Cfrtr. adhuc *Eustath.* ad *Od.* K. p. 338.

Δουλοι.] Debetur haec nota *Chrysippo*, vt colligimus ex *Athenaei* L. VI. Διαφερειν δε φησι Χρυσιππος δουλον οἰκετου, γραφων ἐν δευτερῳ περι ὁμονοιας, δια το τους ἀπελευθερους μεν δουλους ἐτι εἰναι, οἰκετας δε τους μη της κτησεως ἀφειμενους. ὁ γαρ οἰκετης φησι, δουλος ἐςι κτησει κατατεταγμενος. Ὑπο βασιλεα *Valckenaer* mutaturus erat in ὑπο βασιλεως.

Δόξα καὶ Κλέος διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος· Κλέος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι p) δύναμίς τε καὶ ἰσχύς. ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς γάρ ἐστιν, ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E. Ἐγ-

p) Sic *Vulcan.* Edd. priores δύναμίν τε καὶ ἰσχύν.

Δοξα.] Promiscue occurrunt δοξα et κλεος. *Hesych.* Κλεος, δοξη, τιμη, φημη ἀγαθη, ὀνειδος: *Schol. Euripid.* Ὀνειδος, κλεος, ἐγκωμιον et ὠνειδισεν, ἐκλεισεν και ἐνδοξον ἐποιησε.

Πλατων] in *Protagora* ed. Bip. p. 170. Vol. III. Quem locum si non cum nostris editionibus conspirantem videbimus, id fallaci *Ammonii* memoriae, librariorum, qui quam maxime in ll. cc. haeserunt, incuriae, doctoque emendandi pruritui, tribuendum erit. Ceterum tota obseruatio magis est philosophica, quam grammatica. Vsurpatur enim δυναμις pro ἰσχυς, ῥωμη.

Δωματιον] ὁ κοιτων, δωκηματιον, θαλαμος. *Aristophanes* aethera, Iouis cubile, Διος δωματιον adpellat.

Δωροδοκειν,] οὐ μονον δωρα

E

Ε.

Ἐγχρίσαι καὶ q) Ἐναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχρίσαι μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίȣ ἢ σφηκῶν, ἢ τινος τοιȣ́τȣ λέγȣσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδȣ́ς· Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐδίδα-

q) Sic *Aldinae* et *Basil. Vulc. Steph.* et *Tusani* vulgata bis praefert ἀναλεῖψαι.

δωρα διδοναι και αναπειθειν, αλλα και το λαμβανειν. *Aristoph.* Schol. ad Ιππ.

Ἐγχρισαι] *Hesychius.* ἐγχριει, τυπτει, ἐγκεντριζει: et mox ἐνεχρισεν, ἐνεκεντρισεν quod male in ἐνεχριψεν mutaturus erat cel. *Kuster.* *Pungendi* enim atque *aculeo feriendi* potestatem inesse voci ἐγχριω, patet non solum ex hac *Ammonii* nota, sed etiam ex *Eustath.* ad *Od.* Β. p. 102. vbi ex *Aelio Dionysio* v. ἐγχριω significatum του παιειν adferit: ἐγχρισαι, το πασαι κεντρω σκορπιον ἢ σφηκα ἢτι τοιουτον. Rarius occurrit ἐναλειψαι, quod hanc ob causam *Stephanus* in ἀναλειψαι mutatum voluit. Cfr. tamen *Heliod.* VII. ἐναλειψομενος τω ὀφθαλμω.

τινος τοιουτου.] Additur apud *Ascalon.* §. 132. ὁταν παταξῃ, quibus clarior fieret sensus. Vix hoc auxilio opus erit in hac nota satis iam perspicua.

Ἐγγυα.] και Ἐγγυαται. Hoc vocabulum sollemne fuisse videtur in pactis veterum, ita, vt prius a *sponsore*, alterum ab *acceptante* vsurpatum fuerit. Amplificatam inuenies hanc obseruationem in *Eustath.* ad *Od.* Θ. p. 313. vbi scribitur: Ἰστεον δε ὁτι ἐγγυη, καθ' ἡν ἐγγυα μεν φασιν ὁ διδους, ἐγγυαται δε ὁ λαμβανων, γινεται παρα το ἐγγυοις, ὁ ἐστι χερσι τινος κεισθαι το κατεγγυηθεν,

και

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής· Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συςήσας. Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Ἐδιδαξάμην μέν τοι νὴ Δί' ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐςιν ἐπ' ἀνθρώπου· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν

και οιον ἐχεσθαι ὑπ' ἐκεινου ἰσχυρῳ λογῳ. In fequenti v. ἐγγυη expofitione, vbi de *fponfa* adhibetur et idem eft ac γαμου απογραφη, prouocat *Euftathius* ad Λεξικον ῥητορικον ab *Aelio Dionyfio*, vt ipfe monet ad Il. Τ. p. 1301. l. 46. olim confcriptum, cuius rei notitia hucusque defideratur in Fabric. B. Gr. T. I. p. 310.

Ἐδιδαξα] ἐπαιδευσα αὐτος δι' ἑαυτου. Ἐδιδαξαμην, ἐπαιδευσαμην δι' ἑτερου, αὐτος ἐπιμεληθεις τουτου. *Timaeus* Sic *Hefychius:* ἐπαιδευσατο τον υἱον ὁ πατηρ, ἐπαιδευσε δε ὁ διδασκαλος. Vide fupra n. Διδαξω. Nota eft verborum mediorum differentia, de qua et *Ariftoph.* loco apud *Noftrum* adcuratius egit *Kufterus* de V. M. p. 109.

Ἀριςοφανης] s. N. v. 1341. ex quo *Ammonio* σε ante νη Δι' reftituendum eft. Valde deprauatus idem verfus adfertur apud *Th. Magiftrum.*

Εικων] Προτομη, κυριως ἐπι ἀλογων ζωων λεγεται, ὡς ἐπι ἀνθρωπων προσωπον. Sic προτομαι λεοντων. *Suidas.* Improprie etiam de hominibus vfurpatur: προτομαι βασιλικαι, εἰκονες βασιλικαι, ἑως του ὀμφαλου του σωματος εἰδος. *Hefychius.* Etiam anterior pars arietis, machinae bellicae, adpellatur προτομη. Vid. *Weffeling.* ad *Diodor. Sic.* I. 96.

Ἐκκλησια.] Athenis quouis

κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύσομαι.

Ἐκπο-

quouis menſe ter populus conuocabatur, vt lites diiudicarentur et de rebus dubiis decreta fierent. Hae conciones adpellabantur ἐκκλησίαι νομιμοι, κυριαι. Exigente rerum neceſſitate etiam extra ordinem populus Athenienſis conueniebat, et eiusmodi conciones vocabantur ἐκκλησιαι πρoσκλητοι, ſiue συγκλητοι. Schol. *Ariſt.* ad *Acharn.* v. 19. In rebus maximi momenti etiam incolae Atticae per agrum diſperſi ad concilium conuocabantur, qui *conuocandi actus* ab *Ammonio* adpellatur κατακλησις. Κατακλησια eſt ipſa *populi* in vnum euocati *multitudo*. *Heſych.* Κατακλησιας ἐποιουν των ἐν τοις ἀγροις οἰκουντων, ὁταν μειζον τι ἠ πραγμα ἐπικρinαι.

Ἐκει.] Liceat mihi *Th. Magiſtri* ad h. v. obſeruationem grammaticae eruditionis pleniſſimam, decurtatam hic adponere. Ἐκει ἐπι ϛασεως τιθεασι οἱ δοκιμωτατοι των παλαιων, οἱον, ἐκει τυγχανω, ἐκει ἑυρισκομαι. το δε ἐκεισε ἐπι κινησεως, οἱον, ἐκεισε ἀπερχομαι. Hanc differentiam, pergit doctiſſimus *Magiſter*, omnes bonae notae ſcriptores obſeruarunt, nec *Euripides* regulae noſtrae aduerſatur, qui bis ſcribit in *Phoeniſſis*, v. 363. et 1427. „τον δε νουν ἐκεισ' ἐχει.„ Το γαρ ἐκεισε ἐχει τον νουν ἀντι του ἀγει καὶ φερει, ὡϛε κἀνταυθα ἐπι κινησεως τη ἐννοια καὶ τη ὁρμη, το ἐκεισε ἐϛι. Vltro intelligent lectores, quam longe

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι r) διαφέρει. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν· Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. Φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

r) *Vett. edd.* διαφέρουσιν et mox εἰς τὸν πολ. ἐμβ.

longe praestet singulari hac et garrula expositione *Ammonii* breuitas.

Ἐκπολεμωσαι] πολεμιον τινα ἑτερῳ ποιειν. πεπολεμωται, ὁ πολεμιος γενομενος. *Th. Magister.* Etiam *Hesychius* ἐκπολεμωσαι explicat, *ad bellum incitare.* Vocis ἐκπολεμειν vero significatum, *debellare*, in dubium vocare videntur *Zonaras* in Lex. MS. et *Suidas*, quorum vterque scribit: ἐκπολεμωσαι γραφεται και δια του η ἐκπολεμησαι. Sed veram esse eam, quam *Noster* statuit, differentiam. commonstrat *Eustathius* ad *Il.* A. p. 53. cuius sententiam adposuisse iuuabit. Ἡ διαφορος σημασια των ῥηματων, διαφορους πολλακις συζυγιας ποιει. Δηλω μεν γαρ, δηλωσω, το φανερον ποιησω. δηλω δε, δηλησω, το βλαψω. οὑτω και νοω, νοησω, το εἰς νουν ληψομαι. νοωσω δε, το ἐμβαλω νοειν. και πολεμησω μεν, το μαχησομαι. πολεμωσω δε, το κινησω ἑτερον εἰς μαχην.

Ἐκγονος.] Iam *Eustathii* tempore disputatum est de vera h. v. significatione. Cum enim v. ἐκγονος ab *Homero* frequentata, a quibusdam librariis in ἐγγονος mutata fuisset, dubitauerunt Grammatici, cuinam vocabulo *filii* et *filiae* significatus tribuendus esset? Variae inde exortae sunt sententiae. Nonnulli adfirmauerunt, esse ἐγγονον τον υἱον, ὡς ἐγγυς γονον. ἐκγονον δε τον υἱωνον, ὡς

— — — — εἰ ἐτεόν s) γε
Κείνȣ ἔκγονος ἐσσι· σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι᾽ ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ᾽ ὁ ἤτοι t) υἱωνεὺς, ἢ ἔτι ἄποθεν. καταχρῶνται δ᾽ ἔσθ᾽ ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱȣ̃.

Ἐκμαρ-

s) *Vett. edd.* vsque ad *Stephanianam* omnes γ᾽ ἐκείνου ἐκγονός ἐςι θάμβος μ. ἐ. ε. Vel ex hoc loco, quem nimis anxie ex *Homero* reformauit *Stephanus*, patebit, Ammonium saepissime ex memoria citauisse. t) E. i. υἱονεύς.

ἔκγονον ὄντα. Ab horum partibus iam antea ftete rat *Hesychius*, qui ἔκγονα et ἔγγονα per τεκνα των τεκνων explicat. Hanc litem, vt videtur, bene diremit *Eust.* ad *Od.* Λ p. 431. vbi oftendit, in *Homero* semper reponendum esse v. ἔκγονος, i. e. ὁ προσεχως ἐκ τινος γεννηθεις, *filius:* ἔγγονος vero idem illi eft, ac ἐγγυγονος, *qui genus cum aliquo communicat, siue recta siue transuersa linea.* Interea apud fcriptores poft *Homerum* faepius confunduntur, et vt ἀπογονος fenfu anguftiori interdum pro *filio* fumitur, ita ἐκγονος et ἐγγονος fenfu latiori haud raro *eum* denotat, *qui recta linea ab altero descendit.* Verior tamen in hoc fenfu fcriptura videtur ἐκγονος. V. *Aristoph.* Ἱππ. v. 783. atque ibi magnum *Casaubonum:* et *Eurip. Hipp.* v. 450. Ἀπογονοι, οἱ ἐκγονοι. *Suidas.*

Ἄποθεν] *Valckenaer.* maluit ἀπωτερος, atque oftendit vitiofam lectionem ἀνωθεν in *Eustathii* l. c. vbi *Ammonii* notam expilatam inuenies, ex *Nostro* corrigendam esse. Praecedens *Homeri* verfus legitur in *Od.* Γ. v. 122.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει, δηλοῖ u) Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος μόνον, ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἐστιν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

u) Ex emendatione *Kusteri* aliorumque dd. VV. Edd. ante *Valck.* vitiose praeferebant Μέναρχος.

Μαρτυρια] των παροντων εστιν, εκμαρτυρια δε των απoντων. Ἐκμαρτυρια γαρ γεγραμμενη αναγινωσκεται, όταν τις ἡ τελευτησας ἡ ύπερορios. *Suidas.* Eodem modo differre μαρτυρειν et εκμαρτυρειν docet *Thomas.* quem adi. — Inusitatam formulam διαφερει εν τινι, pro τινι siue τι διαφ. merito iam notauit *Valck.* Interim, licet alio sensu, tamen occurrit διαφερειν εν πολεμω. — Totam notam infra in v. μαρτυρια repetitam legimus, cuius rei ratio in pristina huius libelli αταξια quaerenda est.

Δειναρχος] Corinthius, vnus ex X. illis oratoribus, in quorum numero etiam ponitur Demosthenes [floruit circa Olymp. CXV.] Scripsit secundum quosdam orationes CLX, siue quod verius videtur LX. omnes forenses et obiit Peloponnesi, praeses ab Antipatro constitutus. *Suidas.* Cfr. *Fabric.* B. G. L. II. c. 26. et *Ruhnken.* V. C. ad Rutil. Lup. pag. 88. et 126.

Διελκυσθαι] την σαρκα. Clariorem v. ἑλκος etymologiam monstrat *Suidas,* απο του μετα την τρωσιν ελ-

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, v) παρὰ τοὺς ἐλεοὺς· τράπεζαι

v) *Vett. edd.* et MS. παρὰ τοῖς ἐλεοῖς.

ἑλκεσθαι το σωμα. Quam exigua vero fide saepius dignae sint etymologiae, docebit alia, ἀπο του ἐφελκεσθαι το βελος ἐκ της ὠτειλης, ex qua sensus longe alius enascitur. Ceterum vaga est v. ἑλκος significatio, nec de *vulneribus inueteratis* sola vsurpatur, vt *Ammonius* aliique tradiderant. *Homerus* ὠτειλη et ἑλκος promiscue vsurpat, id quod versus *Il.* Δ. v. 140. 149. 190 et 217. loco sexcentorum euincent. Etiam in *Eurip. Hipp.* v. 1359. et *Troad.* v. 1232. et *Theocr.* Idyll. XXII. 100. ἑλκος de vulneribus νεοτρωτοις occurrit. Tutius itaque *Hesychius* ἑλκος per παν τραυμα et *Eustathius* per την κατα τραυμα λυσιν της συνεχειας explicuerunt. Hos secutus est *Foesius* in O. H. vbi scribit: „ἑλκος omnis quacunque in parte ex erosione continuitatis solutio, praeter eam quae in osse fit et τερηδων vocatur.„ Ὠτειλαι οὐ μονον αἱ οὐλαι ἀλλα και τα ἑλκη. *Galenus.*

Ἔλεοι] τραπεζαι μαγειρικαι, *mensae coquinariae.* Ἐλεον, το τραπεζιον ἐν ᾡ ἠσαν οἱ ἀλλαντες. *Schol.* ad *Equit.* v. 152. Inde deriuat *Ammonius* cum *Eustathio* v. ἐλεατρος, ὁ δαιτρος, παρα τοις ἐλεοις. V. ἐδεατρος ex *Aelio Dionysio* explicuere *Eustathius* ad *Od.* Α. pag. 37 et *Suidas:* Ἐδεατρος, το μεν ὀνομα Ἑλληνικον, ἡ δε χρεια Περσικη ἠν δε προγευστης το πρωτον και προησθιεν του βασιλεως εἰς ἀσφαλειαν. ὑστερον δε ἐνομισθη ἐδεατρον καλειν τον ἐπιστατην της ὁλης διακονιας και παρασκευης. In *Athenaeo* L. IV. vbi *Artemidorus* ἐκαλουν δε, φησι, και τους προγευστας ἐλεατρους, ὁτι προησθιον των

πεζαι δ' εισὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

— καὶ εἰκ ἐλεοῖσιν ἔχευαν.

Ἐδέατρος δὲ, ὁ x) προγέυςης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα. Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

x) Ex MS. Edd. ante *Valck.* legebant προστάτης. Placet vtraque lectio, vnde quis suspicetur ex MS. et *vett. edd.* genuinam lectionem ita reponi posse; ὁ προςάτης, προγέυςης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

των βασιλεων προς ασφαλειαν, pro ἐλεατρους reponendum esse ἐδεατρους, ex ipsa, quam scriptor subiecit, etymologia, ετι προησθιεν, demonstrauit *Valckenaer*. Caeterum haec διττογραφια ex adfinitate literarum Δ et Λ facillime oriri potuit.

Ὅμηρος] *Il.* I, v. 215, cfrt. c. *Od.* Z. 432.

Ἐμβαδες] *Aristophanes* etiam υποδηματα των γεροντων και δικαςων adpellauit ἐμβαδες, de quibus *Schol.* ad Eq. v. 321. De *cothurnis* Tragicorum adhibetur in *Luciano* et *Polluce*. Vid. *Spanhem.* ad *Arist. Plut.* v. 759. De tragoediis etiam *Arrianus* ἐμβαδας vsurpat in *Epict.* Diss. L I. c. 29. ἐςαι χρονος ταχα ἐν .. οι τραγωδοι οιησονται ἑαυτους ειναι προσωπεια και εμβαδας και το συρμα.

Ἐμβατα] Legendum sine vlla dubitatione ἐμβαται. Ptol. Asc. §. 42. Ἐμβαδες μεν κωμικα ὑποδηματα. Ἐμβαται, τραγικα. *Valck.* Nusquam occurrit ἐμβατα nisi apud *Thomam* atque *Phauorinum*, quorum vterque *Ammonii* nota iam deprauata

Ἐμεῖο καὶ y) Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐςιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος,

— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τοῦ ἐμοῖο παιδός. καὶ,

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς z) ἐπεείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐφ' ἑνὸς a) ἢ δευτέρου, γνῶσίς ἐςι δοκιμαζομένη· Ἐμπει-

y) *Vett. edd.* μεῖο et mox pro ἐμοῖο, μεῖο. z) *Vett. edd.* ἐπιέικελ' et mox absque σοῦ. a) Ex MS. *vulg.* ἢ δύο correxit *Valck.* Easdem MS. Oxonienſe *Thomae* ſuppetias tulit. Mox *vett. edd.* mendoſe δοκιζομένη.

vſus videtur. Notandus adhuc eſt *Scholiaſt.* ad *Luciani* Iou. Frag. ἐμβατα μεν, τα ξυλα, ἁ βαλλουσιν ὑπο τους ποδας ὁι τραγωδοι, ἱνα φανωσι μακροτεροι.

Ἐμειο.] Grammatica *Noſtri* ſubtilitas effugerat *Heſychium*, cui ἐμειο et ἐμοιο ſunt συναρθρα. Verſus *Homeri* leguntur in *Od.* P. v. 153. et Il. Ω. v. 486. In quorum poſteriore pro σοιο vulgatur σειο, quam priorem lectionem etiam agnouit *Heraclitus* in *Allegoriis Homericis.*

Πειρα] ἡ ἑνος ἡ δευτερου γνωσις, ὁταν ειδειη γεωργος, ὁτι δρεπανῳ πληγεις ιαθησεται ὁπω συκης κ. τ. λ. *Schol. Dionyſ. Thrac.*

Ἐμπειρια] Illuſtris eſt ad h. n. locus *Euripidis* in *Phoeniſſis* v. 531. Ουχ' ἁπαντα τῳ γηρᾳ κακα προσεςιν. ἀλλ' ἡ ἐμπειρια ἐχει τι λεξαι των νεων σοφωτερον. Diſcrimen inter ἐμπειριαν et τεχνην in ſpecie γραμματικην

Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς b) κανόσιν. ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει· Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δε εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ· φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις,

Γυναῖκες c) αἵ τε ἔσω στέγης, αἵ τε ἐκτός-

δέον

b) E. i. κανονόσιν. al. κανονίσιν. c) *Vett. edd.* αἵτ' ἔσω et mox δέον εἰπεῖν αἵτ' ἔνδον.

μματικην non agnofcit *Thomas*, qui alias *Ammonii* nota egregie vfus, in fequenti Grammatices definitione ab eo difcedit: Γραμματικη, ἡ ἐμπειρια των παρα ποιηταις τε και συγγραφευσιν ὡς ἐπι το πολυ λεγομενων.

Ἐνδον] *Thomas* M. pro ea, quam fupra in v. ἐκει vidimus, fubtilitate, ἐνδον et ἐσω ita diftinguit: Ἐσω και ἐπι κινησεως και ἐπι στασεως. τοδε ἐντος και ἐνδον ἀει ἐπι στασεως. *Ammonium* fecutus eft *Euftath.* ad *Od.* Σ. p. 659. Eodem modo, quo Graeci ἐνδον et ἐσω Latini differre tradunt *intro* et *intus*.

Ἁμαρτανει] ἀκυρολογει, improprie *loquitur*, non *ftricto verborum fenfu vtitur*, id quod fupra iam adnotauimus. Confidentius atque audacius *Phrynichus*: ἐνδον εἰσερχομαι, βαρβαρον. ἐνδον γαρ ἐστι, και ἐνδον εἰμι, δοκιμον. δει ουν ἐισω παρερχομαι λεγειν. ἐισω δε διατριβω, ουκ ἐρεις, ἀλλ ἐνδον διατριβω.

Σοφοκλης] in *Trachiniis* v. 204. cfr. v. 911. παρηλθε δοματων ἐισω.

Non

δέον εἰπεῖν, γυναῖκες αἵ τε ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ.

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔβουλος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ σπεύσεθ' ὅτι τὶς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν ἔνδον.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε,

Non vero a *Sophacle* solum, iisque quos *Noster* laudauit, sed ab aliis etiam probatissimis antiquitatis scriptoribus negligitur haec distinctio.

Ἡρακλειδῃ.] Lege: ἐν Ἡρακλειδαις. Versus est 584.

Εὔβουλος.] Atheniensis, Comicus. Docuit fabulas CIV vixitque Olymp. CI, medio inter mediam et veterem comoediam tempore. *Suidas*. Scripsit eodem *Suida* auctore dramata XXIV. *Athenaeus* L ei tribuit, et *Meursius* in B. A. recensuit LIX huius Comici fabulas, quarum numerus adhuc augeri potest.

Το δ' Ἐνταυθα. Haec festinanti librario debentur ac proinde delenda sunt, eorumque loco ponendum, το δ' Ἐνθα. Id ex *Herennii Philonis* excerptis et ex *Homeri* quae subiiciuntur locis clarissime patet. *Valck*. Subscriberem *Valckenarii* sententiae, nisi iuuaret, quinque has voces, το δ' Ενταυθα και Ἐνθαδε pro interpolatis habere, quae negligentia ob vocabulorum ἐνταυθα et ἐνθα in hac obseruatione frequen-

δε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικῦ ἐπιῤῥήματος τῦ τότε. ἐπὶ μὲν ὖν τῦ Ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα d) πέμψειν, ἔνθα μήποθ' ἡλίυ
Φέγγος καθορῇ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ· ὁμοίως καὶ ἐπὶ e) τῦ Ἐνθάδε φησὶν ἡ Καλυψὼ,

Ἐνθά-

d) *Vett. edd.* πέμψειν. E. i. πέμψοιεν. e) τοῦ-δε. ἔνθα φησιν ἡ K. *vett. edd.* et in verſu, Ἐνθάδε κἄνθι μένων.

quentiam a librario facillime admitti potuit. Flagitat hanc emendationem habitus atque ordo notae *Euſtath.* ad *Od.* Σ. pag. 659. qui explicato vv. ἐνταυθοι et ἐνταυθα ex *Ammonio* diſcrimine, ita pergit: τοιουτον δε φασι και το ἐνθαδε την ἐν τοπω σημασιαν δηλοι και την εἰς τοπον. Niſi fallor, etiam ſenſus iuuatur hac coniunctione: ὁμοιως και το Ἐνθαδε και την ἐν τοπω κ. τ. λ. Ἐνταυθοι νυν. *Hom. Od.* Σ. v. 104.

Ἠλεκτρα. v. 381. vbi vulgatur προσοψει pro καθορῃ. *Euſtath.* l. c. eundem Sophoclis verſum adferens legit κατοψει. Sequentia *Homeri* loca ita ſe inuicem excipiunt. *Od.* E. v. 208. *Il.* Π. v. 836. *Od.* Z. v. 161. *Od.* Γ. v. 109. *Od.* I. v. 142. et *Il.* E. v. 1. Ad poſtremum locum *Scholiaſt.* ad mentem *Amm.* Ἐνθ' ἀν, exponit τοτε δη, addens ἐπιῤῥημα χρονικον, ἀλλως δε ἐνταυθα τοπικον.

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις·

f) καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

— σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

ταῦτα γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὰ δ' εἰς τόπον οὕτως,

— g) τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γένατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδει Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν

f) In e. i. deest καὶ. g) *Vett. edd.* τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γόνα. Vtrumque frequens apud *Homerum*, sed ad hanc notam nihil facit, proptereaque hic versus iure pro intruso habetur.

Ἐνθυμημα] ῥητορικος συλλογισμος, *Suidas*. Apud *Gellium* in N. A. C. XIIII. quaestiunculae sympofiacae atque facetiae, quibus otium temporis luserunt conuiuantes, ἐνθυμηματα vocantur. V. ποιον, quam etiam

μὲν γάρ ἐστι ποιοῦ λόγȣ σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον b) ἐτίθετο ἐπὶ τȣ̃ προστροπαίȣ παρ' Ἀττικοῖς. ὁ γοῦν

h) ἐτίθετο deest in E. *Vulc.*

etiam *Thomas* tuetur, *Valck.* mutaturus erat in ποιον, inuitis codd. sensuque eodem redeunte.

Ἐνθυμιον.] Ἐνθυμιον ποιεισθαι vi vocis primum significauit *animo reponere*, ἐν φρεσι βαλλειν siue ἐν φρενος δελτοισι θειναι, vti loquitur *Sophocles* apud *Schol. Pind.* ad *Olymp. Od.* X. 1. Sed vsus inprimis Athenis voluit, vt ἐνθυμιον de tali cogitatione vsurparetur, quam inexspectatus casus, sed a superiori virtute oblatus suggereret, quaeque religionem et ominosum quid animo moueret. Cfr. *Euripid.* Ion. v. 1347. *Valckenaer.*

Προστροπαιου.] Prima huius vocis significatio, nisi fallor, ea est quam *Eustathius* ex Lexico Rhetorico adfert ad *Od.* Π. p. 612: Προστροπαιος ὁ ἱκετης, ὁ προς τινα δηλαδη δεητικως τετραμμενος, vnde etiam Ζευς προστροπαιος, ᾡ ἀν τις φασι προστρεποιτο δεομενος. Quia vero *supplices*, siue piacula adferebant, siue alia religione se obstringebant, *anxii* et *dubitabundi* ingrediebantur, ἐνθυμιοι sunt vocati. Hanc ob rem *Hesychio* ἐνθυμιος est, ἀπορος, *qui nescit, qua ratione ex difficultate se expediat*, quia *res anxiae* et *peplexae* perpetuo in animo voluuntur. Hac vocabuli potestate pollent ἐνθυμιοι εἰναι in *Sophocl. Trachin.* v. 110. quas veteres Grammatici exponunt, εἰναι μεριμνητικαι, πολυφροντιστοι. Mox *religiosum* significatum nacta est vox ἐνθυμιον, *id, quod ominis loco ducitur*, vnde *Scholiast. Thucyd.* ad L. VII. c. L. ἐνθυμιον ποιουμενοι explicat, δεισιδαιμονησαντες, ἠ ἐκλογισαμενοι, κατα νουν ἐχοντες — Ad sensum deteriorem

γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς Φονικοῖς φησὶ, Τεθνεὼς i) οὗτος ὑμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος· Ἐπίδοξος δὲ, ὁ k) προσδοκώμενος καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἕνεκα

i) Vitiose *Vulc.* ed. τοῦτο. Neque tamen οὗτος reperire licet in verbis *Antiphontis*, ἡμῖν προστρόπαιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, quae in Comm. L. Gr. p. 858. produxit *Budaeus*. *Valk.* k) E. i. προσδοκούμενος.

tem detorta est v. προστρόπαιος, quia de *flagitiis expiandis* plerumque solliciti erant *supplices*, propterea que saepius idem denotat, ac παλαμναῖος, φόνιος, αἵματι μεμιασμένος: *Hesych.* In alia abit *Photius* in Lex. MS. προστρόπαιος, δαίμων τις ἐπὶ τῶν ἐναγῶν, ἐπεὶ οἱ μετὰ τὸ σταθῆναι ἤδη τὸ τρόπαιον οἱ ἀναιροῦντές τινα τῶν πολεμίων, πρόστροποι καὶ ἐναγεῖς εἰσι.

Ἀντιφων] Atheniensis, pago Rhamnusius, aequalis praestantissimorum oratorum, Themistoclis Aristidis aliorumque. Cum Antiphone Tragico et aliis sui hominis confunditur apud veteres quosdam. Proditionis adcusatus capitisque damnatus fuit Olymp. 92. anno IIdo. Exstitere olim sub eius nomine orationes LX. inter quas nonnullae καθηγορίαι καὶ ἀπολογίαι φόνου fuere, vnde prono fluit alueo in Nostro legendum esse ἐν τοῖς Φονικοῖς: *Fabricius* in B. Gr. T. I. p. 844 sqq.

Ἐπίδοξος] οὐχ ὁ ἔνδοξος, ὥς τινες [e. gr. *Suidas*] ἀλλ' ὁ προσδόκιμος. *Thomas* M. Ἐπίδοξον, τὸν προσδοκώμενον καὶ ἐλπιζόμενον, οὐχ ὡς οἱ ἀμαθεῖς, τὸν ἐπίσημον. *Phrynichus*.

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ, οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ l) ἐπιστήσας· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος.

Ἐξόστε

l) Vulgatam lectionem ἐπιστὴς mutaui ad mentem cl. *Hemsterhuisii*. *Scaliger* pro ἐπιστὴς, in margine correxerat ἐπιστάς. *Valck.*

Ἕνεκα.] Haec nota rectius abesset: nam quae hic traduntur, nullius sunt frugis, et *Ammonio* diserte repugnant, qui in Οὕνεκα, ἕνεκα siue εἵνεκα exposuit χαριν. Priora aderant tamen etiam in libello *Ascal.* §. 41. et quidem pleniora, ὁ ἕνεκα συνδεσμος κ. τ. λ. *Valckenaer*. Exinde certe non sequitur, nullius frugis esse *Ammonii* notam, quia infra ἕνεκα per χαριν explicuit. Quis enim non videt in tradendo adfinium vocularum ἕνεκα, οὕνεκα et χαριν discrimine, vnam per alteram explicari posse, praesertim cum arctior sit in significatu vv. ἕνεκα et χαριν, quam ἕνεκα et οὕνεκα necessitas? Quam iniquum vero iudicium de hac Nostri obseruatione tulerit *Valckenaer*, amplius patebit ex *Eustath.* ad vers. antepen. *Il.* O. p. 1050. Χαριν Ἑκτορος, αντι του προς χαριν, ὁ ταυτον ἐστι, χαριζομενος τω Ἑκτορι. Ἐνθα σημειωσαι, ὡς ουκ αει ταυτον το χαριν και το ἑνεκεν. αλλ' ει και αμφοτερα αιτιολογικα εισιν, ὁμως το μεν χαριν, ἐπι των χαριτος ἑνεκεν γινομενων τιθεται. αυτο δε ἑνεκεν ἐπι των ἁπλως διατι.

Ἐννοειν, ἄφνω μη ἐπιστησας.] Non potui cla-

 rum

Ἐξόσȣ καὶ Ἐξότȣ διαφέρει. Ἐξόσȣ μὲν γὰρ χρόνȣ· Ἐξότȣ δὲ, τὸ ἐξ ȣ̃ τινος.

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προφέρονται τȣ̃νομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι ὡς ἀμέριμνοι; m) ἀνασελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τȣ̃ Ἀνεψιοὶ, ὀνόματος ὀξυνομένου· εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· n) Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἐοι-

m) Sic *vett. edd.* Ed. *Vulc.* ἀναθελλρμένης.
n) Mutaui accentum ex superiori *Ammonii* nota in ἀνεψιοὶ, vt de differentia constaret. *Valck.* prioresque edd. ἐξανέψιοι.

rum ex hac definitione sensum eruere. Nihil enim profeceris, si etiam post ἐπισησας subaudiueris, τινι την διανοιαν, *non subito animum alicui rei intendere.* Parum itaque abest, quin h. l. corruptis adcensendum putem, cui ex MSS. solum medicina adferri possit.

Ἐξανέψιοι] secundum *Ammonium* et *Tryphonem* idem est ac ἀνεψιοι. Eosdem sequitur *Thomas:* ἐξανέψιος, ὁ ἐξαδελφου υἱος. Nisi fallor, etiam ex *Eustathio* probari poterit Nostri sententia, ad Il. Ξ. p. 957. qui ἐν παρόδῳ tantum v. ἐξανεψιοι explicat, οἱ πατερες ἀλληλων ἀνεψιοι, quasi adhuc addere voluisset ἐξανεψιοὶ δε, ἀυτων τεκνα. Ceterum minus mihi persuasum habeo, graue vulnus, vt *Valck.* ait, inflictum esse huic notae, cuius veritatem tamen plane defendere nolo et nequeo. Notandus est *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 164. et *Heinsius* ad *Hesychium* p. 1273. Ἐξανέψιοι, οἱ γε μεν ἐξ ἀνεψιων φυντες, ἀλληλοις ἀνεψιαδαι· οἱ δε ἐκ των ἀνεψιαδων, ἀλληλοις ἐξανεψιοὶ και ἐξανεψιαί.

Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα· τὰ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

Ἐπικήδιος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδιον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ κήδει· Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾠδῇ· οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς τοὔμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὀδυρμὸν ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος· τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον Θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδιον· τῷ τὸν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον o) τῆς κηδείας, ᾀδόμενον ὑπὸ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδιον, ἐπαινόν τινα

o) *Vett. edd.* τὰς κηδείας ᾀδόμενος υ. recepta itaque *Stephano* debetur. V.

Ἐικως] Ἀττικως. ἐοικως, Ἑλληνικως. *Moeris*. Cfr. *Aristoph. Acharn.* v. 692. 703. *Moeridi* repugnat *Eustathius* ad Il. Σ. p. 1217. εἰκος, παρα Ἡροδοτῳ και τοις ὁμοιοις, οἰκος. παρα δε Ἀττικοις ἐοικος. Si quis haec nauci faciat, illi respondebo, verba praeeunte *Pierson* V. C. ad *Moerin*. „Lenia haec sunt, fateor: sed in Grammaticis aliquando λεπτολογητεον."

Ἐπικηδειον] ἐπιταφιον, ἐπιθανατιον, και ἐπικηδειος θρηνος, ὁμοιως. *Suidas*. Reliquorum, quos novi, Grammaticorum nullus *Ammonii* vestigia premit. Ἐπικηδιος in ἐπικηδιον mutandum censuit *Valck.* in quo ab eo dissentio, quia saepius mascula adfert Grammaticus

Ἀριστοκλης.] Rhodius, Augusti imp. tempore clarus Grammaticus et Rhetor. *Fabricius* in B. G. T. VII. p. 52.

να τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

p) Ἐπιςραφὴς Εὐςραφοῦς διαφέρει. Ἐπιςραφὴς, ὁ προςακτικὸς καὶ ἐπιμελής. Εὐςραφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι· Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔςιν οὖν παρ' αὐτῷ q) ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιςεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιςεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

Ἐπαγ-

p) Vulg. ἐπιςρεφὴς et εὐςρεφής. q) *Vett. edd.* ἐπικούρους Ἑλλήνων λεγομένους.

Ἐπιςραφης.] *Suidas*, ἐπιςρεφης ὁ ἀγχινους. *Hesychius*, ἐπιςροφος, ἐπιςροφην ποιουμενος, καὶ φροντιζων ἡ ἐπιμελητης.

Ἐπικουροι] ὡς οἱ Λυκιοι των Τρωων. Συμμαχοι, ὡς του Ἀγαμεμνονος Μυρμιδονες καὶ οἱ ἀλλοι Ἑλληνες. Ptol. Asc. §. 40.

Ἐπισκηψαι] μεν γαρ το αὐτοπροσωπως προςαξαι. ἐπιςειλαι δε, οὐ μονον το δια γραμματων, ἀλλα καὶ το αὐτοπροσωπως κελευσαι, καὶ ἡ ἐπιςολη ὡσαυτως. *Th. Mag.* Rectius sensisse *Thomam*, qui a Nostro discedens, ἐπιςειλαι non ad γραμματα solum coarctauit, probabit *Eustathius* ad Il. Λ. p. 761. Ἐπιτελλειν, ἐντελλεσθαι, ὁ ἐςιν εἰς τι τελος ἐργου προκαλεισθαι. λεγεται δε ποτε παθη-

Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει. Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

F 3 Ἐπι-

παθητικως και αυτο ἐπιτελλεσθαι· ἀπο δ' αὐτου, σπανιως μεν ἐπιτολη, ἡ ἐντολη. ὡς ἐπι πολυ δε, ἐπιστολη πλεονασμῳ του σ. ἐκει και αὐτο το ἐπιτελλειν, ἐπιστελλειν ἐυρισκεται. Non culpabor hanc obseruationem adposuisse, quae veram cognationem vv. ἐπιστελλειν et ἐντελλειν ostendit, nec priorem tam arctis limitibus circumscribit, quam Nostri animaduersio. Ἐπιστολη *literae*, *nuntius*, *mandatum*: cfr. *Eurip. Andromache* v. 965. *Bacch.* 442. et *Helen.* 1665.

Ἐπιτιμιον] προστιμον, τιμωρια. Differunt vero ἐπιτιμιον et τιμωρια vt *multa* et *poena* apud ICtos. Deinde ἐπιτιμιον etiam denotat μισθον, και το ἐπι τιμη τινος γινομενον. *Suidas.* Bis eadem paene nota occurrit pro more *Ammonii* noto iam et consueto: [v. n. γελοιον et γελοιος,] nec propterea interpolationis suspicio oriri debuerat *Valckenario*. Genuinam enim obseruationis paulo post sequentis originem adferere mihi videtur *Moschopulus*, saepissime *Ammonii* vestigia premens, qua ex re oppositum probaturus erat *Valck.* Mirum vero in modum me pupugit deductio et citatio formulae ἐπιτιμησον ἀυτ. ex *Luc.* XVII, 3. cuius phraseos similitudine *Valck.* ductus hanc notam ad Christianum Grammaticum ablegauerat. Sed de his plura in v. ἐπιτιμος.

Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκέυσασθαι διαφέρει. r) Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα

r) In hoc etiam loco emaculando egregiam operam collocauit *Paulus Leopardus* X. c. VI. cuius emendationes vulgatae lectionis loco repofui. Priorum editionum haec erat fcriptura: Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι. καὶ ἀνάγοντες ἢ ἀποκτείναντες τινα τῶν καταδικασθέντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο δι' ἀγορὴν, τὸ μήλιον δώσειν ταλαντον, εἰ δ' ἀνέλοιτο, ἥμισυ. e quibus haecce δι' ἀγορὴν τὸ μήλιον pulchrum erat mutaffe in Διάγοραν τὸν Μήλιον. *Frellonius* vulgauit εἰς ἀγορὴν τὸ τέλειον atque ea ratione fincerae lectionis veftigia plane obfcurauit. *Valck.*

Ἐπικηρύξαι.] De hoc verbo non pauca ab eruditis hominibus fuere in medium prolata, quibus nonnulla hic adiicere animus eft. Duplici poteftate vfurpari folet, quarum prior vulgatior, minus frequens altera. Ἐπικηρύξαι τινι χρήματα, *certa pecunia per publicam praeconis vocem alicuius caput licitari:* aliquoties apud *Demofthenem*, ab aliis hanc in rem citatum, et apud *Harpocrat.* καθάπερ Ξέρξῃ ἐπεκήρυξαν οἱ Ἕλληνες. Sed et *dicitur* aliquis ἐπικηρύττειν τινι ἀργύριον, *praemium publice per praeconem alicui conftituere, qui promulgatum hominem occiderit.* Ea ratione acceperunt *Ammonius*, *Etymologus* et *Mofchopulus.* *Suidas*, Ἐπικηρύξαν, διασήμως καὶ διαπρυσίως ἐλάλησαν. καὶ ἐπεκήρυξαν τε ταλαντον δώσειν τῷ μηνύσαντι. Hanc pecuniam in aris poni folitam, docet *Harpocrat.* Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα τισι χρήματα

ματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀναγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀνάγοιτο Διαγόραν τὸν Μήλιον, δώσειν τάλαντον, εἰ δ᾽ ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ

F 4 συμβι-

τα ἐπι των βωμων ἐτιθετο, ἐιρηκεν Ἰσαιος. Ad ἐπικηρυξιν egregia est *Vlpiani* obseruatio: ἀλλο δε ἐςιν ἐπικηρυκεια και ἀλλο ἐπικηρυξις. ἐπικηρυκεια μεν ἡ φιλια. ἐπικηρυξις δε, ὁταν πολις, ὡς ἐφημεν, ἐχθρον ἐχουσα τινα, ἐπιβουλευοντα ἀυτῃ, και βουλοιτο ἀυτον ἀνελειν, χρηματα κηρυττει δουναι τω ἀνελοντι ἀυτον. πολλακις δε και ἐπι ἰδιωτων τουτο ἐγινετο. Eodem consilio ab ἐπικηρυξαι verbum ἐπικηρυκευσασθαι distinxit *Ammonius*. [Ἐπικηρυκευεται, δια κηρυκος τινος συνθηκας τινας, ἢ πρεσβειας ποιειται. *Suidas*. In hac significatione, *pacem offerre*, etiam occurrit in *Ariſtoph*. Θεσμοφ. v. 343. et 1174.] Differentiam perſpectam habuit *Heliodorus* L. I. p. 69. IX. p. 414. Neque tantum de caduceatoribus publica auctoritate miſſis, ſed et de priuatorum hominum nunciis ἐπικηρυκευεσθαι adhibetur a Thucyd. VII. c. 48. etc. *Valckenaer*.

Διαγορας Μηλιος.] Fundus emendationis erat *Ariſtophanes*, ἐν Ὀρνισι v. 1073. et Scholiaſtes ad illum locum, quem vide. Adhuc notandus eſt ordinarius huius Scholiaſtae expilator, *Suidas*, qui ſcribit, poſt captam Meium Athenis habitauiſſe Diagoram, et myſteria adeo contemſiſſe, vt multos induceret, ne ſacra ſuſciperent. Quare Athenienſes, eo proſcripto non ſolum voce praeconis pronuntiari, [ἐκηρυξαν] ſed etiam aeneae columnae inſcribi iuſſerunt, eum, qui Diagoram occidiſſet, talentum. qui vero viuum adduxiſſet, duo talenta accepturum eſſe.

συμβιβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἔντιμος. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' ὃ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπιτίμησον s) αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον.

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ συνεπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις

s) Sic ed. *Frelloniana*. Vett. et ipsa *Valck.* ed. αὐτὸν, quod tamen iam mutandum putauerat V. D. Eodem iudice in initio h. n. post μὲν γὰρ legendum erit ὁ ἔντιμος. Quod ad lect. ἐπιτ. αὐτὸν adhuc attinet, eam pro plane falsa declarare non ausim.

Ἐπιτιμος] ὁ τετιμημενος και ὀυκ ἀτιμος. *Suidas.* Ἐπιτιμησις, ἀποτροπη, *increpatio.* Ἐπιτιμαν τινι, ἐπιπληττειν, frequens Graecis scriptoribus atque inprimis Aristoteli formula. Quo magis miror, κριτικωτατον alias *Valckenarium* verba ἐπιτιμησον αὐτω, *Lucae*, quasi re indubitata, adsignauisse et exinde consequentiam elicuisse „locum e Nouo Foedere petitum, alium auctorem demonstrare.„

Ἐπιχαιρειν] Hanc *Ammonii* nostri obseruationem inter illas reponendam esse censeo, quarum bonitatem constanti Veterum Scriptorum vsu firmatam nemo sobrius harum rerum aestimator facile negauerit. Ἐπιχαιρειν *insultandi* et alterius mala *irridendi* potestate vsurpari solet, et praepositio ἐπι verbo χαιρειν eandem virtutem conciliat, quam in similibus praestat, qualia sunt, ἐπιγαυ-

τρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τινὸς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλοις.

Ἐρωτᾷν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδ' ἐρωτῶντα. Ἐρωτᾷν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπό-

F 5

γάνειαν, ἐπιγάννυσθαι, ἐφήδεσθαι, ἐπιτέρπεσθαι, ἐπιγελᾶν. Pari ratione ἐπιχαίρειν dici solet ἐπιγελᾶν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. quod *Ammonio* videtur restituendum, a cuius scriptura leuiter recessit, errantis librarii manus, ponendo συνεπιγελᾶν. Quod *Menander scripsit:*

Ταῖς ἀτυχίαις μή ποτ' ἐπιχαίρε τῶν πέλας·

id sapienter olim praeceperat Lacedaemonius *Chilo:* Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγελᾷ, teste *Stobaeo* p. 45. et 42. Apud eundem *Teles* Tit. 91. p. 510. *mortuo*, inquit, *diuiti heredes* ἐπιχαίρουσι. Qui ignobilem animum sordido hoc vitio gerebat inquinatum, is admirabili et aliis in linguis incomperta breuitate, Lacedaemoniis, obseruante *Hesychio*, dicebatur Ἐπιγελαστάρ, Graecis vulgo Ἐπιχαιρέκακος. Id nominis erat Comoediae, in qua maleuolorum hominum mores expinxerat *Timocles*. Ἐπιχαιρεκακίαν pessimam animi adfectionem inter φθόνον et ὕβριν mediam collocauit *Stobaeus*. *Valck.*

Ἐρωταν.] Egregiam operam haec obseruatio tulit *Eustathio* ad *Od.* Γ. p. 112. et 113. vbi eam iisdem paene verbis expressam inuenies. Admirandum est vtplurimum notis, nunquam nomine *Ammonii* vsum esse *Eustathium*.

ἀπόφασιν περὶ τοῦ ὑποκειμένȣ πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέϛορα,

t) Ἔιρεαι ὁππόθεν εἰμὲν, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλέυς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διΐ φίλε, Νέϛορ' ἔροιο
Ὅντινα τοῦτον ἄγει.

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλȣ̃ τȣ̃ ἀκȣ́ειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τȣ̃ λέγειν Τηλέμαχον·

Νῦν δ' ὅτε u) δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,
Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφȣς Ἐρώτησίς ἐϛι φράσις v) συμβολικὴν ἀπόκρισιν ζητοῦσα, οἷον ναὶ, ȣ̓, ἀμφίβολον,

t) E. i. ἐρεῖς. u) Deest δὴ in eadem, et *vett. edd.*, in quibus mox pro ἀέξεται, vulgabatur αὔξεται, et pro Κρήτῃ, Τροίῃ. v) Ita correxit *Scaliger* vulgatam συμβολικῇ. Manifeste falsam lectionem νέον in ναὶ, ȣ̓, mutare non dubitaui, cum vulgata omnis sensus expers fuisset. Flagitauerunt hanc emendationem ipse *Ammonius*,

Νεϛορα.] Versus *Homeri* sic se excipiunt: *Od.* Γ. 80. *Il.* Λ. 110. *Od.* Β. 314. et 315. *Od.* Ν. 256. *Il.* Ξ. 377. et 386. Vtrumque locum posteriorem ex *Hom.* refinxit *Stephanus*.

φίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μέν τοι γε ὅτε οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν· καὶ οὕτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον· Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἡ δ' ἀποκρίνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' y) ἄκουσε
Τείρεσθαι Τρῶας.

Ου γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ· κατά τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν οὕτως·

Ἐρώτη-

nius, dum pergit αἱ πέντε ἀποφάσεις, et *Eustathius* l. c. ναὶ ἢ οὐ ἢ τὸ ἀναμφιβόλως, συμβολικὴ ἀπόφασις. Ex huius auctoritate etiam priorum editionum ἀμφίβολον reiici, et ἀναμφίβολον *Nostro* restitui poterit. x) In vetustis edd. exstabat: ποῖος ἔβη ἀνδρόμαχος. ηδ' ἀποκ. ὅτι ἐπὶ κ. τ. λ. y) E. i. ἄκουε.

Ἡμερα ἐστιν.] Has argutias non capio, nisi forte scripserit Noster: οἷον ἡμερα ἐστιν; ἐστιν ἡμερα, ἢ οὐκ ἐστιν. Non aliter fere *Eustathius*. *Valck.*

Ποταμων.] Duo fuere antiquitatis Potamones, literarum gloria praecipue insignes. Vnus, philosophiae eclecticae princeps, scripsit εἰς τας Πλατωνος πολιτειας ὑπομνημα, et στοιχειωσιν, de qua *Diog. Laertius*

Ἐρώτησις, πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως z) διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεεστέρων ἐξήγησις.

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν· Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. Πόθος δὲ, τῶν απόντων.

Ἐρᾷν

z) E. Ald. pr. et c. i. διαφέρουσιν.

tius in Pr.n.14. et ſub Auguſto atque poſt eum inclaruit. Alter Mitylenaeus, orator, Romae ſub Tiberio eloquentiam profeſſus eſt, et ſcripſit Καισαρος ἐγκωμιον, περι τελειου ῥητορος et alia. Neuter *Potamon Ammonii* eſſe videtur.

Ἀνακρισις] ἐξετασις ὑφ' ἑκαστης αρχης γινομενη προ των δικων περι των συντεινοντων εις ἀγωνα. *Suidas*. Male exinde genuinam Noſtri lectionem ſollicitauit *Valckenaer* et mutandum exiſtimauit: ἀνακρισις δε, ἡ απο δευτερου ἐξετασις. Non omnes ſine diſcrimine cauſae Athenis in iudicium introducebantur, ſed lites minores et de rebus vilioribus, antea diiudicabantur. Inde ὑποδεεστερων ἐξηγησις *cauſarum minorum enarratio* et de illis iudicium. Hoc *Suidas* innuit, dum adhuc addit: ἐξεταζουσι δε και ει ὁλως εισαγειν χρη ταυτας. Senſu paululum alio apud eundem explicatur, δικης ἀνακρισις. Ὀυ πασας δικας κελευουσιν οἱ νομοι εισαγεσθαι, αλλ' ὁταν ὁ φευγων (reus) αντιλεγη και παραγραφηται (exceptione vtitur), λεγων, εισαγωγιμον μη ειναι αυτην, προτερον ἐπι τουτω γινεται κρισις, ἡτις δικης ἀνακρισις λεγεται. Plura περι ἀνακρισεως dabit *Petitus* in Comm. ad LL. AA. pag. 405. ſeqq. nec tamen omnia iam expedita videntur.

Ἐρως.] Cum Hercules Colchos cum Iaſone nauigans,

Ἐρᾷν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐϛι, τῶν ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τὸς ἀπόντας, διαϛέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παρῦσαν. ἐπὶ δὲ τῦ ἀπόντος,

Ἀλλά ἶμε a) σός τε πόθος, σά τε μηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

Ἐρωτᾷν

a) *Vett. edd.* σοῦ πόθος.

gans, et ad Chium insulam nauem adpellens, dilectum Hylam suum aquatum misisset, iuuenis interea a Nymphis raptus est. Quem cum longe lateque Hercules quaesiuisset, [Virg. Ecl. VI. v. 44.] voce aetheria demum admonitus est:

Ποθεις τον ου παροντα και ματην καλεις.

Abiit hoc postea in prouerbium et de iis adhibitum est, qui frustra quid quaerebant. Cfr. *Aristophan. Plut.* v. 1128. et ibi Scholiast. Ποθος est etiam nomen floris. Ποθος, ανθη θερινα, λυχνις, κρινον. ἐςιν δε φασιν, διττος δε οντος. ὁ μεν εχων ανθος ομοιον υακινθω. ὁ δ' ἑτερος αχροος ἐκλευκος, ῳ χρωνται προς τους ταφους. *Eustathius* ad *Od.* Λ. p. 427. coll. cum *Theophr.* Hist. pl. L. VI. c. 7. et Plin. H. N. L. XXI. c. 11.

Ὡς σεο.] *Il.* Γ. v. 446. Alter locus est in *Od.* Λ. v. 201. ad quem eandem differentiam adnotauit *Eustathius.*

Ἐρωτᾷν μέν ἐςι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ ȣ̓· Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιȣ̃ν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

Ἔρως μέν ἐςιν ἐπιβολὴ φιλοποιΐας· Πόθος δ' ἀπόντος· Ἵμερος δ' ἔρως σπανίζων τῆς πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

Ἔςαι τȣ̃ Γενήσεται διαφέρει. Ἔςαι μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, νέος πρεσβύτης ἔςαι· τῷ δ' ἀτέκνῳ παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔςαι μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον, οἷον· ὁ παῖς ἔςαι ἀνήρ· Γενήσεται δὲ, τὸ b) ἀοριςον.

b) In textum recepi *Valckenarii* coniecturam. Priorum editionum scriptura erat ἄριςον.

Ἐρωταν.] Quis credat hic voluisse repetere *Ammonium*, quae paulo ante scripserat? *Valck.* Nollem hanc notam plane abiudicare Nostro. quem saepius eadem adponentem vidimus. Notandus est *Thomas:* ἐρωτω, το ἀποκρισιν ζητω τινα. το ἐπερωτω κυριως, όταν ἐπι τη ἐρωτησει ἑτερα ἐρωτησει χρωμαι. προσεπερωτω δε, το μετα την δευτεραν και τριτην ποιουμαι ἐρωτησιν. το αυτο και ἐπι του εἰπον, ἐπειπον, προσεπειπον.

Τον ἐρωμ.] Lege το ἐρωμενον, sensu, vt vides, a vulgata lectione non parum diuerso. *Valck.*

Ἔςαι.] Φασιν οἱ παλαιοι ὁτι το μεν ἐςαι ἐπι ὑπαρχοντος λεγεται, οἷον ἐςαι γερων, ὁυτος ὁ νυν ὑπαρχων ἐν νεοτητι. το δε γενησεται ἐπι μη ὀντος. ὡς το γενησεται παις ὁ μηπω δηλαδη ὠν. *Eustath.* ad *Il.* B. p. 162.

Ἑςιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Ἑςιάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἑςιώμενοι.

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐςι, δυομένε τε ἡλίε. Ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ c) μεθ' ὀντινεν χρόνον. διὰ τετο καὶ προςιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρεσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος· ὁ δ' Ἑταῖρος, ε πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τε ἀνέμε φησὶν Ὅμηρος.

— πλησίςιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως· Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτὲς ἔχοντες· Ἑταῖροι

c) In *vett. edd.* μεθοντιοῦν legebatur, mendose. V.

Δαιτυμονες] οἱ δαιταλεοι, θιασωται, συμποται, παρα δε τοις ὑςερον, οἱ κλητοι φιλοι. *Eustath.* Eodem sensu, quo ἑςιατωρ, sumendam esse hanc vocem in Od. v. 621. idem Scholiastes auctor est. Ἰςεον δε ὁτι δαιτυμονες ἐνταυθα κατα παλαιαν παρασημειωσιν, ὀυχ οἱ φιλοι, ἀλλ' οἱ την δαιτα ἑτοιμαζοντες.

Ἑσπερα.] Liceat mihi iterum *Eustathii* opera uti. Ἑσπέρα το μετα δυσιν ἡλιου κατας ημα. ὀψε δε ὀυχ ἁπλως το μετα πολυ της δυσεως, ἀλλα το μετα παραῤῥοην χρονου.

Ἑταιρος.] Veritatem huius differentiae nemo in dubium vocabit, quamuis confundantur interdum φιλος et ἑταιρος apud poetas. De voce ἑταιρα nota est obseruatio: ἑταιρα ἡ φιλη, ὀυκ ἀν ἑυρεθειη. ἐτεθη γαρ ἡ λεξις ἐπι πορνης ἑυφημοτερον. *Eust.*

Και ἀλλως.] Haec formula

Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς

mula apud *Ammonium Eustatiumque* idem plerumque valet, ac, *alius Grammatici, quem expilaui, sententiam adferam.* Patet vel ex hoc eruditissimo *Hom.* commentatore, quantam Grammaticorum cohortem tulerit antiquitas, quorum recentiores non raro priores exscripserunt et compilauerunt. Inde deducendus erit mirus saepissime Scholiastarum in explicandis vocibus formulisque consensus. Sed his nunc non est locus.

Ἑτερόφθαλμος.] Neque hanc legem vetustissimi scriptores migrant, qui Polyphemum nusquam ἑτερόφθαλμον vocasse deprehenduntur. *Altero oculorum casu quodam priuatum,* [Zaleucum] qui inter Locros antiquarum legum tenacissimos nouam ferre sustinuerat, ἑτερόφθαλμον vocat *Demosthenes.* Ἑτερόφθαλμος fuisse dicitur etiam Lycurgus Spartanus, πηρωθεις ὑπο τινος των πολιτων ὀφθαλμον τον ἑτερον. vti scribit *Rufus* apud *Stobaeum* Tit. XIX. p. 169. et recte obseruat Cyrillus in Lexico inedito, eo vsu adhiberi vocem ἑτεροφθαλμος, ὁ την θατεραν των ὀφθαλμων βεβλαμμενος. Contra *Cyclopas* et eiuscemodi hominum portenta, μονοφθαλμους dixerunt, *vnoculos natura*, φυσικως. vti recte addit in hac differentia tradenda *Thomas M. Pollux.* το δε μονοφθαλμος παρα Ἡροδοτω, ἐπι των ἐκ φυσεως ἑνα ἐχοντων ὀφθαλμον. οἱον Κυκλωπων και Ἀριμασπων. Binis vocabulis transpositis lege potius: και Ἀριμασπων παρα Ἡροδοτω.

ρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται, ὡς Ὅμηρος

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος.

— Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

Ἑυροὴς

ἔοτω. *Issedonum vicinos Arimaspos* ἄνδρας fuisse μουνοφθαλμους tradit *Aristeas*, apud Herodot. IV. c. XIII. [Arimaspi populus scythicus et fere vbi hodie Russia. Vid. *Pomp. Mela* L. II. c. I. l. 15. ed. *Kapp.*] *Cyclopas* μονοφθαλμους καὶ ὠμοφαγους καὶ αγριους τινας ἀνθρωπους Alcinoo narrabat Vlysses, teste *Luciano*. Ab hoc veterum vsu temere discedentes recentioris aeui scriptores reprehendit *Phrynichus*. Μονοφθαλμον ἐυ ῥητεον, Ἑτεροφθαλμον δε. Κρατινος γαρ μονομματον ειπε τον Κυκλωπα. *Valckenaer*. *Eustath.* Ἑτεροφθαλμος ὁ δυοιν ὀφθαλμων ἐχων τον ἑτερον. Cum *Ammonio* adhuc consentiunt *Thomas* et, vt videtur, etiam *Suidas*. In alia abeunt *Moeris*, *Photius* in Lex. MS. ἑτεροφθαλμος, ἐυτω λεγεται μονοφθαλμος, aliique. Pro vtraque sententia scriptorum Graecorum loca allegari possunt. Sic a *Luciano* Ἀντιγονος ὁ φιλιππου, βασιλευων Μακεδονων saepius μονοφθαλμος adpellatur. Interea solita fides minime detrahenda erit huic obseruationi, quam in veterum auctorum scriptis fundatam inuenimus, quamuis recentiores Graeci saepius hanc legem migrauerint.

Ἕτερος] οἱα ἐπι δυο τινων ειωθος λεγεσθαι. ἀλλος δε ἐπι τριτου. *Eustath.*

Ὅμηρος.] *Il.* Β. v. 217.

 Tom

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν

Tum legendum ὡς ὁ ἀυτος Ὁμηρος, *Il.* Γ. v. 104. *Valckenaer*.

Ἐυφυης.] Quaecunque *laeto germine fata, feliciter furgunt*, Graecis dicuntur ἐυφυη. Apud *Pollucem* κλαδοι ἐυφυεις. *Laeta pafcua*, *Oppiano* ἐυφυεις νομαι, *Halieut.* I. v. 603. *Schol.* ἐυθαλεις, ἁι ἐυ ἐχουσαι φυσεως και θεσεως. Hinc elegans facta ad humani corporis venuftatem, et naturalem quandam mentis virtutem translatio. *Felici ingenio nati* et ad quaenis *parato*, habebantur ἐυφυεις. Eo vfu non diftabat ab ἐυστοχος, quo nomine eximie laudatur Plato, Anthol. II. c. LII. ep. 8. Virtutem feliciter metaphoris vtendi, neque docili aut attento, fed *natura ingeniofo* tribuit *Ariftoteles* de Poet. c. XXII. το μεταφορικον ἐιναι, ὀυτε παρ᾽ ἀλλου ἐστι λαβειν, ἐυφυιας τε σημειον ἐστι. Athenis autem hi fere cenfebantur ἐυφυεις, qui a *iocis vrbanis* atque *facetiis* effent *paratiffimi*. Vltimum σκωπτικος, non temere pofitum, tantum diftat a σκωπτης, quantum ab *eleganti*, et ingenuo homine digniffimo, iocandi genus *petulans* et flagitiofum. *Hefychius*: Ἐυφυης ὁ ἐξ ἑτοιμου λεγων και σκωπτων μετριως. vbi ὁ σκωπτων μετριως idem eft, qui σκωπτικος. Grauiter, fed perfpicue, vocum ἐυφυης et ἐυμαθης differentiam declarat *Pindarus* Olymp. Od. II. v. 154. feqq. *Valck.* In *Homero* v. φυη de homine vfurpata, duplici fenfu adhibetur de *corpore* et *animo*. In priori poteftate fumta idem eft, ac δεξιοτης σωματικη, quam φυσιν adpellant Tragici, καλλος, ειδος. Sic faepius poeta, ειδος μεν καλη, ἀταρ ὀυκ ἐχεθυμος, et de fingulis corporis

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· Εὑρέσθαι δὲ, οἱονεὶ τὸ ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος d) Δυσκόλῳ,

Ἑυρηκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην.]

Δίφιλος ἐν Πύῤῥᾳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν e) ἐυρημένον.

G 2 Ἔυμορ-

d) *Vulcanius* edidit ἐν Δυσκόλῳ. In *Menandri* fragmine, quod varie tentant, *vett. edd.* legebant ἑυρηκὸς, eaedem mox Δίφυλος. *Valcken.*
e) *Scaliger* et *Vulcan.* corrigunt ἑυρημένη. dubito, an recte. V.

poris partibus, προσωπον ἐυφυες, μηροι ἐυφυεις· de arbore, πτελεα ἐυφυης. Alio sensu, facultate ad mentem translata, est ἐυφυης, ὁ ἐυ ἐχων τοιαυτης φυης εἰς το εἰδεναι, ὁ κατα νουν δεξιος. Ἀττικοι δε καὶ τον σκωπτικον ἐυφυη ἐκαλουν κατα τινας. *Eustathius.*

Δυσκολος] *morosus homo* interprete Causabono, *cui nihil placet, nisi quod ipse faciat, imo ne illud quidem*, titulus comoediae *Menandri*, in qua μισανθρωπων mores depinxit. Procul dubio Comici nostri opera vsus fuerat *Plautus* in *Dyscolo*, cuius paucula verba tantum supersunt. Plura Δυσκολου fragmenta inueniuntur in collectione *Menandri* reliquiarum ed. Clerici Amstel. p. 48.

Διφιλος.] Sinopensis, nouae Comoediae poeta, auctor dramatum C. γνωμικωτατος, χαριεις et κωμικωτατος, iudicio Clementis Alexandrini, etsi frigiditatem eius iam olim perstrinxit Gnathaena. Coenanti enim apud se et frigidam laudanti, *non mirum*, inquit, *ego enim aquam frigefacio iniectis in lacum Comoediarum tuarum prologis*

Ἔυμορφος Ἐυειδῦς διαφέρει. Ἔυμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον ἐυπρόσωπος (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως χηματίζειν, f) Μορφάζειν λέγομεν) Ἐυειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

Ἐυθὺς, Ἐυθὺ, καὶ Ἐυθέως, διαφέρουσιν. Ἐυθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· g) Ἐυθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν,

f) Reuocaui lectionem *Aldinam*, quam postea Editores temere mutarunt in Μορφίζειν. V.
g) Edd. omnes, ἐυθὺ δὲ, το γυμνάσιον, αὐτῶν κατ' ε. hanc lectionem ita in libro suo emendarat *Scaliger*, vt deleta voce αὐτῶν legerit ἐυθὺ δε τ. γ. κ. ε. Malui *Vulcanii* coniecturam in textu reponere: non quod Grammatici manum exhiberet, sed quod ea ratione, relicta voce αὐτῶν corruptae lectionis vestigia remanerent. Scripserat *Ammonius*, nisi fallor: ἐυθὺ τοῦ γυμνασίου, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐυθεῖαν τοῦ γυμνασίου. Ista ἀντὶ τοῦ, in αὐτῶν latent. *Valck.*

prologis, vt refert Athenaeus, L. XIII. *Fabricius* in B. Gr. T. I. p. 757.

Ἔυμορφος] οἷον ἐυπροσωπος. αρεσκει γαρ τοις παλαιοις, επι προσωπον τιθεναι την μορφην. *Eustathius.*

Μορφαζειν] νευειν *annuere.* Μορφασμος *saltatio ridicula. Athen.* L. XIV.

Ἐυειδης.] In *Homeri* poematibus ἐυειδης semper de *feminis*, θεοειδης et αριστος το ειδος plerumque de *viris* vsurpatur. Sic ἐυειδης Ἑλενη, αριστος το ειδος Ἀλεξανδρος, Ὀδυσσευς θεοειδης. Eadem fere ratione differre ait *Eustathius* vv. ἐυμορφος και ἐυειδης. ἐυμορφος μεν γαρ ὁ ἐυπροσωπος, ἐυειδης δε ὁ κατα παν το ἐκτος καλη, ὁπερ περικαλλης ἐν συμμετρια μελεων και μερων.

Ἐυθυς.] Auctor mutationis

αὐτῶν, κατ' εὐθεῖαν τȣ̃ γυμνασίȣ· ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ h) δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τȣ̃ χρονικȣ̃ ἐπιῤῥήματος. ὁ ȣ̓̃ν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ:

Τί φὴς ἰδὼν ἔνθέν γε i) πᾶς δ' ἐλευθερῶν,
Ἀπῆλθες εὐθὺς, ὡς ταχύ.

 Τινὲς

h) *Vett. edd.* δ' εὐθέως et infra οἱ δ' ἀρχαῖοι.
i) *Vulcanius* et *Scaliger* πῶς ex coniectura.

tationis αὐτων in αντι του [vid. nota g)] est ipse *Ammonius*, qui in vltima nota veteres aliquando. το Ευθυ posuisse scribit ἐφ' ὁδου της τ. κ. τ. λ. Hinc petenda videtur ratio, cur *Menandrum* reprehenderit, qui ἐν Δυσκ. neglecto hoc Atticorum vsu, εὐθυς adhibuerat. Obscuram fragminis *Menandr.* sententiam, quam alii etiam exponere tentarunt, hac, ni fallor, ratione illustriorem reddes:

Τι φης ἰδων, ἐνθενδε πως
γ' Ἐλευθερων
Ἀπηλθεν εὐθυς ὡς ταχυ;

Quid si tu vidisses, quam celeriter hinc sese recta Eleutheras coniecerit? Ευθυς Ἐλευθερων positum pro Ευθυ. Cfr. *Eurip. Hippol.* v. 1197. Alios etiam Atticistas secutus εὐθυς et εὐθυ sedulo discernit *Ptolem. Asc.* §. 25. Ευθυς ἐπι χρονου και ἐπι ὀρθου. Ευθυ δε οὐκετι ἐπι χρονου, ἀλλ' ἐπι του ἀπ' εὐθειας οἷον εὐθυ χωριον. Corrigendum οἷον εὐθυ χωριου. [Nolim plane abiicere lectionem χωριον, quamuis non frequens sit v. εὐθυ cum accusatiuo constructio. *Timaeus* S. et *Photius* in L. MS. εὐθυ Λυκειον, pro ἐπ' εὐθειας εἰς Λυκειον.] Ab his probe secernenda est diuersa vocis εὐθυ potestas, qua monente etiam *Ammonio* significat το ἐξ ἐναντιας, ex aduerso. *Valck.*

Τινὲς μέν τοι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικȣ̃ κεῖσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν k) εὐθὺ λέγȣσιν ἐπί τινος l) εὐθέος. οἷον ἐάν μὲν ᾖ θηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δὲ ἄῤῥεν, εὐθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' ȣ̓δέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐτίθεσαν, m) τὸ ἐφ' ὁδȣ̃ τῆς τεινȣ́σης ἐπί τινος τόπȣ· εὐθὺ τῆς ςοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνȣς ȣ̓ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον·

n) Γήμαντος αὐτοῦ δ', εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καὶ

o) Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω, κάτω.

Εὐφραί-

k) Ex emendatione *Vulcanii*. Priores editiones praeferebant: ἴυ λέγειν. l) Ita *Steph.* et prima *Aldina*. Sec. *Vulc.* et e. i. εὐθέως. m) Probem absque τὸ, legi ἐφ' ὁδοῦ. V. n) *Vett. edd. Ald.* Γ. δ' αὐτοῦ. o) Textus habet emendationem *Scaligeri* et *Vulcanii*. Priores editiones legebant Ὡς τοῦτ' εἶδεν. Quod in hoc versiculo extat, ἄνω, κάτω *Menandro* placuit, neque dubito, quin hic versus cum praecedenti e Comoedia sit desumtus. In altero seruum audis de herili filio verba facientem. *Valck.*

Ευθυς, αντι] του εν αρχη, παραυτικα, *continuo*, *statim*. Hoc sensu frequentatur ab auctoribus Graecis. Cfr. *Plut. Aristoph.* v. 238. et *Anacreont.* Od νγ. εγω δε τους ερωντας ιδων επισαμ' ευθυς. Nostri sententiam tuetur *Suidas*: ευθυς και ευθεως αμφοτερα Ελληνικα· το δε ευθυ διαφερει τουτων. εν γαρ το παραχρη-

Ἐυφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρα, Ἐυφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι p) ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

Ἐυθὺς καὶ Ἐυθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐυθὺς, q) χρονικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα· τὸ δὲ Ἐυθὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

Ἐυεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Ἐυεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις· Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, ἐυεργετεῖ δὲ οὔ.

G 4 Ἐυθὺ

p) ἢ. ἄ. ἡ. πάσχοντα. Haec verba, quae vniuerſa in vetuſtis *Amm.* edd. deerant, primum in *Stephani* editione proſtant. *Aldus* ita vulgauerat: Ἥδεσθαι δὲ ἐσθίοντα αὐτῷ τῷ σώματι. in quibus facile quis ſuſpicetur legendum αἰσθέντα, ſiue αἰσθάνοντα [vti legit apud *Ammonium Phauorinus* Camera in ἐυφραίνεσθαι] pro ἐσθίοντα. vltimum hocce in ἐσθίοντα demutauit *Tuſanus:* quod non ſolum recepit *Stephanus*, ſed et eam, quam dixi laciniam in *Amm.* intulit. Qua, inquies, auctoritate? non niſi vulgata in *Platone* ſcriptura motus: is in Protagora [ed. Bip. p. 141.] eadem illa Prodicum dicentem introducit, quae poſt *Stephanum* in *Amm.* leguntur. Ea vero auctores interpolandi ratio ſobria non eſt. *Valck.* q) *vett. edd.* χρόνιον.

παραχρημα σημαινει, αλλα το ἑως, και εις οιον. ad quem cl. *Kuſter* Schol. *Thucyd.* locum in c. V. l. II. adfert: ἰυθυς ὑποχεσθαι· το ἐυθυς ουκ ἐστι παραχρημα, ἀλλ' ἐξ ἐυθειας και ἀσκεπως. Cfr. not. antec.

Ἐυθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐυθὺ ἀντίκειται τῷ ϛρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Ἐυ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Ἐυ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει· Καλῶς δὲ, τὸ χρήσιμον r) συνηρημένως. τὸ ὄυν Ἐυ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

Ἐχθρὸς Πολεμίȣ καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐϛιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας. Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τόν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Z.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐϛιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ ἐν μίσει ὑπάρχον.

r) *Ald.* prima συνηρημένον sec. συνηρημένων.

Χρησιμον.] Forſan legendum χρησιμος. *Moſchop.* Ἐυ ἀντι του ὀρθως, καλως, και ἀντι του χρησιμως. Scribe και καλως ἀντι τ. *Valck.*

Ἐχθρος.] Iisdem fere verbis hanc obſeruationem ab *Euſtathio* adlatam inuenies ad Od. B. p. 80. niſi quod ibi ſcribatur, πολεμιος ὁ δι' ὁπλων χωρων προς τον πελας. δυσμενης ὁ προς τον ποτε φιλον ἐχθραν τηρων και δυσδιαλλακτος. Illuſtres ſunt ad h. n. *Euripidis* verſus, in *Hecuba* 848. ſeqq.

Δεινον γε, θνητοις ὡς ἁπαντα συμπιτνει.
Και τας ἀναγκας ὁι νομοι διωρισαν,
Φιλους τιθεντες τους γε πολεμιωτατους
Ἐχθρους τε τους πριν ἐυμενεις ποιουμενοι.

Ζηλοτυπια] ζηλος ἐξ ὑπονοιας του ἀνδρος κατα

την

ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλȣ̃· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δὲ s) τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλȣ̃. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε.

Ζηλῶσαι τοῦ Ἐρίσαι διαφέρει. Ζηλȣ̃ν μὲν γάρ ἐςι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐςιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη, δοκοῦντος τινὸς καλοῦ· Φθόνος δὲ, βασκανία τὶς τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ.

s) *Vett. edd.* δὲ fine τε.

της οικειας γυναικος. *Suidas.* Addere debuisset Lexicographus, et vice versa ὑπονοια γυναικος κατα τ. ο. ανδρος. *Aristophanes* in *Pluto* v. 1017. ουτω σφοδρα ζηλοτυπος ὁ νεανισκος ἠν. *Eustath.* ad Il. E. p. 212. ζηλοτυπει γουν Ἡρα κατα Σεμελης. vnde sua sponte fluit significatio, ζηλοτυπειν et ζηλοτυπια επι μισους. ζηλος δε μιμησις καλου. Ζηλοτυπειν-την αρετην *obtrectare virtutem*, habet *Aesch.* Rh. deinde etiam occurrit pro ζηλωσαι *aemulari*. *Moeris* Att. ζηλω Αττικως, ζηλοτυπω Ἑλληνικως.

Ἡσιοδος.] Ἐργ. v. 23. Quae mox sequuntur ἡ δεινα τονδε, *Ascalonita* tradit ὁδε τηνδε, sensu eodem redeunte.

Ζηλω] ζηλωσω το μιμησομαι, ζηλω δε ζηλησω, το φθονησω. *Eustathius.* In hoc sensu, ζηλουν τινα της ευτυχιας, παιδευσεως, ευγλωττιας, frequentes *Aristophanis* formulae. Ἐριζειν, φιλονεικειν. *Hesychius.*

Φθονος] βασκανια τις τοις αλλοις μεν ουσα αγαθη

Ζῆλος μὲν ἐςι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γὰρ ἐςι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φησί τις, Ζηλῶ τὸν τοῦ δεῖνα ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτής τινος λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν. θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ςαθμῶν.

t) Ζώνη

θη [ἀγαθοις ex auctoritate cl. *Pierson* ad *Moerin* A. Mallem tamen ex Nostro emaculari *Cyrillum.*] ἡμιν δε ὀυ. Aliam v. φθονοι explicationem inuenimus in *Schol.* ad *Hecub.* v. 288. Διαφερει δε φθονος μεμψεως, ὁτι ὁ μεν φθονος εἰς τους καλους και ἀγαθους ἀπο των κακων. φθονουνται γαρ καλα τοις κακοις. ἡ δε μεμψις ἀπο των καλων εἰς τους κακους τε και πονηρους. Infignes funt *Euripidis* verfus ex *Oedypi* fragminibus:

Φθονος δ' ὁ πολλων φρενας διαφθειρων βροτων

Ἀπωλεσ' ἀυτον καμε συνδιωλεσεν.

Ζηλου.] Compendifacit nunc Ammonius, quae antea περι ζηλου tradiderat. Triplicem nempe fenfum admittunt vv. ζηλος et ζηλωσαι: primus, *beatum aliquem praedicare*, deinde ζηλος denotat *ftudium praeclaris factis aliquem adfequendi*, tertius denique, *cupiditas boni alicuius cum inuidia.*

Θηλυκως δε.] Quinimo ὀυδετερως δε, atque ita, vt opinor, fcripferat *Amm.* ΟΥΔ. et ΘΗΛ. facile a librario permutari potuerunt, huiusce moduli vocabula nunquam in fcriptis libris nifi decurtata occurrunt. *Mofchopul.* Ζυγος, ὁ των βοων. Ζυγον δε, ὀυδετερως,

το

το ζυγιον. Poll. IV. 171. Ζυγα, τρυτανη. Vulgatam libelli nostri lectionem secutus videtur *Auctor* voc. acc. dist. Ζυγος, ὁ, *iugum boum*. Ζυγος, ἡ, *iugum librae*. *Valckenaer*. Recte et acute *Valck.* ουδετερως in *Nostro* reponi iubet, quamuis sententiae suae non faueat *Thomas*, sequentem statuens differentiam: Ζυγος αρσενικως, επι αμαξης· επι δε σταθμου ου ζυγος, αλλα τα ζυγα ουδετερως πληθυντικως· το γαρ ζυγον αδοκιμον. Patet enim vel ex Lexicis vulgaribus v. ζυγος *trutina*, *libra*, vtplurimum in auctoribus bonae notae occurrere. Quod vero hoc sensu το ζυγον αδοκιμον esse ait, in eo lubenter *Magistro* adsentimus, quamuis in *Orphei* Hymn. 62. v. 6. de *lancibus* vsurpetur. Ζυγον το, περικειμενος γυναικειοις σανδαλιοις ἱμας, habet *Aristophan.* in *Lysistr.* v. 418. quae vox etiam αρσενικως occurrit. — Reuocata probabili, vt videtur, in *Ammonio* lectione, pauca adhuc de veritate huius obseruationis differere iubet. Ζυγος, αρσενικως, *libra*, *statera*, saepius legitur: ζυγος δολιος, ᾡ αντικειται το δικαιον σταθμιον. *Eustath.* Contra ζυγον το, *iugum*, habet *Homerus* in *Il.* IV. v. 706. Recte itaque animaduertit *Eustath.* ad h. l. p. 935. vnam vocem esse ζυγος, quae diuerso tantum genere vsurpetur. Licebit totam obseruationem adponere: το ζυγον, ουδετερως κανταυθα ειρηται κατα γενους μεταπλασμον. Ιστεον δε ὡς πολλαχως ὁ ζυγος. διο και τα απ αυτου διαφορα. ζυγος ιππων ὁθεν και ιππος ζυγιος. ζυγος βοων και τοιουτων τινων, αφ' ὁυ τροπικως οἱ ὁμοζυγοι, και το διαζυγιον και το ζυγομαχειν ὁ εστιν αντεριζειν. ζυγος επι σταθμου, καθ' ὁν ζυγοστατουντες λεγονται αδικειν τινες εν ζυγοις· ζυγος επι νηος, εξ ὁυ ζυγιοι ερεται. εστι και σανδαλιου ζυγος κατα Παυσανιαν [adde *Aristoph.* in l. paulo ante c. et eius *Schol.*]. το συνεχον τους δακτυλους· και κιβωτου, ὡς

t) Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός· Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.

Η.

Ἠγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, u) ἀπὸ ὕπνου· Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος

t) In editione *Vulc.* haec nota deficit, quae in praecedentibus aderat, nisi quod in illis vulgabatur: ἡ τῆς γυναικός. cum recte extet apud *Moschop.* et *Ascal.* §. 87. *Valck.* u) *Vulc.* ἐκ ὕπνου.

ὡς δηλοι το ζυγαστρον, ἡ ξυλινη σορος. παρα το ἐζυγωσθαι οἱον κοιλω ζυγαστρω. καὶ θυρας δε ζυγος, ὁ μοχλος, ὁθεν το ἐπιζυγωσαι θυρας.

Ζωνη.] A partibus *Nostri* stant *Moeris*, *Hesychius* et *Thomas*, licet formula sit frequentissima, λυσαι ζωνην παρθενιαν, atque ζωνη in *Homero* plurimisque scriptoribus Graecis de *feminis* passim adhibita. *Od.* Λ. v. 244. ζωνιον in ea, quam Noster h. v. adsignat, significatione, occurrit in *Aristoph.* Lysistr. v. 73. et in elegantissimo *Asclepiadis* epigrammate:

Ἑρμιονη πιθανη ποτ' ἐγω συνεπαιζον, ἐχουση Ζωνιον ἐξ ἀνθεων ποικιλον, ὠ Παφιη.

Vid. Miscell. *Lips.* Vol. IX. P. II. p. 309. Fortasse *Amm.* de indumentis sermo est. *Herodot.* ζωνη, πορφυρουν ἐνδυμα.

Ἀπο ὑπνου.] *Ammonius* in v. Ὀρθρος scribit: ἡ ὡρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὑπνου ὀρθοι γινομεθα. Viden? Leges, quas aliis ponunt, ipsimet Grammatici non curant; nam istic loci dici debuisset Ἐγερθεντες. *Valck.* Posset forsan

Ἦθος μέν ἐςιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος· Τρόπος δ', ἐπίςασις πράξεων κατὰ ςάσιν καὶ ἀναςροφήν.

Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινας ἐλπίδας ἔχοντες, περί τινος· Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐςι τὸ κατάςημα μόνον ἀσώματον, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς

ſan excuſari, ſi diſcrimen inter *expergefactus eſt* et *ſurrexit* vlterius vrgere volupe eſſet. Cfr. *Od.* O. v. 58. Sed res non tanti eſt. V. n. ἀναςῆναι et ὄρθρος.

Ἤλπισαν.] Haec verba peritiſſime ſecernit *Ammonius*, et quae obmonuit vir Doctiſſ. in Miſcell. Obſ. vol. VI. p. 402. huc non pertinent. Diuerſi generis ſunt ἐπελπίζειν τινὶ ſeu ἐπί τινι et ἐπελπίζειν τινὰ: prius denotat *ſpem in aliquo collocare*, poſterius, *ſpem alicui facere*, quorum alterum tantum tangit Noſter, ἐπήλπισαν, ἕτεροι ἑτέρους. *Valck.*

Ἡμέρα.] Totam hanc notam ſpiſſis adhuc tenebris ſibi obuolutam videri, ingenue faſſus eſt optimus alias *Ammonii* ſoſpitator cl. *Valckenaer*. Ne tamen omni explicatione deſtitutus iaceret locus, ita ex his difficultatibus ſe expediuit, vt συναμφότερον, in quo potiſſimum haeſerat, per *vtrumque ſimul* explicaret, et, ad praecedens νὺξ et ἡμέρα, vt videtur, referret, atque ſic Ἠῶ noctis et diei ſignificationem ſimul hic obtinere contenderet. Vereor, vt Grammaticus noſter hanc interpretationem admittat. Cui enim non ſtatim pateat no-

ctis

Νυκτὸς δ᾽ αὖτ᾽ αἰθήρ τε καὶ ἡμέρα ἐξεγένοντο.

Ἠὼς

ctis et diei, ἡμερας και ἠους in sensu stricto, differentia? Nullus igitur dubito, ad mythicum discrimen solum, *Ammonium* nostrum respexisse et ad hanc normam obseruationem eius exigendam esse. Ἡμερα, scribit Noster, quam *Hesiodus* in Θεογ. v. 124. cum aethere ex Noctis et Erebi concubitu procreatam tradit, ἐςι καταςημα μονον ἀσωματον h. e. nunquam προσωποποιιαν stricte sic dictam obtinet apud poetas. *Eustath.* ad *Il.* Ξ. p. 968. ἡμερα, ὁ ἐςι πρωια φαυσις, ἡ ἡμερα καταςασις αἰθερος, ὅπερ ἡ νυξ μη ἐχουσα, δειδια λεγεται, δια το φοβερον και μη ἡμερον. Nec ego apud veteres scriptores, inprimis Graecos, legere memini, v. ἡμερα, *dies naturalis*, Dei siue Deae personam vnquam induisse. Nam quod *Macrobius* in *Saturn.* L. I, c. XV. ait, Cretenses Iouem, quia lucis auctor sit, ἡμεραν adpellasse, id neque vniuersim in Mythologiae Graecae dogmatibus receptum fuerat, neque ad locum nostrum labefactandum facit. Sic etiam trina *Pausaniae* loca, ed. *Kuhnii* p. 8. 256. et 435. in quibus Ἡμερα occurrit, huc non pertinent, cum ibi *auroram* denotet. Sed fac etiam, praeteriisse me quaedam auctt. vett. loca, in quibus Ἡμερα personam sustinet, parum tamen explicationem hancce labefactaueris, cum haec *diei* et *aurorae* differentia, flagitante sensu, in mentem et notam grammatici nostri inferenda videatur, qui aeque ac ego a veritate aberrare potuerat. *Hesiodi* locus itaque, a Nostro citatus, sic interpretandus erit, vt, siue cum *Ammon.* ἡμεραι, siue ἡμερη cum *Hesiodo* legatur, de physica potius ratione, quam de stricta et religio-

sa

Ἠοῦς δὲ τὸ συναμφότερον, v) ὃν πάλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται·

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε σελήνην,
Ἠῶθ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείνατο — —

Ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,

Ἀλλ' ἤτοι x) τοῦτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς.

Ἧς,

v) Optimus quisque videbit v. ὃν mira librariorum oscitantia deprauatam, in ἣν mutandam esse. Praeiuit hanc emendationem iam *Valckenarius* de interpretatione h. n. alias desperans. x) *Vett. edd.* τοῦτον μὲν: et paulo ante, Θεία δ' αὖθ' ἠέλιον τ.

sa prosopopoeia cogitandum sit. Mox pergit: Ἠοῦς δὲ [quam a *Thia* natam commonstrat ex *Hesiod.* Θεογ. v. 371. seqq.] συναμφότερον, i. e. *non solum* καταστημα ἀσωματον est, *sicut* ἡμερα, quo sensu sexcenties occurrit, sub nomine κροκοπεπλος, ῥοδοδακτυλος ἠως apud *Homerum*, vbi poetice tantum προσωπον accipit, *sed etiam* σωματοειδης i. e. *Deae personam sustinet*, quod probauit ex loco subiuncto *Od.* O. v. 250. cui addi potest *Od.* E. v. 121. Ceterum notum est ἠως et ἡμερα saepius per enallagen temporis confundi. *Hesych.* Ἠως, ἡμερα, το πρωτον φως, ἠγουν αὐγη, ἀνατολη, το αὐγος. *Diluculum*, in quo sensu est νυχθημερος, *tempus a summo mane vsque ad meridiem, totumque diem* insignit ἠως in seqq. *Hom.* vv. *Od.* B. v. vlt. *Il.* Θ. v. 66. et *Il.* Φ. v. 155. Ἡμερα pro ἠως occurrit in *Euripid. Troad.* v. 849.

Ἧς, καὶ Ἦσθα, καὶ Ἦ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦσθα, παρῳχημένον δηλοῖ χρόνον· τὸ δὲ Ἧς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δηΐφοβ' ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἧς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ.

Ὑπὲρ μὲν οἴνου, μηδὲ γρῦ y) τιτθὴ λέγε,
Ἂν τ' ἄλλα δ' ἦς ἄμεμπτος, εἰς τὴν z) ἑβδόμην
Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.

καὶ

y) *Vett. edd.* τυτθή. z) *Menandri* fragmentum occupauit *Scaligeri* emendatio, ἑβδόμην, pro ἕκτην quod in *Ammonii* editionibus erat. Vitium senserat *Clericus* et proinde edidit ἐσχάτην.

Ἧς.] Quae de vv. ἦσθα et ἦ profert *Ammonius* in aprico sunt posita, nec de hac re dubitatio. *Phrynichus*: Ἧς ἐν ἀγορᾳ, σολοικον· λεγε ουν ἦσθα. ορθωτερον δε χρωτο ο λεγων, ἐαν ἦς ἐν ἀγορᾳ. Patet vero exinde etiam, quam incerta sit regula, v. ἧς tantum ἐπι μελλοντος adhiberi, cum in *Aristophane* sensu consueto non semel occurrat. Ἧς pro ἦν frequentauit *Theocritus*. Tutius itaque *Moeris*: ἦσθα, Ἀττικως· ἧς Ἑλληνικως.

Ὅμηρος.] *Il.* X. v. 233. et mox A. v. 528.

ἑβδομην.] Bene cum hoc loco *Hesychium* comparauit *Valck.* in ἑβδομαι τομαι. ἑβδομην ἡμεραν απογενεσεως παιδιου εορταζουσιν vbi male de *circumcisione* cogitauit *Sopingius*. *Suidas* ex vers. *Kust.* Ἑβδομευομενα, *celebratio diei septimi. Septimos enim et decimos a natiuitate infantum dies veteres celebrabant, nominaque eis imponebant, alii septimo, alii vero decimo die.* Cfr. eundem in βους ἑβδομος.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς. ἐὰν ἦς ἀγαθός· ὁ γοῦν λέγων πρός τινα, Ἦς ποτε πλούσιος, ἀγνοήσει τὴν διαφορὰν, δέον φάναι Ἦσθα. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, τάττει Ὅμηρος.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῇδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ a) τρίτου προσώπου μόνον τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυχία ὁτὲ μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ὁπότε φαμὲν, ἐν πολλῇ διάγειν b) ἡσυχίᾳ.

Θ. Θα.

a) *Aldi* scripturam reuocaui, quam primus mutauit sua in edit. *Valentinus Curio*, substituendo πρώτου. Hanc lectionem postea expresserunt *Tusanus*, *Steph.* et *Valc.* oppido ridiculam: quanquam si verum velimus fateri, vltima haec nota a nemine hactenus fuit intellecta. Auxilio nobis hic fuerunt *Herennii Philonis* schedae, e quibus legendum: τὸ δὲ ἔφη ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφην, ἔφης, ἔφη. *Valck.* b) *Vett. edd.* ἡσυχίαν, mendose.

Ἡσυχία,] *otium*, et ἡσυχίαν ἔχειν et ἄγειν, *tranquille viuere*. Mirum est, h. l. et 1 TIM. II. 2. βίον ἡσύχιον διάγειν, non Christiani Grammatici suspicionem in interprete quodam excitauisse.

Θ.

Θαλαμὰς ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, c) διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκόρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μηνύει.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συνταττόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταύτην ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας.

Θεημαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεημαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, d) αὐτῶν τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν

c) *Tusani* ed. διαφέρει. φησὶ Τ. d) Vitiose in quibusdam edd. τῶν αὐτῶν τῶν θεῶν.

Θάλαμαι.] Differentiam manifestat *Eustathius* variis in locis. Θαλαμος εἰς ὁ ἐνδοτάτω, και το ἐξωτερω αὐτου δωμα, και μετ᾽ αὐτα ἡ αὐλη. Ἡ θαλάμη οὐ δομον δηλοι, καταδυσιν δε τινα των ζωων ἀλογων, οἷον πολυποδων και τινων τοιούτων, ὅθεν μεταφορικως και θαλαμιται και θαλαμακες ἐρεται οἱ ὑπο τους θρανιτας. Θαλαμαὶ, τοποι ἱεροι Διοσκουρων, ὡς Αἰλιος Διονυσιος παρεσημειωσατο. sine dubio in Lexico suo Rhetorico, quod saepissime laudat *Eustath.* Qualiumcunque Deorum templa θαλαμαὶ sunt vocata, monuit ὁ πανυ *Salmasius* in *Exerc. Plin.* p. 440. B.

Θεωρος.] Nomen θεωρων, per sane honorificum, diuersi

ἐϛιν ὁ εἰς θεὲς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

e) Πό-

diuerſi generis legatis olim fuit tributum, nullis, niſi τοις εἰς θεους πεμπομενοις· qua generaliori loquendi ratione, praeter *Ptolem. Aſcal.* qui *Amm.* ſequitur, vſus etiam fuit in Lex. *Hipp. Erotianus* [ed. *Franzii* p. 182.] ſubiungens, χρησμων ἐπισκεψεως χαριν. Illis quidem id nominis eximie adhaeſit, qui ob rem, ſiue publicam, ſiue priuatam, Delphos, aut aliouorſum proficiſcebantur. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 113. Laius Θεωρος ἐκδημων. *Schol.* ὁ προς τους θεους δια χρησμον ἀπερχομενος. [Nauis, quae vehebat legatos, audiebat θεωρις.] Qui Iouis Ammonis oraculum conſuluerant, θεωρους vocat *Serinus* apud *Stobaeum* Tit. VII. p. 91. Neglecti officii adcuſantur Athenienſes in oraculo Dodonaeo apud *Demoſth.* in Midiana: ὁ του Διος σημαινει, ὁτι τας ὡρας παρηνεγκατε της θυσιας καὶ της θεωριας· αἱρετους δε πεμπειν κελευει θεωρους ἐννεα· vbi notatu digna ſunt, quae ſcribit *Vlpianus* pag. 203. θεωροι ἠσαν ὁι τας θυσιας τοις ἐξω θεοις ἀποφεροντες. Quod autem res ipſa ſuadet, munus θεωρου admodum fuiſſe honorificum ex *Demoſth.* de falſa legat. aeſtimare licet, non niſi primi ordinis et dignitatis praecipuae viros ad iſtud obeundum electos: ὡστε μητε τους ἐκ της βουλης θεωρους, μητε τους θεσμοθετας εἰς τα Πυθια πεμψαι, ἀλλ' ἀποστηναι της πατριου θεωριας. Miſſos fuiſſe cum *Legatis*, θεσμοθετας, ἱνα μειζον ᾐ τo ἀξιωμα της θυσιας, monuit *Vlpianus* in commentat. ad h. l. p. 112. Prae reliquis vnus eminebat Ἀρχιθεωρος. *Valckenaer.*

Θεατης.] etiam ille, *qui rem quamcumque inſpicit.* *Eurip. Suppl.* v. 652 et *Bacch.* v. 827. Θεωρειν de *ludis Olympicis* ſemel adhibet *Ariſtoph.* in Veſp.

v.

e) Πότερον θεατὴς, ἢ χάριν μαντευμάτων; καὶ Αἰσχύλος·

Βοᾶς τοιᾶδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι· διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς f) Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ

e) Excidit procul dubio ex *Amm.* quod apud *Herenn.* legitur Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι [v. 301.] vbi pro πότερον habes πότερα. In *Aeschyli* v. pro Βοᾶς coniici posset Θέας. *Valck.* f) *Vulc.* ed. Λυσιμ. Pro Καικίλιον *vett. edd.* Κεκίλιον et Κεκίλιος.

v. 1273. vbi metro aliquid tribuendum erit. Mirum in modum hanc ob rem Grammaticos, et *Amm.* in specie increpauit cl. *Sallier* ad *Thomam M.* qui in θεωρος ab *Ammonio* discedens, ait: θεα μεντοι ου μονον ἡ θεωρια τινος πραγματος, αλλα και ὁ τοπος, ἐν ὡ καθημενοι ἐθεωρουν τα ἐν τω θεατρω τελουμενα. De θεωροις adhuc vid. *Schol.* ad *Hippol. Eurip.* v. 292. et ibi *Barnesium.*

Λυσιμαχίδης.] Si quis sub teste *Lysimachide* ab *Ammonio* prolata, rite animaduertat, non facile hunc fuisse credet libri *Lysim.* quem *Nostri* edd. praeferunt, indicem. Ego certe nullus adsequor, qui in huiuscemodi argumenti libro haec materia commode pertractari potuerit. Modo a Caecilii cogitatione animus sit liber, non dubitabis mecum reponere: περι των παρα τοις Ἀττικοις ἑορτων· Leuissimam mutationem suadet *Harpocration*, qui in v. Σκιρον testes citat, τους γραψαντας περι τε ἑορτων και μηνων Ἀθηνησιν, ὡν ἐστι και Λυσιμαχιδης. De festis egerant, eidem

περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔςι τὸ Θεάσασθαι,

 ὥσπερ

eidem alibi citati, *Apollonius* Archanensis, *Philochorus* et alii, quos inter *Lysimachides:* fieri non poterat, vt qui festos Atheniensium dies exponerent, non simul mensium etiam haberent rationem: neque mirarer, potiorem tantum operis partem ab *Ammonio* memorari, cum et alibi Lamprensis *Ammonii* το περι θυσιων citauerit, qui tamen liber περι βωμων και θυσιων inscribitur apud *Harpocrat.* Idem Lysimachides, quamuis nomen in Fabriciano indice non compareat, testis adducitur in *Scholiis* ad *Soph.* Oed. Col. v. 56. quaeque ibi de Prometheo et Vulcano, Athenis vno in loco cultis, sub eius nomine producuntur, ex eodem libro videntur desumta. Haec quidem specie sua non carent: at *Caecilii* nomen coniecturae meae dubium obmouet, cui non sim soluendo. *Caecilium* quendam, sub Augusto in primis clarum, in oratoribus antiquis illustrandis operam suam collocasse, liquido constat, deque eo notant Commentatores ad *Longinum*. Ea res *Vossium* et I. *Ionsium* de Hist. Philos. Script. III. c. I. §. 5. permouit, vt super recepta in *Ammonio* scriptura nulli dubitauerint. Suspicionem, quam posui, nondum tamen repudio, neque horum me auctoritas de priori sententia dimouit. De Rhetoribus scripserat *Caecilius*: idem de Lysimachide nemo tradidit: ac propterea eo deuenit *Ionsius*, vt hac ratione in *Ammonio* vertendum censuerit: *Lysimachides libro aduersus Caecilium, de iis, quae apud Rhetoras Athenienses occurrunt*: quae quam sint a Graecis aliena, vel tiro viderit. Interim *Caecilii* mentio apud *Harpocr.* in v. Ἐξούλης ad *Amm.* comparari debet. *Valck.*

ὥσπερ πρόκειται, παρὰ τὴν θέαν· τὸ δὲ Θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλό τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὤρεῖν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα πεμπομένους, σὺν θυσίαις δὲ καὶ εὐσεβείᾳ, πάντας ὠνόμαζον θεωρούς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον Θεωρικὸν, οὐχὶ g) διὰ τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν)' ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθεῖν, καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, h) ὑφ' ὧν θερα-

g) Particulam διά, quae in edd. deerat, iussu *Scaligeri* in textum introduxi. *Valck.* h) Haec veterum edd. et e. i. lectio est, male in ἐφ' ὧν a *Stephano* mutata.

Θυσιαις δε] Mallem θυσ. τε. V.

Ἐπιθειν] Antiqua lectio fuit, vti auguror, ἐπιθυειν. *Moschopulus* περι σχεδων p. 10. Θεωρικα χρηματα distributa fuisse scribit, εις θεας, και ἑορτας, και θυσιας, ἱνα μη της θεωριας αυτων απολειπωνται. *ut ne quis pauperior festorum celebritate careret.* Plura de *Theorica pecunia* notarunt S. *Petitus* ad LL. AA. pag. 340 et 476. *Valcken.* Θεωρικα χρηματα, τα εις θεων τιμας και ἑορτας διδομενα ἐν τοις Παναθηναιοις και Διονυσιοις. Θεωρικον αργυριον, το εις θεων ἑορτην διδομενον, θεωριας ἑνεκα, του και τους πενητας μετεχειν των θεωριων. *Hesych.*

Θεραπων.] δουλον ὁπλοφορον δηλοι κατα την Κρητων γλωτταν, αλλα παρα τῳ ποιητῃ [*Homero*] ὀυδαμου θεραποντες ὁι δουλοι, αλλα των φιλων ὁι δραστικωτεροι. *Eustath.* ad Il. T. p. 1240. Multa vero fuisse veteribus seruorum genera, patet

θεραπεύονται οἱ προσήκοντες· Ὀικέται δὲ, δεσποτῶν.

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

tet ex eodem *Eustath.* ad *Od.* O. pag. 1031. vbi non paucae δουλικαι κλησεις recensentur, quas adponens praeter rem nihil facturus mihi videor. Ὀικεται, ὁι κατα την ὀικειαν διατριβοντες καν ἐιεν ἐλευθεροι. Ἠσαν δε ἀλλως δουλικαι λεξεις ἐν Κρητῄ μεν, ὁι κλαρωται δια το κληρωθηναι. ἐτι δε ὀικεται μεν, ὁι κατα πολιν χρυσωνητοι. ἀμφαμιωται δε, ὁι κατα ἀγρον ἰδιω δουλοι. Ἐκαλουν δε φασι Κρητες, και μνοιαν την κοινην δουλιαν, και μνωτας τους ἐγγενεις ὀικετας· Παρα δε τοις γλωσσογραφοις, παρ᾽ ὁις και ὁ θεραπων δεδουλωται, δουλικα ὀνοματα και ὁι ἀζοι, και ὁι παλμονες, και ὁι λατρεις και ὁι ῥωκιται, ὁπερ ἐισιν ὁι κατ᾽ ἀγρον ὀικεται. και ὁι σινδρωνες, ὁι κοινως δουλεκδουλοι. ἠδη δε και ὁι ἀκολουθοι, και ὁι ὑπηρεται. Παρα δε Λακωσιν ὁι παρα το ἑλος ἑιλωτες, ἐλευθερωθεντὲς, ἐκαλουντο ἀφεται. ὁι δε ἀδεσποτοι. τινες δε ἐρυκτηρες. ἀλλοι δεσποσιοναυται ὁυς ἐις τους στολους κατεταςσεν. Plura seruorum nomina videsis in v. Θης et Ὀικοτριψ.

Θεσθαι] *Thomas* addit et aliam potestatem, το ἀρεσθηναι ὡς το, τουτοις ἐθεμην sc. ψηφον, *calculum meum his adieci, suffragio meo eos probaui*, vnde signif. ἀρεσθηναι, *adquiescere in aliqua re, adprobare aliquid*, id quod erudite commonstrarunt VV. DD. ad *Magistrum.* Ὑποθεσθαι και το συμβουλευσαι auctore eodem Grammatico.

Θέλειν καὶ Βέλεσθαι ἐὰν λέγῃ τὶς, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ εὐλόγως ὀρέγεταί τινός.

Θερίζειν, τό, τε i) διατρίβειν τὴν τῦ θέρυς ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τὰς Δημητριακὰς καρπὺς συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρυσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρυ φησὶν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τύτυ Θηβαγενεῖς πέμπυσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνὸν πρῶτον. k) τὶς δ' ἐςὶ διαφορὰ Θηβαγενέων πρὸς Θηβαίυς, Ἔφο-

i) *Vett. edd.* διατρίψειν. k) E. I. τὶ δ' ἐςὶ et mox Ἔφερος vitiose.

Δημητρ.] v. *Hesych.* Δαματριζειν, τε συναγειν τον Δημητριακον καρπον. Κυπριοι.

Διδυμος ἐν ὑπ. Vti reliqua quae in nota ex *Ephoro* obseruauit *Ammonius* propter mendas, quibus sunt inquinata, densam mihi offuderunt caliginem, ita priora Grammatici verba non minus sunt obscura. Cum enim ignoremus, quid in *Didymi* commentario praecesserit, dici etiam non potest, quo eius verba ἀπο τουτου referri debeant. Quod tamen poterimus lucis, id optimo Grammatico adferre non pigebit. Hunc in finem *Pindari* verba adscribam ex *Pyth. Od.* XI. v. 6.–11. In hac Ode Thebanum Thrasydaeum laudaturus primum adloquitur Καδμου κορας, Semelen et Ino, quas vna cum Herculis matre ire iubet

— Χρυσεων
ἐις ἀδυτον τριποδων
θησαυρον, ὁν περιαλλ' ἐτιμασε Λοξιας,
Ἰσμηνιον δ' ὀνυμαξεν ἀλαθεα μαντεων
θωκον·

Huic loco is ex Paeanibus sine dubio fuit adfinis, ad quem

Ἔφορος ἐν τῇ δευτέρᾳ φησί. m) ὅτοι μὲν ὖν συνεπεύχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρες προσοικῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοῖς ἔτεσιν. ὕςερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πολ- H 5 *λαχό-*

m) *Ephori* verba in hunc modum reſtituenda cenſuit. I. I. *Reiſke:* Ὅσοι μὲν ὖν συνεπήχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν, τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους, [προσοικῦντας] ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγορεῦντο· πολλοῖς ἔτεσιν ὕςερον δὲ οἱ σύμμικτοι ἦσαν πανταχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπεναντίον [l. *Schultens* ex coni. ὑπεναντίον] τῆς Εὐβοίας. ἐκαλῦντο δὴ Θηβαγενεῖς etc. vt hic ſit verborum ſenſus: *quotquot in Boeotiam adducti fuerint, et ad Atticorum confines, eximie Thebanos audiiſſe. Caeteros, multis poſt annis, qui vndecunque collecti, ad Citheronis radices et ex Euboeae regione conſederint, dictos eſſe* Θηβαγενεῖς.

quem olim commentabatur *Didymus*, in cuius verbis facile vides ſcribendum Ἰσμήνιον. Sequens vocabulum πρῶτον quid hic notet, minus perſpicio. In hoc μαντεῖον iis tantum, qui erant Θηβαγενεῖς, licebat τριποδοφορεῖν. Sic *Didymus* et *Schol. Pindari* ad Od. cit. v. 5. τριποδῶν δε εἰπε θησαυρὸν το Ἰσμήνιον, δια το αὐτόθι πολλους ἀνακεῖσθαι τριποδας. οἱ γαρ Θηβαγενεις ἐτριποδεφόρουν ἑκαςοτε. *Valck.*

Ἔφορος] ἐν τῃ δευτερᾳ ſc. της ἱςοριας, Εὐρωπῃ δ' ἐπιγραφομενῃ βιβλῳ. Hic enim *Ephori* liber et alius, ἡ Εὐρωπης πολιτεια, cum aliis eius ſcriptis a *Strabone* laudatur. Fuit autem *Ephorus* noſter, tradente *Suida*, aequalis Theopompi Chii, et cum eo Iſocratem audiebat. Ambo ingenio et ſcribendi genere maxime

λαχόθεν, ἐνέμοντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν n) Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπομέντιον τῆς Εὐβοίας. ἐκαλῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, διαφέρουσι. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων·

— θῆτές τε δμῶές τε.

Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίςασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ κοινὸν ὄνομα

n) E. l. ἠνθαιρῶνα.

maxime inter se discrepabant. Ephorus in dictione historica segnis semperque remissus, Theopompus vero copiosus et vehementiae plenus erat. Dicebat propterea Isocrates, hunc frenis, Ephorum calcaribus indigere.

Θής.] Homines *pauperes*, sed *liberi*, qui *mercede operas suas* ditioribus *locabant*, Θητες vocabantur. *Poll.* III. 82. Πελαται δε και Θητες, ελευθερων εστιν ονοματα, δια πενιαν επ' αργυριω δουλευοντων. Hoc sensu Θησσα γυνη legitur apud *Apollon. Rhod.* I. v. 193. Solonis aeuo Athenis innaluit, vt quarta et infima ciuium pars, το θητικον, quique ex hac plebe censerentur, θητες et θησσαι nuncuparentur. Vid. *Petit.* ad LL. AA. [p. 249 et 551.] Deinde Λατρις et Ατμενες, qui natura etiam liberi, seruitutem seruiebant, siue bello capti, siue alia ratione in eum statum redacti. Inde recte *Hesychius*: λατρευει, ελευθερος ων δουλευει. Versus *Eurip. Helen.* 734. vbi nuncius ait,

Ἐγω μεν ειην, και πεφυκ' ὁμως λατρις, κ. τ. λ.

Ammonii legem non parum labefactant, et eorum potius, qui usum voci ampliorem tri

νομα ἄῤῥενος καὶ θηλείας δȣ́λης. Ἄτμενος δὲ ȣ̓ μόνον ὁ δȣ̃λος, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποτεταγμένος ἐλεύθερος.

Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει. Θράσος μὲν γάρ ἐςιν, ἡ ἄλογος ὁρμή· Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα

tribuebant sententiam adserit. *Eust.* ad Od. Ξ. p. 531. Λατρις κατα τινας μεν ὁ ἁπλως θεραπων, dignioris ordinis minister et pedissequus. Vltimum nomen ἀτμενος rarissimi, ni fallor, vsus, non solum seruum, sed et, auctore *Ammonio*, τον ὑποτεταγμενον ἐλευθερον denotat. *Valck.* Vt seruilium nominum, quae ad v. θεραπων ex *Eustath.* adtulimus, numerum compleamus, reliquam eiusdem ad Od. Ξ. pag. 531. obseruationis, qua iam *Valck.* vsus est, particulam adponere lubet. Δουλος μεν τοι, μοναζει τῃ δουλειᾳ, καθα καὶ ὁ δμως, ὡς δηλον και ἐν τῳ, θητες τε, δμωες τε. ὁυτω δε καὶ το ἀμφιπολος, κοινον φασιν ἀῤῥενος δουλου καὶ θηλειας ὀνομα.

Θρασος.] *Scholiast.* ad *Eurip. Med.* v. 470. pro consuetudine, non satis vere hh. vv. differentiam tradit, scribens: Θρασος και θαρσος διαφερει ὡς ἀρετη κακιας. το μεν γαρ ἐπι κακου και ῥιψοκινδυνου τασσεται, το δε ἐπι ἀγαθου. ὁθεν ὁι ἀγαθοι αὐτο διωρισαν ὀυτως, ἐτι θαρσος μεν το της ψυχης παραςημα μετα λογισμου, θρασος δε ἡ ἀλογιςος τολμα. Inepte ibi reprehendit Euripidem, quod non ad mentem suam v. 469. θαρσος pro θρασος adhibuerit: nam innumeris in locis vett. auctt. nec apud poetas solum, hae voces confunduntur. Vid. *Alcest.* v. 608. Inde *Hesychius* Θαρσος, ἀνδρεια, θρασος. *Eustath.* Θαρσος θερμοτης ἐμφρων [*animi confidentia*] ἐναντια τῳ θρασει [*audacia*. siue

Θύρα καὶ Θυραία διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ, Θύραν ἔξελε. Θυραία δὲ, τὸ μέλλον πρὸς ἐκκοπὴν θύρας μέγεθος.

Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι o) ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι

o) *Pierson* V. C. ad *Moerin* acute: „Deletis vocibus ἐπὶ τιμῇ scribendum, καὶ τὸ μαντεύεσθαι διὰ σπ. Sic statim *Ammonius* in θύονται.„ Quae sequuntur ἥντινα ἐὼν male in *Valckeriana* ed. cohaeserant, et hic separata sunt.

sive ἄλογος sive ἔλλογος.] Inde θρασυμεμνων sensu bono et περι ἐλλογου ἑρμης vsurpatur, in Il. E. v. 639. pro εὐτολμος, θαρραλεος, vbi male *Eustath.* h. v. ex θαρσος et μενος compositam ait. Vulgaris enim significatus v. θρασυμεμνων, ὁ θρασυς κατα μενος, τολμηρος, τραχυς, σκληρος, veram a θρασος originationem innuit.

Παρακαταθηκη. Nomen dramatis; Athenaeo, Hesychio et Polluci laudatum. *Photius* in *Lex.* MS. Θυραια, το ἀνοιγμα της θυρας. Μενανδρος. Et Θυραια, την του μεσοτοιχου διακοπην, qua explicatione ad h. l. nihil adcommodatius. Nescio, cur iterum *Valck.* hanc obseruationem corruptam esse putauerit. *Hesychius*: Θυραια, και ἡ μεταξυ δυο οἰκιων θυρα.

Θυεσθαι και σφ.] Eadem fere est in Cyrilli vocabulario nota. Verba Grammatici haud pigebit adposuisse: Θυεσθαι του σφαττεσθαι διαφερει.

σθαι δὲ, τὸ δι' ἥντινα ἂν αἰτίαν φονεύσασθαι· καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγȣ. τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπȣ p) τάττεται.

Θύουσι καὶ Θύονται διαφέρει. Θύȣσι μὲν γὰρ οἱ σφάττοντες τὰ ἱερεῖα· Θύονται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα

p) Quod in vett. edd. extat τάττεσθαι forsan indicio sit, olim lectum fuisse σφάττεσθαι.

φερει. ὁτι το μεν θυεσθαι δια σπλαγχνων θυεσθαι φασι. το δε Σφαττεσθαι το φονευεσθαι καθ' ἡντινα αἰτιαν, και το μεν ἐπ' ἀλογου, το δ' ἐπι ἀνθρωπου. *Valck.* Non leuia sunt, quae in *Thoma* adduntur: και θυεται ὀυ μονον ἀντι του σφαττεται, ἀλλα και ἀντι του θυει: cuius rei veritas in scriptoribus antiquis passim comprobatur.

Θυουσι.] *Eustath.* ad Od. Ξ. v. 446. p. 554. ἐθυσε θεοις, κατα τους παλαιους, ἐθυμιασεν. ὀυδεποτε γαρ φησι, παρα τω ποιητη, το θυσαι ἀντι του σφαξαι ἱερειον, λεγεται. συλλαλει δε τουτοις, και ὁ γραψας, ὁτι σφαξαι μεν το ἱερουργησαι ζωον, θυσαι δε, το θυμιασαι· θυη δε τα θυμιαματα, ὁθεν και νεφος θυοεν, και κολπος θυωδης. Sic etiam *Suidas:* θυσαι το σφαξαι. και το θυμιασαι παρ' Ὁμηρω: et *Schol.* ad *Theocr. Idyll.* II. v. 10. Interim non abiicienda erit Nostri obseruatio: Θυειν enim de *thure, frugibus*, et *primitiis* apud *Homerum* solum et antiquissimos scriptores occurrit: recentioribus idem est ac σφαξαι. Vid. *Aeschyli Agam.* v. 682. et ante omnes

ριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθάπερ ἔτι καὶ νῦν ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τοὺς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὰ σφάγια, καὶ τὰ ὀστᾶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς t) Ὑπερίδης

t) *Steph.* et *Vulc.* Ὑπερείδης. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου, ab *Harpocr.* frequenter ad partes vocatur: non aliter scripserat *Ammonius. Valck.* Ex hoc et *Apsine* veriorem lect. Ἀρχεστρ. reposui.

Moeris. Ἱερεῖα. ἐπι των θεων. τα δε σφαγια ἐπι χθον νεκρων, τομια φασιν και ἐντομα. *Eust.* Χρηστηριον, μαντειον, ἱερειον, μαντευμα, ὁ χρησμος, τοπος. *Suidas.* Plura vide infra in v. χρηστηριον.

Ἡρόδοτος.] Quae velut *Herodotea* citat *Ammonius*, ea ne quis frustra quaerat, apud *Herodot.* non inueniuntur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam noui, qui dixerit χρηστηρια θυειν — qui χαριστηρια θυειν plurimus *Valck.* ad *Herodot.*

Ἱερα.] ἱερον ὀστουν το ἐν τω σωματι ἡμων μετα του σπονδυλου κειμενον. *Hesychius.* Ἱνα δε οἱ σφονδυλοι καταληγουσι, ἱερον ὀστουν καλειται. *Pollux.*

Ὑπεριδης.] Atticus, Platonis et Isocratis auditor, sublimitatis expers et affectus vehementius commouendi imperitus, orator, scripserat LII. orationes, teste Plutarcho. Periit eodem fere tempore, quo *Demosthenes*: victis enim ad Cranonem Atheniensibus ex templo Cereris, quo confugerat, protractus et Antipatro regi traditus est, sed excisa, siue praemorsa lingua, ne res patrias prodere cogeretur, occubuit Ol. CXLV.

B

ἴδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστρατίδε· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῇ ἕκτῃ.

Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει, ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησιν,

— ἐδ' u) ἄυτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καὶ

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

Ἰδεμαῖοι καὶ Ἰεδαῖοι διαφέρεσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδε τε βασιλέως. Ἰεδαῖοι

u) Sic veteres editiones. Sequiores ἄνθις. Pro Ὅμηρος *vett. edd.* corrupto scribendi compendio praeferebant ὅμως.

3. Fabric. in B. G. T. I. p. 931.

Θεόπομπος.] Chius, orator, vixit Olymp. XCIII. coaeuus Ephoro. Scripsit epitomen historiarum Herodoti libris II. Philippica libris LXXII. historias graecas libr. XI. aliaque multa. *Suidas.*

Ἡρακλείδης.] De Heraclidis est res satis impedita. Tantam enim eorum cohortem tulit antiquitas, vt vel ii, qui scriptis inclaruere, non facile dignosci possint. Vid. ea, quae in praef. *Valck.* ad Nostrum, de Heraclidis in *Ammonio* obuiis, subiecimus.

Ὅμηρος] in Il. N. v. 645. et Od. Π. 80.

Πτολεμαῖος.] In libello, cuius auctor *Ptolemaeus* fertur *Ascalonita*, pau-

 tula

Ἰȣδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί· Ἰδȣμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν ȣ̓κ Ἰȣδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτων, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰȣδαῖοι.

Ἶπες, καὶ Θρῖπες, καὶ Κίες, καὶ Ἴκες διαφέρȣσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβρωτικὰ τῶν κεράτων. Ὅμηρος,

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρῖπες

cula reperire licet, quae hinc desumta videntur §. 105. Ἰουδαιοι και Ἰδουμαιοι διαφερουσιν. οἱ μεν γαρ Ἰουδαιοι ἐξ ἀρχης. Ἰδουμαιοι δε το μεν ἀρχηθεν ουκ Ἰδουμαιοι [l. Ἰουδαιοι] ἀλλα Φοινικες και Συροι. Eadem autem loquendi formula, quam de Idumaeis apud *Amm.* adhibuit *Ptolemaeus*, vtitur etiam *Lucianus* in Timon. εἰς ἔθος τι ἀρχαιον συντελειν. *Valck.* Videtur de *Ptolemaeo* quodam Geographo cogitasse *Valck.* cui sententiae etiam ego primum faui. Cum vero propius oculis subiecissem hanc obseruationem, vidi eam non Ptolemaei Geographi, sed Grammatici ingenio deberi. Cognomen *Ascalonita* etiam omittitur in n. σαφυλος, vbi certe constat, eundem, qui in v. τριετες, auctorem, ibi laudari.

Ἶπες.] Minutam hancce vermiculorum nocentium turbam in totidem diuersas species secernunt etiam Etymologus et Moschopulus, ita vt vterque *Amm.* obseruatione videri possit vsus. Quod vero in huiuscemodi Grammaticorum placitis plerisque omnibus tenendum, id hic eximie locum habet: probatissimos scriptores hanc differentiam

Θρίπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, οἷς καὶ ἀν-

 τὶ

rentiam ignorauisse, ex iis quae subiiciam, patefiet: Κίες *Hesychio* θηρίδια σιτοφαγα· apud *Plautum* vocantur *curculiones* in fabula cognomine, IV. 4. v. 30. At nisi de *ligni teredine* Κις vsurparetur, dici non potuisset ab *Hesiodo* Ἐργ. v. 435. ακιωτατοι ἰςοβοηες [*fliuae teredine non corrosae*. Addendus *Hesych* Κις, ζωυφιον ἐν τοις ξυλοις και τω σιτω γινομενον] Deinde nullius itidem est momenti, quam inter ἶπας et ἶκας ponunt, differentia. *Inuoluulum*, siue *conuoluulum*, vti Latini vocant, docente *Bocharto*, viti infestum animalculum, ἶκα nominauerat *Alcman*: *Homerus* pro *cornuum erosore*, ἶπα posuerat Od. Φ. v. 395. Sed plura ex idoneis auctoribus loca, in quibus, qui in vitibus nascuntur *vermiculi*, ἶπες dicuntur, produxit l. *Bochartus* in Hieroz. P. II. L. IV. c. 27. proptereaque verissimam eius censeo sententiam, ἶκα ab *Alcmane* ex dialecto pro ἶπα positum esse. Recte itaque *Cyrillus* in Lex. ined. Διαφερει Θριψ, Σης και Ἰψ. Θριψ μεν ἐςι σκωληξ ἐσθιων τα ξυλα. Σης δε, ὁ τα ἱματια. Ἰψ δε, ὁ τα κερατα και τας ἀμπελους βλαπτων. Non aliunde repetenda est ratio, cur in *Hom*[illegible] l. c. nonnulli ὑφ' ἐν[illegible] maluerint κεραΐπες. ἀντι του ἐν κερασιν ἶπες, προς διαστολην των ἐν φυτοις, vti commode in rem nostram scribit *Eustathius* p. 767. bene etiam vocabulum ἴψ [illegible] iuans, παρα το ἴπτειν [illegible] φθειρειν. Est itaque ἴψ simplicissima veteris verbi, quod in compositis fere remansit, propago. *Valcken.* Ἶπες, θηριδια σκληροειδη. ὁ κατεσθιει τα κερατα και τα ξυλα. Ἶξ, θηριδιον τι, ἀμπελους ἐσθιον. *Hesychius.*

Θριπες,] *tarmites. Teredones Graeci vocant lignorum vermes, eo quod terendo edant, hos nos Tarmites*

τὶ v) σφαγίδων ἐχρῶντο, ὅτι ἦν x) δυσπαραποίητα· Κίες δὲ; τὰ ἐν ταῖς κριθαῖς, καὶ ἐν τοῖς πυροῖς θηρίδια· Ἶκες δὲ, τὰ διεσθίοντα τὰς ὀφθαλμοὺς

v) E. i. σφαγίων mendofe. x) Vulgata priorum edd. fcriptura erat δυσπαράπιςα, quam in δυσπαράψηςα commutandam fufpicabantur *Scaliger* et *Vulcan.* Verbi παραποιεῖν in alterius etiam figillo *effingendo* haud infrequentem tum e *Thucyd.* l. c. 132. παραποιησάμενος σφραγῖδα, tum ex aliis locis, edocefecit et in *Amm.* δυσπαραποίητα legendum effe admonuit fummus *Hemfterhuis*, quam emendationem in textu decenter depofui. *Valck.*

mites dicimus: non *termites*, vti vulgatur. Veteribus etiam *Coffi* appellabantur, obferuante *Fefto*. *Etymologus:* Θριψ ἐςι ζωον κατεσθιον ξυλα και κεῤατα, και θριπηδεςα, τα ὑπο θριπων διαβεβρωμενα ξυλα. vbi obferuandum, θριπηδεςα dici, quae *Ammonius* vocat θριπηδεςατα. quae potior fit fcriptura, neque ipfis Veteribus conftitit. Ad Θριπηδεςα σφραγιδια infignis eft *Schol. Ariftoph.* ad *Thefmoph.* v. 434. obferuatio. [Pleniorem adponam hanc obferuationem, qua ad Noftri locum nihil differtius. Sermo eft de *Euripide*, qui primum docuiffet ianuis appendere σφραγιδια θριπηδεςα.] Θριπηδεςα λεγεται κυριως τα ξυλα βεβρωμενα και διεφθαρμενα ὑπο των θριπων. θριψ δε ἐςι ζωον κατεσθιον τα ξυλα. ἐνταυθα καλει σφραγιδια θριπηδεςα πολλοις και μικροις τρυπημασι τρυπηθεντα, βουλομενος την λεπτοτητα τουτων δεικνυναι, και δια τουτο την δυσχερη μιμησιν ἐκεινων και παρασφραγισιν. και γαρ χαλεπον ἐςι τα σφραγιδια διατρυπητα παρασφραγιζειν. *Valckenaer.* Eiusmodi figilla

μοὺς τῶν ἀμπέλων. Ἀλκμὰν, y) καὶ ποικίλον ἶκα, τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ἴσοι καὶ Κοινοὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· χρὴ γὰρ τοὺς ἐν z) τοῖσδε λόγοις παραγενομένους

y) Reduxi ex *Aldina* voc. καὶ quae in plerisque edd. omiſſa erat. *Valck.* z) Lege τοῖς δὲ ex *Plat.* et mox παραγιγνομένους. V.

gilla inprimis Laconibus in vſu et ab Hercule primum adhibita fuiſſe adſerit *Heſychius* in θριποβρωτος.

Ἀλκμαν.] Poetae ῥησιν in hexametrum ſequenti modo refingendam credidit *Reiske* V. C. Ποικιλον ικα των ὀφθαλμων απαλων ολετηρα. Vereor vt locum habere poſſit haec coniectura.

Πλατων.] (Ed. Bip. p. 140.) Quamuis Platonis verba a dialogi nexu auulſa Grammatico fauere videantur, nihil tamen continent, praeter acumen ſophiſticum et Platone non ſatis dignum: itaque etiam Prodicum ea dicentem facit *Plato*, vt hominem aliquantiſper ludat et inepte ſedulam Sophiſtarum in vocabulis diſtinguendis diligentiam Attico aceto perfundat. Nullam enim inter ἰσους et κοινους ἀκροατας differentiam agnouit *Plato*, quippe ſaepius eos Athenis oratores iunxerant. *Demoſthenes* in *Aphob.* III. ἀντι περ ἰσοι και κοινοι γενησεσθε ἀκροαται. et in vltima oratione contra Calliclem: ἑτοιμοι μεν ἡμιν ἐπιτρεπειν τοις εἰδοσιν ἰσοις και κοινοις. Pari ratione ἰσος et κοινος alias etiam coniungi ſolent. Vid. *Eurip. Oreſt.* v. 9. Tantum vero abeſt, vt cenſeamus *Platonem* credidiſſe decere iudices, κοινους μεν εἰναι ἀμφοιν τοιν διαλεγομενοιν ἀκροατας, ἰσους δε μη. vt contra *Plato* de Legg. XII. dixerit: χρη τον μελλοντα δικαστην ἰσον ἐσεσθαι. teſte

νομένους κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή. ἐστι γὰρ οὐ ταυτόν. a) κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρή, μὴ ἴσον δὲ b) νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ c) μὲν σοφωτέρῳ, πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλασσον.

Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. d) Ἰσοτελὴς μὲν γάρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι

a) Sic ex Plat. edidit Stephan. Priorr. edd. κοινὸν. Mox apud Platonem δεῖ ἀμφοτέρων. b) Edd. ante *Steph.* εἶναι. c) Μὲν deest in e. i. d) Hunc locum emaculatum *Scaligero* referes. Vulgata priorum edd. haec lectio: Ἰσοτ. μ. γ. ὁ τετιμημένος. Μέτοικος δὲ ὁ ἐν τ. ι. τ. in quibus indicia sunt librarii aberrantis haud obscura. *Frellonius* ediderat: ὁ τετιμημένος καὶ ἐν τῷ ἴσῳ τ. *Valck.*

teste *Stobaeo* p. 319. Turpissimum vitium, iudici ἴσῳ oppositum, *Theocritus* vocat ἐν χάριτι κρίνειν, *Idyll.* V. v. 69. *Homerus*, ἐπ' ἀρωγῇ δικάσαι *Il.* ψ. v. 574. Docte ad h. l. *Schol.* MS. ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἑτεροβαρεῖς. in quo, quod minus etiam est tritum, ἑτεροβαρὴς, *in alteram partem propensum* commode expingit, ἑτερόρροπον, opposite ad ἰσορρόπον, quorum vtrumque extat apud *Poll.* VIII. 10. et 12. et ab aequissimae librae imagine, hac in re notissima, desumtum est. *Valck.*

Ἰσοτελής.] Inquilini a soluendo tributo immunes dicebantur Ἰσοτελεῖς. Si enim qui ex infima plebe praestanti virtute sese emergebant, hi, a sordidis operibus, quibus capite censi inferiores admouebantur, liberi, μετοίκιον non soluebant, et pari cum ciuibus honore, iisdemque priuilegiis

ματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις πλὴν τοῦ ἄρχειν· Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον τὶ ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν

giis fruebantur. *Cyrillus* in Lex. MS. Ἰσοτελεῖς, ἴσα τοῖς ἀστοῖς, ὅ ἐστι τοῖς πολιτικοῖς, τέλη διδόντες. Singulare autem ἰσοτελείας beneficium discrimen inter ciues indigenas et hosce ἰσοτελεῖς minime tollebat. Ad rempublicam administrandam accedere ipsis non licuisse, praeter *Ammon.* *Thomas* etiam M. adnotauit in ἰσοτελῆ. Hi ἰσοτελεῖς a nonnullis dicti videntur ἀστόξενοι. *Valck.* Plura de hac et v. μέτοικος tradit *Petitus* in C. ad LL. A. A. p. 246 - 248.

Μέτοικος,] auctore *Ammon.* dicebatur, *inquilinus, qui vrbe patria relicta in aliam migrauit.* Rectius *Hesychius :* Μέτοικοι, οἱ ἐνοικοῦντες ξένοι ἐν τῇ πόλει, *peregrini, qui in vrbe, Athenis* puta, siue *Attica, fortunarum sedem fixerant.* (Cfr. tamen *Aristoph. Acharn.* v. 346. et sqq. v. 296.) Quae sequuntur *Hesych.* μετανάσται δημόσιοι notanda sunt, cum antiquum fuisse videatur inquilini nomen μετανάστης. Contumeliose semet ab Agamemnone habitum, impatienter ferebat Achilles apud *Hom.* I. v. 644. ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. [Adde *Il.* Π. v. 59. vbi *Eust.* ποιητικὴ λέξις, ὅθεν καὶ ἐπὶ μετοικίας τὸ νάσσασθαι καὶ ἀπονάσσασθαι καὶ μετανάστης.] Quam misera fuerit Athenis inquilinorum conditio, vel ex comicorum iocis disci potest, qui hos homines sibi frequentissime sumserunt petulanter deridendos. *Valck.* Auctore *Suida* hi μέτοικοι, si tributum non pependerant, vel ad Poletas deducti vendebantur, vel in naues

ἐνιαυτὸν Μετοικίου δραχμὰς e) δώδεκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφην ἔφερε κηρία ἔχουσαν· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. πολλάκις δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γάρ ἐστι f) γῆς στενῆς δίοδος ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιερχομένης· Πορθμὸς δέ ἐστι g) στενὸς θαλάσσης πόρος, ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

Ἰσθι

e) In tanto omnium fere scriptorum consensu, duodecim, nec decem drachmas quotannis soluisse μετοίκους, non dubitaui ad mentem *Wesselingii* V. C. ad Pet. C. p. 248. δώδεκα pro δέκα in *Ammonio* reponere. Facillime enim librarii negligentia Δ. pro Δι. textum occupare poterat. Etiam *Photius* in Lex. MS. Μετοίκοι, ξένοι, οἱ Ἀθήνησιν οἰκοῦντες διδοῦντες τὸ μετοίκιον δραχμὰς ιβ. f) τῆς στενῆς. *vett. edd.* Malim γῆς στενῆς. V. g) Sic *Frellonius*. Reliquae habent στενὸς θαλάσση πόρος. *Vulc.* inferuit ἐν. perperam omnino. Pro περιεχόμενος *vett. edd.* legebant περιερχόμενος. V.

nes coniiciebantur. Σκαφηφόροι adpellati funt, quia in festo Bacchi, quo vter circumferebatur, vestibus puniceis induti, fcapham portabant: ciues vero, fuo quisque arbitrio vestiti, vtres ferebant, vnde ἀσκοφόροι dicti funt. Etiam filiae μετοικων, lege obligatae erant, ἐν πομπῃ hydrias ferre atque vmbellas.

Ἰσθμος] γη στενη, ἑκατερωθεν ἐχουσα θαλασσαν. fenfu metaphorico, fiue ad corpus translato ἰσθμος et ἰσθμιον, „pars, quae os et gulam interiacet, per quam, quae comeduntur et bibuntur transire folent„ *Foësius.*

Etiam

Ἴσθι καὶ Γίνωσκε διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται

αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι,

ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν h) ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρωϊ·

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ i) ἰδίου τὸ Ἴσθι.

Εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

h) Ἴστε edidi pro ἴσθι emendante *Scaligero*. V. Priora. αὐτὴ δ' οἴη ἴ. vna ferie proceſſerant in priorr. edd. atque hic feparata funt. i) *Valck.* fcribendum fuſpicatus eſt, ἐπί τοῦ γίνου. bene atque fenfu faciliori. Interim etiam ἐπί τοῦ ἰδίου pofitum eſſe poteſt pro: ἐπὶ τοῦ εἰμί. Quae fequuntur, in prioribus editt. ita fuerant expreſſa, quaſi Εὔφημος auctoris nomen eſſet. Sed cum nec Tragicus neque Comicus Euphemus dictus fuiſſet, morem gerens *Valckenarii* ad *Hippolytum* defiderio, exhibui verſum, prout legitur, atque vt fuſpicatur, Euripidis forſan fenarium.

Etiam poculum quoddam Cyprium, monente *Euſtath.* ἴσθμιον adpellabatur. Πορθμος δε, θαλασσα εκατερωθεν ηπειρον εχουσα επικειμενην. *Suidas.*

Ἴσθι.] Crediderim fere *Ammonium* fcripſiſſe: Ἴσθι καὶ Γινου διαφερει. ea videlicet ratione, vt ἴσθι denotet tum γινου, tum etiam γινωσκε, cum poſterior fignificatus alienus fit a γινου. quod tantum vſurpari poſſit pro ὑπαρχε, et eatenus diuerſum fit, ab ἴσθι. *Ptol.*

Ἱϛοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱϛοριογράφος μὲν γάρ ἐϛιν ὁ τὰ πρὸ αὐτȣ̃ γεγονότα συγγραφόμενος, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ l) ἐφ' ἑαυτȣ̃, ὡς Θȣκυδίδης.

Ἰϛοδόκη καὶ Ἰϛοπέδη διαφέρȣσιν. Ἰϛοδόκη μὲν γάρ ἐϛιν, ἐφ' ἧς ὁ ἱϛὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος,

Ἱϛὸν δ' ἱϛοδόκῃ πέλασαν.

Ἰϛο-

l) Vett. edd. ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ptol. Asc. §. 99. Ἰσθι και γινου διαφερει, ὁτι το ἰσθι σημαινει το γινωσκε, σημαινει δε και το γινου. *Moschop.* Ἰσθι ἀντι του γινωσκε και ἀντι του γινου. *Valck.* Vereor, vt Grammatici mentem nobis exhibeat haec emendatio. V. γινωσκε significatus cuius patuit. Ἰσθι ita diuersum esse putauit, vt non solum idem esse possit ac γινωσκε, sed etiam adhibeatur pro ἐσο ab εἰμι. Primi versus particulae leguntur in *Od.* B. v. 356.

Συγγραφευς] ὁ τα ἐφ' ἑαυτου γινομενα ἱϛορων. *Phauorinus. Diomedes* ad *Dionys. Thracem* MS. Συγγραφεις, κυριως μεν, οἱ τα ἀφ' ἑαυτων γινομενα συγγραψαμενοι. καταχρηϛικως δε, και παντες οἱ πεζη φρασει κεχρημενοι. Aliter *Thomas.*

Ἰϛοδοκη.] *Ioannes Schefferus* V. C. in libris de Militia Nauali non memorat ἱϛοπεδην. Ea non erat diuersa a *modio*, siue foramine in media naui, cui mali erecti pars inferior [πτερναν vocabant] inferebatur. Μεσοδμην adpellant *Orpheus* Argon. v. 1150. Ληνιδα *Pollux* ληνον vocat, *torculare*, cui malus intorqueatur, I. 91. και το μεν ὑποδεχομενον τον ἱϛον, ληνος. το δε ἐναρμοζομενον αὐτω, πτερνα. *Valck.* V. ληνος etiam de currus quodam foramine adhibitum fuisse ex *Aelio Dionys.* ostendit *Eustath.* γρωνη, το κοιλον

του

Ἰσοπέδη δὲ, ὁ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοῖλος τόπος (τινὲς δὲ m) Ληνίδα καλοῦσιν,) εἰς ὃν ὁ ἱςὸς ἐντίθεται.

— ἀλλά με δεσμῷ
Δῆσαν ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
Ὀρθὸν ἐν ἱςοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες. Ἰταλιῶται δὲ, ὁπόσοι τῶν Ἑλλήνων ἐπῴκησαν μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

K.

Κατοίκησις καὶ Κατοίκισις διαφέρει, ὡς φησιν Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ n) κατεψευσμέ-

m) Vulgatam λινίδα monitu *Scaligeri* leuiter mutaui. V. n) *Vett. edd.* κατεψευμένων. Pro κατοίκησις in MS. bis legebatur κατώκησις.

του ἁρματειου διφρου, εις ὁ τας μαςιγας οἱ ἡνιοχοι απετιθεντο, το δ' αυτο τουτο και ληνον τινες ἐλεγον. Aliis locis idem *Eustath.* Ἰσοπεδη ἡ ὁ τοπος, ῳ εντιθεται ὁ ἱςος, ἡ ξυλον ὀρθον ῳ προσδεδεται ὁ ἱςος. atque ad hoc se adligari iussit Vlysses. Ἰσοδοκη δε ξυλον κατα πρυμναν ἐξεχον, καθ' ὁ κλινεται ὁ ἱςος. Versus *Homeri* leguntur in *Il.* A. v. 444. et *Od.* M. v. 161.

Ἰταλοι.] *Ptolem. Asc.* §. 145. Ἰταλιωται μεν λεγονται Ἑλληνες, οἱ ἐν Ἰταλια. Ἰταλοι δε, βαρβαροι. και ὁμοιως Σικελοι μεν βαρβαροι, οἱ ἐν Σικελια. Σικελιωται δε, Ἑλληνες, οἱ ἐν τῃ Σικελια. Vid. omnino *Fischer* V. C. in indice ad eos, qui *Aeschini* vulgo tribuuntur, dialogos, vv. Ἰταλιωται et Σικελιωται.

Ἀπολλωνίδης.] Nicaeus sub

τεψευσμένων. Κατοίκισις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις· Κατοίκησις δὲ ὅταν αὐτοί τινες οἰκήσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ καταλαβόντες. οἷον, Ἀθηναῖοι κατῴκησαν μὲν τὴν ἀκρόπολιν, κατῴκισαν δὲ Ἴωνας. καὶ ἔστι παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις. παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γάρ, ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου· Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ.

o) Κάταγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάταγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμ-

o) Editiones omnes bis mendofe praeferebant Κάταμμα. *Scaliger.* emendauit, prouti nunc

fub Tiberio imperatore clarus, fcripferat libros, περι παροιμιων, περι κατεψευμενης ἱστοριας, εἰς τους Σιλλους ὑπομνηματα, Tiber. Caef. dedicata, et alia. Cfr. Diog. Laert. L. IX. c. XII. n. 1.

Καταβολη.] Cum *Ammonio* facit Cyrillus in Lex. MS. Καταβολη ἡ ἐκθεσις [ἡ] καταθεσις του εἰσφερομενου ἀργυριου. Εἰσβολη δε περιοδος του πυρετου. Καταβαλλειν ἀργυριον, *pecuniam ftatuto tempore repraefentare.* Hinc καταβολη, *penfio* exponitur in Gloffis, *Pollux.* VIII. 157. τελος, καταβολη, εἰσφορα, et IX. 31. καταβολη τελους. Frequens vfus vocis παρακαταβολη. Apud *Etymologum* in ἀρραβων habes προκαταβολη ὑπερ ἀσφαλειας. Porro εἰσβολη fecundum *Amm.* dicebatur περιοδος του πυρετου. Verum eo fignificatu venustiffime etiam καταβολη adhiberi folet et quidem a probatiffimo *Platone.* [Καταβολη, περιοδικη ληψις πυρετου. *Timaeus* S.] *Valck.*

Καταγμα.] Ab ἀγειν, in veteri lingua *frangere,* ἀγμα

τετριμμένον· Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τῦ ἐρίυ ἕλκυσμα.

Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τῦ σ, τὰ καταχεόμενα

editum. Eidem debetur, quod pro ἔργω ἕλκυσμα in vltima nota vulgatum sit ἐρίου ἕλκυσμα. Pro ἐκτεταμένως, in *vett. edd.* erat τὸ ἐκτεταμένως, τὸ κ. V.

ἄγμα *fractum*. *Eust.* ad Od. H. p. 32. ἄγειν λεγεται καὶ το κλαν, ὅθεν καὶ ἄγμα το συντριμμα. Sic ἄγματα ἄρτου dici potuerunt *Lucilio* apud *Nonium* in v. *interfici*, *fragmenta panis*. Pleniori forma: κατεαγμα, *fragmentum*. Distinguendum vero est inter αἰαγμα, θρηνος, δια του διφθογγου, et ἐαγμα το συντριμμα, δια του ε ψιλου, vti laudanda diligentia obseruat *Phauorinus*. Porro *fracta* siue potius *tracta lanea* καταγματα etiam dicebantur. [*Schol.* ad Lysistr. Arist. v. 583. καταγματα, τα των ἐριων κατασπασματα.] Καταγειν, *deducere*. *Hesychio* κατακτρια, ἐριουργος, quae interprete *Catullo*, carm. LXIV. v. 312.

— —, *deducens fila supinis*
Formabat digitis. —

Valck.

Καταχυσματα.] In seruos aliosque recens domum ingressus, *nuces*, [*palmulas*, *collybos*, *ficus*,] et alia *bellaria*, quae καταχυσματα vocabantur et a conseruis rapiebantur, effundere mos erat *Athenis*. [Sic in sponsum et sponsam et omnes alios, de quibus boni aliquid ominari volebant, effundebantur καταχυσματα, ad indicandam omnium rerum abundantiam.] Hinc forsitan illustrari potest Athenien-

μενα ὕδατα, ἐπὶ λετρῶνος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων· Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα p) ἃ τῶν νεωνήτων δέλων κατέχευον. Ἀριςοφάνης,

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ δὴ τὰ Καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνε ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν ἂν γῆμαι, ἢ τὰ Καταχύσματα αὐτῦ κατέχευε τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ᾧ ἐκ τῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ψήφες ἐμβάλλεσι.

Κα-

p) Quam *Stephanus* probauit lectionem, *Ammonio* restitui: inepta erat vulgata scriptura: τῶν νέων, ἢ τῶν δούλων, ἃ κατέχευον. V.

niensium ritus, Πυανεψια. Circa ramum, quem in hoc festo gestabant pueri, varii generis bellaria pendebant. Pro καταχυσματα in scripto libro reperire licet, καταχυματα, litera σ detrita. Auctore *Amm.* καταχυματα, vsu latiori, quaeuis dicebantur *effusa*: sed scribendi differentiam Veteres haud videntur obseruasse. *Schol. Arist.* ad *Aues.* v. 535. καταχυσματα interpretatur ζωμον. *Poll.* VI. 56. ζωμου καρυκην, καταχυσματα. Plura de h. v. dabit *Schol. Arist.* ad Pl. v. 767. ibique *Ez. Spanhemius.* V.

Ἀριςοφανης] in *Pluto* v. 794. *Demosthenes* ed. Geneu. p. 607.

Καδος,] το αντλητηριον. Sic clarius h. v. explicat *Thomas.* Vncos, quibus amphorae extrahebantur, ἁρπα-

Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ q) ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται· Καθάρματα δὲ, τὰ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτέμενα.

Καν-

q) *Valck.* ex coni. χοιρίδια: omnino male et improbante *Trillero* V. C. ad *Thomam*. *Valc.* in ἱερεῖα h. v. mutandam putauit. Vide notam in v. ἱερεῖον.

ἀρπάγας dictos fuisse, iam supra vidimus. Καδος pro καδισκος occurrit in *Arist.*: Auibus v. 1033. vbi Scholiasta: τους καδους τους ἀμφορικους, εἰς οὑς τας ψηφους καθιασιν.

Καθαρσια,] *victima lustralis.* Ἔθος ἦν Ἀθηνησι καθαιρειν την Ἐκκλησιαν καὶ τα Θεατρα καὶ ὁλως τας του δημου συνοδους μικροις πανυ χοιριδιοις, ἁπερ ὠνομαζον καθαρσια. *Suidas*: ex quo, nisi fallor, *Valck.* χοιριδια pro ἱερα in *Nostro* substituere volebat. Sed eodem modo ab *Hesych.* explicatur καθαρμα. *Thomas* M. καθαρματα τα μετα το καθαρθηναι τινα ἀποῤῥιπτουμενα ῥυπασματα· [*Eustath.* ῥυποι ἀποβλητοι.] καθαρματα καὶ τα εις ἀπαλλαγην ἐξαισιων κακων θυομενα, ὁθεν καὶ καθαρμα, ὁ παντων ἀηδεστατος. τοιουτον γαρ τινα ἐπικειμενου λοιμου ἢ ἀλλου κακου τινος, ζητουντες ἐθυον, καὶ εὐθυς ἐπαυετο ταυτα. ad quem omnino videndus est Triller. V. C. *Magistri* explicationem confirmat *Aristoph.* in *Plut.* v. 454. vbi *Schol.* καθαρματα ἐλεγοντο, οἱ ἐπι καθαρσει λοιμου τινος, ἢ τινες ἑτερας νοσου θυομενοι τοις θεοις. τουτο δε ἐθος καὶ παρα Ῥωμαιοις ἐπεκρατησε. [De Massiliensibus hoc *Petronius* tradit in fine: ed. Burm. pr. p. 666.] λεγεται δε καὶ καθαρισμος.

Κανθαρίζειν καὶ Τονθορίζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορίζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς

Κανθαρίζειν.] Mihi crede, verbum κανθαρίζειν Athenis plane fuit inauditum, et fine vllo dubio corruptum eſt: quod enim apud *Phauorinum* et recentiores *Lexicographos* reperiatur, nemo mirabitur, qui omnes vno *Ammonii* loco deceptos fuiſſe nouerit. Spreta literarum ſerie, cui religioſe ſemper in Grammaticis non eſt inhaereſcendum, confidenter repone: Τανθαρυζειν και Τονθορυζειν διαφερει. Τανθαρυζειν μεν γαρ κ. τ. λ. *Ammonii* Lexicon olim ατακτον a recentioris aeui Grammatico in ordinem Alphabeti redactum fuiſſe, iam ſaepius monuimus: hinc repetenda eſt vitii origo. Vbi ſemel tremulus vocis ſonus animo occurrit, et *Ennianum* ex Annali II.

At tuba terribili ſonitu
taratantara dixit.

vti fieri ſolet, plurima mox praeſto fuere, quibus verbum τανθαρυζειν firmari et in priſtinas ſedes reduci poſſet. Veterum formarum index praeſtantiſſimus *Heſychius*: ετανθαριζον, ετρεμον. Lege: ετανθαρυζον. Eodem auctore Dores, ρ in λ mutato, τανθαλυζειν vſurpabant: Τανθαλυζει, τρεμει. Δωριεις· οι δε σπαιρει Idem: ΤΑΝΟΑΡΥΣΤΟΣ, ὁ τρομου παρασκευαςικος. Literis maiuſculis hanc vocem expreſſi, vt vitii origo et vera ſcriptura ΤΑΝΘΑΡΥΣΤΟΣ ſimul lectoris oculis obuerſarentur. *Pollux* V, 98. τανθευριςαι ορμοι παρα Θεοπομπω τω Κωμικω, ων κατεκρεμαντο λιθοι τινες, ως απο της κινησεως ωνομασθαι. Quod e MSS. proferunt κανθευρυςοι, nihili quidem vocabulum, ad *Ammonium* tamen non parum facit. Vnus *Kühnius* rem acu tetigit, et ſagaciter animaduertit τανθαρυςοι ορμοι legendum, ſimul indicans,

indicans, nouisse sese verbum ταvθαρύζω, *tremo*. Quod a *Salmasio* edoctus e *Suida* profert *Iungermannus* Ταονθαρίζειν, τρέμειν, id minus auspicato in τονθορίζειν mutatum voluit *Kusterus*. In MS. *Suidae* Codice *Lugduno - Batauo* legitur Ταονθαρύζειν. Credibile in veteri libro ταὖθαρύζειν reperisse *Suidam*, indicio, vtroque modo id verbi fuisse pronuntiatum. Excutiam loculos meos: *Hesych.* Τοιθορυκτρια, ἡ τους σεισμους ποιουσα: vetus lectio fuit, ταvθαρυκτρια. Idem: ἐκταvθαρυω, τρεμω. lego, ἐκταvθαρύζω. Haec nisi fallor animi, pleraque omnia sunt, quae de verbo ταvθαρύζειν ex *Hesychio*, aut etiam aliunde adferri possent. Τονθορίζειν, quamquam secus fuerit *Ammonio* visum, nihil aliud est, quam τρεμειν. Quid amabo, mi *Ammoni*, Ψιθυρίζειν και γογγυζειν; nonne *tremulo labiorum motu murmurare?* ita opinor. *Schol. Arist.* ad Ach. v. 683. τονθορίζοντες, λαθρα φθεγγομενοι, και χειλη κινουντες. Versus ex *Athenaeo* adlati particulam, ποταμοι τονθολυγουντες, *Eustath.* ad *Il.* P. p. 1126. explicat, ἠγουν ποιον ἠχον αποτελουντες, ὁθεν ισως και το τονθορυζειν. Inde *trepidare* de tremulo aquarum murmure: *Horat.* L. II. Od. III. v. 22. Denique obseruandum, verbum τονθορίζειν siue τονθορυζειν duplici scribendi forma aliis quoties obuium. *Phrynichus*, in v. Γογγυσμος: ἡμεις δε τονθρυσμον και τονθρυζειν λεγωμεν, ἡ νη Δια ουν τω ο τονθορυσμον και τονθορυζειν. *Valck.* Integram fere exhibeo Viri eruditissimi animaduersionem, vt de argumenti siue potius coniecturae veritate melius iudicare possint lectores. Acute quidem et docte, si quid sentio, *Valckenaer* v. ταvθαρυζειν in *Ammonio* reponendam putauit: sed nihilominus vereor, vt omnibus placeat haec emendatio. Primum enim Attici vix h. v. vsi reperientur: deinde argumen-

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον v) μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα·

v) Posset etiam legi μεμετρημένον. nisi prius apud *Thomam* M. extaret, qui vniuersa iterum sedulus transscripsit. V.

mentum pro ipsa vocabuli genuitate ex nimiis coniectoris consarcinatum videtur. Notior vox et Tragicis in primis frequentior est ταντᾰλίζειν. *Hesych.* ἐταντάλιζεν, ἔτρεμεν. ἐταντελίχθη, ἐσείσθη. *Eust.* ad *Od.* Λ. p. 458. ταντᾰλίζεσθαι, το σαλευεσθαι καὶ σειεσθαι. atque ex hac, nisi fallor, ortum est *Hesychii* ταυθαλυζει: nam et τονθορίζειν scribitur per υ et ι. Vid. *Arist. Ran.* v. 759 et *Ach.* v. 683. Nec tamen h. v. in *Nostro* substituendam putarem, cum genuitatis speciem prae se ferat rarioris vsus vocabulum κανθαρίζειν, monente *Vossio* ad *Hes.* etiam in *schedis Basilicis* p. 94. obuium: κανθαριζω, τρεμω. Nihil ad rem facit literarum diuersitas, quae saepius in *Amm.* occurrit: sed res non tanti est.

Καιρος.] *Schol. Theocr.* ad *Id.* ζ. v. 1. χρονος το συμπαρεκτεινομενον τη συστασει του κοσμου διαστημα· καιρος δε εστι χρονος δεων. Priorem vocem *Eustath.* deriuat, ἀπο του χεειν, ῥεειν, ναειν, ingeniosa magis quam vera originatione. *Thomas*, Nostri obseruatione vsus, egregiam hanc animaduersionem adhuc addit: καιρος, ου μονον επι χρονου ἁπλως τιθεται, ἀλλα καὶ ἐπι του ἁρμοδιου καὶ πρεποντος. In loco *Euripid.* quem subiunxit Grammaticus, *Orest.* v. 122. *Schol.* formulam καιρος ἐστι, δηλονοτι ἁρμοδιος, ad *Thomae* mentem explicat, aliumque Tragici versum, *Androm.* 131. τις σοι καιρος ἀτυζομενα, recte interpretatur,

μα· Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν· Χρόνος δὲ ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

Κάλλαια καὶ Κάλλη διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες· Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

s) Κάθησον τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθησον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες· Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος· Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ.

K 2 Καχοσή-

s) Lege κάθησο ex auctoritate VV. CC. *Valckenarii*, *Alberti ad Hesych.* et *Oudendorpii ad Thomam.*

tatur, τις σοι ἀτυζομενη καὶ λυπουμενη ὠφελεια; Exinde locum difficiliorem *Marc.* XI. 13. ὁυ γαρ ἠν καιρος συκων, ita explicuit cl. *Triller*, vt v. καιρος non tam ad ipſum anni tempus, ſed ad arborem ipſam fructu carentem referretur: *non apta erat arboris diſpoſitio ad ficus ferendas.*

Καλλαια] οἱ πωγωνες των ἀλεκτρυονων καὶ τα ἐν τη ἀυτων δε δυρα πτερα. ex qua poteſtate poſteriori, phraſin, χιτων καλλαϊνος, *veſtis verſicolor*, deriuari poſſe, oſtendit *Euſtathius* ad *Il.* X. p. 1383. Alii χρωμα καλλαϊνον, colorem *venetum* ſiue potius *purpureum* deſignauiſſe, contenderunt. Plura in vtramque partem diſputata dabit d'*Orvillius* in *Vanno Critica* p. 142.

Ὁ δραστικος κακου.] *Diuturno vſu ad quaevis mala*

Κακοήθεια μέν ἐςι κακία κεκρυμμένη· Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴς πανουργίας.

Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γὰρ ἐςι t) πλοιαριόν τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ λῃςρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχȣ, Ἀλλ' αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν u) εἶναι, ταῦτα x) πληροῖ

t) Priores edd. πηδάλιον. Quod apud *Thom. M.* legitur πλοιάριον, in *Amm.* restituendam esse monuerunt *Scaliger*, *Vulcan.* et *I. Schefferus*. V. u) Sentin' in modulata oratione aliquid deficere? Apud *Aeschinem* pro εἶναι editur ἡγεῖσθαι. Penes me dubium non est, quin vtrumque iunxerit Orator: καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι εἶναι, ταῦτα πληροῖ τα λῃςήρια. Nihil ad Atticas Veneres ex actum magis, aut cum *Aeschinis* scribendi colore conueniens: Is in orat. contra *Ctes.* bis eandem elegantiam posuit p. 275. A καὶ μηδὲν μικρὸν ἡγεῖσθαι εἶναι τῶν τοιούτων ἀδικημάτων et p. 281. B. μακροτέρου λόγου ἔργον ἡγοῦμαι εἶναι. *Valck.* x) *Vett. edd.* πληρεῖ ex mox ἐκπακτροκέλητα.

mala paratissimus. Istac forma frequenter vsus est *Ammonius*, quod, ne quis ad eam offendat, semel monendum duxi. *Valck.*

Κελης.] ἱπποι καὶ ἱππαςης. καὶ μερος. [non πλοιου, vt perperam *Vossius*, sed σωματος. Κελης, το αἰδοιον γυναικειον παρα τοις Κωμικοις. *Eustath.*] καὶ εἰδος τι της νεως. καὶ μονατωρ. [*singulator*] *Hesych.* Relictis reliquis vocabuli protestatibus, *nauiculam* denotare v. κελης, tradit *Ammonius*

ροῖ τὰ λῃςήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτῆρες δὲ κυνηγέται καλοῦνται.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀςρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων· Κελύφανον δέ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων· Ἔλυτρον δὲ, τὸ y) ὑγρὸν χώρημα.

y) Legendum suspicor: τὸ ὑγρῶν χ. *liquidorum receptaculum.* V.

monius et quidem πλοιαριον τι, ταις ναυσιν ἐφελκομενον, [ein Boot] vt ait *Thomas.* Ἐπακτροκελης, *nauis praedatoria*, [ein Caper] quia praedam venantur piratae. Ἰςεον γαρ, scribit *Eustath.* ὁτι ἐπακτρεις ἐλεγοντο οἱ κυνηγοι, ὁθεν ἐπακτροκελης, πλοιον λῃςρικον. Ἐπακτριδες, αἱ ἁλιαδες.'

Κελυφος] Istarum vocum, quam tradit *Ammonius*, differentia plerisque olim fuit incognita. Ad mentem Nostri, *Pollux* VI. 51. εἰποις δ' ἀν ὀςρεων κελυφη. *Schol. Aristoph* ad Vesp. v. 543. κελυφη, τα των ὠων καλυμματα. E quibus facile patet, vsum vocis non arctis adeo limitibus fuisse conclusum. De naui, cui mortuum nautam incluserant, facete *Antiphilus* Anthol. I. c. LVI. ep. 3.

Τοι δε κελυφος ἐκλεισαν
ἐπ' ἀνερι, τοφρα
γεραιος
Πλωση ἐπ' οἰκειης εἰς ἀΐδην ἀκατου.

Κελυφανα, κελυφη καρυων. *Schol. Luciani.* Ἐλυτρον denique, interprete *Moschopulo*, το σκεπασμα, κυριως δε ἐπι κυκλοτερων τινων, οἱον καρυων, ἡ ὠων, ἡ ἀλλων τοιουτων. *Valck.*

Κέδρος θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· z) ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός· Ἀλλὰ θύε τοὺς κέδρους.

Κηρύξαι, Ἀποκηρύξαι, καὶ Ἐπικηρύξαι διαφέρει. Κηρύξαι μὲν γὰρ, καὶ a) Ἀποκηρύξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ b) ὑπὸ κήρυκι ἀποδίδοσθαί τι. Μένανδρος, Ἀπεκήρυξεν αὐτὴν ἀγαγὼν, οἷον, ὑπὸ κήρυκι

z) Repone οὐδετέρως ex *Thoma* et *Etymologo*: ἀρσενικῶς enim nusquam occurrit. Ῥῆσιν sequentem etiam *Etymol.* profert: legit autem τας κέδρους. a) Vulgatam ἐπικηρύξαι putidum fuisset diutius in textu reliquisse. *Moschopulus*, ne alios nunc nominem: Ἀποκηρύξαι, τὸ ὑπὸ κήρυκι ἀποδόσθαι. Μένανδρος κ. τ. λ. V. b) Antea legebatur ὑπο κήρυκα, mox tamen recte ὑπὸ κήρυκι. V.

Κεδρος.] *Auctor* indicis vocum acc. dist. Κεδρος, ὁ, *fructus cedri*. Κεδρος, ἡ, *cedrus arbor*. *Moschopulus* eadem habet quae *Ammonius*, a quo recessit *Thomas*. *Valck.* Dissentiunt Grammatici, inprimis a veritate aberrat *Phavorinus*, qui: κεδρος ἀρσενικως μεν το δενδρον, θηλυκως δε ὁ καρπος. Proxime a vero mihi abesse videntur *Th. Magister*, *Moeris* et *Eustathius*, qui vno ore v. κεδρος, οὐδετερως, τον καρπον denotare tradunt. Κεδρος, ἡ, *arbor*: nec de hac re dubium est. Κεδρον, το, *Homero* est *lignum cedrinum* dono diis incensum. Κεδρος, ἡ, vel κεδρια, vel κεδριον, *oleum cedrinum*. *Fructus cedri* *Aristoph.* Θεσμ. v. 493. adpellatur κεδρις, vbi Scholiasta: κεδριδες, οἱ καρποι του κεδρου, ὁιπερ ἐκλυειν στομαχον παρ' ἰατροις νομιζονται κ. τ. λ.

Κηρυξαι.] Vide supra in v. ἀποκηρυκτος et ἐπικηρυξαι.

κήρυκι ἐπώλησε. Ἐπικηρύξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινὰ τῶν δικασθέντων.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη· διὸ καὶ Ἀντίπηξ καλεῖται· Κίστη δὲ, ἡ πλεκτή.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις· Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει. Φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνου. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα

Κιβωτος] ὑποδοχη ἱματιων και χρηματων. *Suidas.* Fuit autem κιβωτος *arca a ligno confecta*, χηλος, σωρος, quem monente *Eusta thio*, την κιβωτον φασιν οἱ Λακωνες, Βοντεαδαι δε λαρνακα, Μιτυληναιοι δε αντιπηγα. Κιστη vero, seu κιστις, παρα το κεισθαι, *cibis reponendis destinata*, ἐδεσματοθηκη, erat *arca viminea*, vel ex *cortice* facta. Vide omnino cl. *Sallierum* ad *Thomam* et *Valck.* ad *Theocr.* p. 334.

Κιθαρις.] *Eustathio* vnum idemque est, κιθαρος, κιθαρις et κιθαρα. Scribit enim, κιθαρη, κιθαρις, ὡσπερ αρχη, αρχις, ἰωνικως: alio loco, αἰολικως. Diuersae sane formae apud veteres fuisse lyram, atque non quatuor solum vel quinque, sed septem etiam fidibus constitisse, patet ex *Eurip. Ione* v. 881. vbi κιθαρα fuisse dicitur ἑπταφθογγος. Insignem citharoedum ad mentem *Ammonii*, κιθαρᾳδοτατον cum Eupolide adpellat *Aristoph.* in *Vesp.* v. 1269.

Ἀριστοξενος.] Vid. supra p. 9.

ρα καὶ οἱ χρώμενοι c) αὐτῇ, Κιθαρισαὶ, οὓς ἡμεῖς λυρῳδοὺς φαμέν· Κιθάρα δὲ, ᾗ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαςέλλει, καὶ φησὶν οὕτω· Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαρισὰς καὶ κιθαρῳδούς. Κιθαριςὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων, Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὁτιοῦν τῶν δικαστηρίων γενομένη· Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα

c) E. i. mendose αὐτῷ. In fine huius notae deest ᾄδων in *vett. edd.*

Αἰσχίνης.] In Timarch. p. 176. B. ἀεὶ τινας ἔχειν εἰωθὼς περὶ αὐτον κιθαρῳδους ἢ κιθαρισας, quo in loco malim ex *Amm.* legi καὶ κιθαρισας. *Ammonium* vicissim emendabis ex *Aeschine*. *Valck.*

Κλησις.] Eadem fere *Moschopulus*. *H. Stephanus*, hac nota inductus, vocem προκλησις ista significatione in Thes. suum recepit. Sed haud raro προκλησις et προσκλησις, quamquam diuersae plane sint significationis, a librariis solent permutari. [Vid. VV. DD. ad *Hesych.* v. κατα προκλησιν.] Apud *Poll.* VIII. 55. προκλησις scribendum videtur, non προσκλησις. Mallem itaque in Nostro reponere προσκλησις. Interim κλησις et προσκλησις vix solent discerni. Luculentus testis est *Demosthenes*, qui in Aristocrat. p. 437. C. κλησιν dicit *citationem in Areopagum*: talem indicari, ex toto orationis argumento liquidissimum. Deinde *Harpocration* istum locum respiciens scribit: κλησις, ἡ προσκλησις. Idem: προσκλησις, ἡ εἰς δικαστηριον κλησις, και προσκαλεσασθαι, το παραγγελλειν εις δικην κ. τ. λ. *Valck.*

Κλῆμα Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου· Κλῖμα δὲ, μέρος τὶ τοῦ κόσμου.

Κλύσαι μὲν d) λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, πρόσωπον καὶ πόδα· Πλύναι δ' ἐσθῆτα.

Κόρδαξ καὶ Κάρδαξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως· Κάρδαξ δέ τις ἐκαλεῖτο στρα-

d) Scribe: λέγεταί τις cum *Phauorino*. V.

Κλυσαι] μεν λεγεται ποτηριον ἢ αλλο τι αγγειον. Νιψαι δε, προσωπον ἢ χειρα. Πλυναι δε εσθητας. *Moschop*.

Καρδαξ.] *Eustathius*: καρδακες, στρατιωται περι Ασιαν — ου δικαιον τι γενος, αλλα οι μισθον στρατευομενοι βαρβαροι, παρα Θεοπομπῳ. Ἁπλως δε, φησιν, οἱ Περσαι, παντα τον ανδρειον και κλωπα, καρδακα εκαλουν. Persae ad hunc vsque diem, monente *Relandio*, quemque *virum bellicosum*, קרד adpellant. *Carducharum*, bellicosissimi Mediae populi mentionem facit *Xenophon* in Cyri Exped. L. III. sub finem, aliique. Vid. *Hesych*. v. καρδακες ibique VV. DD.

Κορδαξ] ορχησις κωμικη, ἡτις αισχρως κινει την οσφυν. *Schol. Aristoph. ad Nub.* v. 540. Ἐμμελεια ορχησις τραγικη, και το ὑπο την τραγικην ορχησιν αδομενον αυλημα. Ὁ δε Παυσανιας λεγει ὁτι ορχησεως ειδος και ὁ ξιφισμος, και σχημα εμμελειας, ὁθεν αποξιφισαι το εξορχησασθαι. Σικιννις, [scribitur etiam σικυνις, συκιννις, et σικιννα] ορχησις σατυρικη. *Eustathius*. *A. Gellius* L. XX. c. III. „*Sicinnium* genus veteris saltationis fuit: saltabundi autem canebant, quae nunc stantes canunt.„ Vnde vero vocis origo petenda

ςρατιώτης. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν e) τραγικὴ ὄρχησις, Ἐμμέλεια· Σίκιννις δὲ, ἡ σατυρική· f) Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδῇ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδῇ γὰρ περισπωμένως ἐπίῤῥημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς· Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον· Ου σφῶιν κομιδή. λέγεται δὲ ἡ ἀπόληψίς τινος Κομιδὴ, παρὰ τὸ κομίσασθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔσωθεν ἐξιών.

Κομᾶν καὶ Κεριᾶν διαφέρει. Κομᾶν μὲν γάρ ἐςι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῶν καλῶς πεπραγμένων,

e) Ex emendatione *Mauſſaci* ad *Harpocr.* in κορδακισμὸς pro ςρατηγικὴ repoſui τραγικη. Fundus huius obſeruationis eſt *Ariſtoxenus* ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, *Etymologo* in v. Σίκιννις citatus. V. f) E. i. vitioſe κάρδαξ.

tenda ſit, iam ante eum *Accio* ignotum fuerat, qui propterea *ſicinniſtas nebuloſo nomine* eſſe ſcripſit.

Ου σφωιν.] *Hom. Il.* Ψ. v. 411. adde *Od.* Ω v. 244. 246. et 248. Κομιδῃ, παντα πασιν, κομιδη, ἐπιμελεια. *Schol.*

Κοπτει την θυραν] ἐξωθεν, ψοφει δε ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικως. κροτει δε Ἑλληνικως. *Moeris.*

Κομαν] ἐςιν ἐπιμελουμενον τριχας ἐχειν. Κουριαν δε, το κατα συμφοραν ἀλλως καθιεναι κομην. *Heſychius.* *Etymologici* M. auctor: κομαν σημαινει ὑπερηφανευειν· οἱ γαρ κομωντες ειωθασιν ὑπερηφανευειν [ſc. capillorum ὑπεροχη.] Addo: οἱ δε ὑπερηφανοι, ςρεφειν

νων, καὶ g) τρέφειν τὴν κόμην· Κουριᾶν δὲ, τὸ κουρᾶς ἐπιδεῖσθαι, καὶ τὴν κόμην καθιέναι.

Κόρυδος

g) *vett. edd.* lectio, τρέφειν τὴν κόμην, placuerat *Salmasio*, qui de Coma p. 554, postquam *Ammonii* verba protulerat, *non video*, inquit, *quid sit discriminis inter* κόμην τρέφειν, *comam nutrire*, et κόμην καθιέναι, *comam demittere*. Eidem lectioni etiam *Valckenaer* in animaduersionibus calculum suum adiecerat, Vereor, vt ambo Viri eruditissimi iure sollicitauerint genuinam *Ammonii* scripturam, cum retenta etiam ea, quae textum occupat, lectione, non leuis sane vv. κομᾶν et κουριᾶν disiungat differentia. Primum enim κομᾶν, non, vti quis existimet, idem est, ac, *nitidis cincinnis capillos ornare*, sed *longos atque demissos habere crines*, et de iis proprie vsurpari nequit, qui, veluti molles mulierculae, semper εὔκομοι incedunt. *Eustathius* ad *Il.* Γ. p. 288. Κομᾶν μὲν γὰρ, οὐ γυναικεῖον. κόμην δὲ ἔχειν καὶ εὔκομον εἶναι, γυναικικώτερόν ἐστι. Διὸ καὶ ὁ Πάρις ὀνειδίζεται [v. 55.] ὡς κόμην ἔχων, οὐ κατὰ τοὺς καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, οὐδὲ ὁποῖαν ἔχοι ἂν Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης, ἀλλὰ ἠΰκομος γυνή. Deinde τρέφειν κόμην de *capillis iam demissis* adhibetur: vid. *Eurip. Bacch.* v.

τρεφειν την κομην. Si forte superbientis homuli imago ante oculos non obuersetur, en *Rhiani* picturam adcuratissimam in *Grotii* Excerpt. e *Stobaei* Florileg. p. 33.

Ἶσα Διὶ βρομέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,

Καίπερ ἐὼν ὀλίγος — —

Nihil venustius: neque facile Graiae Veneres Latine tradi possunt. *Valck.*

Κόρυδος καὶ Κορύδαλος διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ γῆς ἱερὸν· Κορύδαλος δὲ, δῆμος Ἀθήνῃσιν, b) ἐν ᾧ σωτῆρος κόρης ἱερόν.

Κόνις

v. 494. *Eust.* l. c. λέων χαίτην τρέφων, *leo longe iubatus.* Argiuis, qui ob luctum quendam crines totonderant, lege promulgata iusserunt Lacedaemonii, vt *comam alerent* et *demissis capillis incederent*: μὴ κομῶντες πρότερον ἀπὸ τούτου κομᾷν. *Eustath.* ad *Il.* B. p. 125. Bene itaque *Suidas*: κομᾷ, τριχῶν ὑπερβολῇ κοσμεῖται. Κουριᾷν vero est, *pascere crescentes sine lege capillos.* b) Corrigendum: ἐν ᾧ Σωτείρας Κόρης ἱερόν, ex schedis *Ascalonitae* §. 156. Non aliter apud *Amm.* reperit *Moschopulus*: neque tamen non legi posset: ἐν ᾧ Σωτῆρος Κόρης ἱερόν. *Valck.*

Κορυδος] *alauda. Schol. Theocr.* ad *Id.* 2. v. 50. ὁ κορυδαλος των ορνεων πρωτος περι το λυκοφως επι τας νομας αφικνειται και τελευταιος υποστρεφει. Duplex eorum genus esse tradit *Aristoteles* Hist. Anim. IX. c. 25. quorum alterum τυμβον seu λοφον in capite gerat. Huius generis aues *Theocritus Id.* ζ. v. 23. vocat κορυδαλλιδας ἐπιτυμβιδιους, i. e. *galeritas*, *alaudas cassitas*, Haeubellerchen: ad quem omnino videndus est celeberrimus *Harles.* Verissimum est, quod *Schol. Arist.* de auium harum nominibus ait, ad Ὀρνιθ. v. 303. ποικιλα αυτων ονοματα: occurrit enim apud probissimos scriptores, κορυδων, κορυδος, κορυδαλος, κορυδαλλος, et κορυδαλλις. Quae in Nostro sequuntur, ἐν ᾡ Σωτηρος κουρης ἱερον, monente *Oudendorpio* ad *Thomam*, male vulgo de *Seruatricis Mineruae templo* exposita sunt. Quamuis enim Σωτηρ siue Σωτειρα ab Atheniensibus dicta fuerit *Minerua*, nunquam

tamen

Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κόσμος Οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· i) τὸ δὲ, γῆν μόνον τὴν φανεράν.

Κτήματα καὶ l) Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ m) οἰκείᾳ· Ἐπικτήματα δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

Κτῆσις, μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία· Κλῆμα δ', ἕν τι.

Κραι-

i) *Vulcan.* ed. ὁ δὲ. l) Erudite H. *Valesius* corrigendum putat, ἐγκτήματα. V. m) Vnius literae additione commode hunc locum mihi explanauit *Dukerus* V. C. pro vulgata lectione οἰκίᾳ, legendo οἰκείᾳ, quod postea a *Scaligero* etiam notatum animaduerti. *Valck.*

tamen adpellatur κορη, quod nomen est singulare *Proserpinae*, siue triplicis potius *Hecates*. Vtramque interim, Mineruam atque Proserpinam, vno forsan templo cultam fuisse, ex inscriptione apud *Plin.* L. VII. c 58. vero simile reddidit laudatus V. C.

Οικεια] ἡ πατρις δια διφθογγου. *Phauorinus.* Fuerint itaque secundum *Ammonium*, ἐπικτηματα, quae ἐγκτηματα dicunter *Cyrillo* in Lex. MS. Ἐγκτηματα, α κεκτηται τις ἐν αλλοδαπη γη, τουτεστιν ἐν ξενη. Paulo aliter quam *Ammon.* κτηματα et ἐπικτηματα discernit *Ptolemaeus Asc.* §. 131. κτηματα — τα μη ἡμετερα, Ἐπικτηματα, ὡς ἐναλλοτρια. τα δε ἑαυτου, Κτηματα, ὡς ἐνοικια. *Valck.*

Κραιπάλη καὶ Μέθη διαφέρει. Κραιπάλη μὲν γάρ ἐςι ἡ χθεσινὴ μέθη· Μέθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐςι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι· Κυπτάζειν δέ ἐςι τὸ ςραγγέυεσθαι. Ἀριςοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβέυειν

Κραιπαλη] ἡ ἐκ της χθες γενομενης οινοποσιας καρωσις. *Thomas.* Rectius *Eustath.* κραιπαλη, ὁ ἐκ μεθης παλμος, ὁ ἐςι κινησις καὶ δινησις του καρα, ἤγουν της κεφαλης. Vtrumque vocabulum non raro etiam de recenti crapula vsurpatur.

Σταγγευεσθαι] πιεζεσθαι καὶ συνθλιβεσθαι. Στραγξ δέ ἐςιν, ὁ δια λεπτοτατης οπῆς σχολη κατιων ςαλαγμος. *Schol. Arist.* ad Νεφ. v. 131. Στραγξ in Glossis redditur *stillicidium:* a ςραγγος, ςραγγευω, *stillatim cado*, siue proprius ad originem, *stringo. Isidori* Glossarium: *stringina, restrictio vrinae*, ea est ςραγγουρια. Hinc facile fluxit ista, quae in libris obtinuit, verbi ςραγγευειν, siue media potius virtute ςραγγευεσθαι, *cessandi, laborandi, commorandi* potestas. Quod in versu a Nostro producto dixerat *Aristophanes*, id in ead. fabula. Nub. v. 131. et 132. expressit:

— Τι ταυτ᾽ ἐχων ςραγγευομαι;
Ἀλλ᾽ ουχι κοπτω την θυραν;

i. e. *quid cesso pulsare hoc ostium?* Ex his satis constare arbitror, quam sit istud verbi veteris monetae, quod recentioris aeui Grammatici sibi veluti proprium vindicauerunt. Ceterum exigua est inter κυπτειν atque κυπταζειν differitas. *Valck.*

Κυβέυειν καὶ Πεσσέυειν διαφέρει· Κυβέυειν γάρ ἐςι τὸ n) διὰ ψήφων ἢ ἀςραγάλων παίζειν· Πεσσέυειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως δοκιμάζειν· Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διϊςᾷν, καὶ χωρίζειν.

Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι· Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. o) Ἐυριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ,

Κύουσα τίκτον (εἶπεν) (θ᾽) ἡνίκ᾽ ἡγόμην πάλιν.

Κύριος

n) Iure διὰ κύβων corrigendum credidit *Vulcanius*. Vide notam *Hesychii* infra adlatam. o) Omnes edd. priorr. Ἐυριπίδης, ἐναντίον, Ἡ κύουσα κ. τ. λ. Sed iam vltimo eoque diligentissimo *Ammonii* editori aliquid mendi hic subolverat. Subiecit obseruationem: „quomodo quaeso ἐναντίον; Qui mihi auscultare velit pro ἐναντίον, Ἡ, reponet: ἐν Ἀντιγόνῃ. „ ex qua Viri eruditissimi acumen facile agnoscas. Non longe a veritate abesse hanc emendationem, alio loco idoneis argumentis ostendit *Valckenarius*, in *Diatribe ad Euripidis perditorum dramatum fragmenta*

Κυβευειν.] *Hesychius* v. πεσσα. Διαφερει Πεττεια Κυβειας· ἐν ᾗ μεν τους κυβους αναρριπτουσιν. ἐν δε τῃ Πεττειᾳ αυτο μονον τας ψηφους μετακινουσι. Difficiliorem ludum et prae κυβεια, ἐπιςημονικωτερον fuisse Πεττειαν, idem *Hesych.* adseuerat in v. κυβευτης.

Κυειν] το ἐγκυον εἰναι, ἑ

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικός ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ. Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων p) τινῶν ἄλλων.

Κωφὸς καὶ Ἐννεὸς, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

— κύματι

menta p. 60. „Illic, in *Ammonio*, scribit V. C. ne iuuenis quidem cogitare debueram de *Euripidis* Antigone: quid verum sit, *Eustath.* monstrat in *Od.* Π. p. 601. l. 45. Vtrum iam scribatur apud *Ammonium*, Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, an propter illud εἶπεν interiectum, et quia ipsius erant Antiopae verba, Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ — εἶπεν, nihil refert, nec multum sane, vtrum in versu probes *Euripidis*, Κύουσ' ἔτικτον ad ductum *Eustathii*, an quod ego malim,

Κύουσα, τίκτω, θ', ἡνίκ' ἠγόμην πάλιν.„

Priorem, siue ipsam potius *Eustathii* scripturam in textu reposui. p) *Vulcanius* ita h. l. castigat, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατὴρ, καὶ τινῶν ἄλλων. Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων. Leuiori opera corriges: Δεσπότης δὲ, ἀργυρωνήτων, ἢ τινῶν ἄλλων. Confer. *Amm.* in Δεσπότης, si modo ista sunt ab *Ammonio* profecta. V.

ὁ διαφερει του τικτειν, καθοτι αυτο απαλλαττει του κυειν. και φερεται εις τουτο χρησις εξ Ἀντιοπης, το, Κυουσα τικτον. ἠγουν κατα γαστρος φερουσα, ειτα ετεκον. οι υστερον και αυτο το τικτειν, κυειν λεγουσι. *Eustath.* l. c.

Κωφός.] Hoc vocabulum mihi relictum credidi, in quo exponendo aliquantulum operae ponerem: eum

eum in finem primum adscribam *Etymologi* obseruationem: Κωφος παρα το κεκοφθαι. Α κοπτω, *caedendo* ac *tundendo* ſtringo, Κωφος *conſtrictus*, *obtuſus*, *hebes*. Haec prima poteſtas vſu *Homerico* cognita ex *Il*. Λ. ϔ. 390. vbi κωφον βελος, i. e. ἀσθενες, *hebes*, quum contra fortis viri ὀξυ βελος πελεται. Nihil caſtigatius *Anacreonte*, cui iſtum vſum ex *Homero*, quem lubenter imitatur, reſtituo in Ode μβ. v. 12.

φιλολοιδοριο γλωττης
φευγω βελεμνα κωφα.

Irrita tela calumniatricis linguae fugito. Inde Κωφωσις, non *ſurditas* ſolum, quam vnicam poteſtatem agnoſcunt Lexicographi. *Hippocrates viſum obtuſum et praeſtrictum* vocabat κωφωσιν ὀφθαλμων: vbi *Erotianus*: κωφωσιν ἐπι παρεμποδισμου τεταχεν. κυριως γαρ ἐπι της ἀκοης τεταχε. Ea omnia, quorum ſonus et volubilis agitatio impeditur, dicta ſunt *tacita*, *muta*, κωφα. Maris *fluctus*, ſine vento ſileſcente *taciti*, κυμα κωφον, *mutum mare Plauto* Mil. Glor. III. 1. v. 69. Κωφος, ait Noſter, ὁ μη φθεγγομενος *mutus*, cuius organa ad loquelam formandam adfecta ſunt, et vinculis veluti conſtricta: hinc illuſtra locutionem, a qua ſacri quoque ſcriptores non abſtinuerunt, ῥηξαι, et ῥηξαι την φωνην. Κωφην σιωπην dixit *Heraclitus* All. Hom. *Muta ſilentia*, *Tibullus* IV. el. 1. v. 130. Κωφην γαιαν *Homerus Il*. Ω. v. 54. *mutam* dicit et ἀναυδον. Vulgatiſſima ſignificatio v. κωφος, ὁ βεβλαμμενος την ἀκοην, alio ex fonte non manauit. Credibile, veteres dixiſſe, κωφος τα ὠτα. [*Euſt*. ad *Il*. Ξ. p. 948. δηλον ὁτι Ὁμηρος μεν, κωφον ὀυχ' ἑυρηται λεγων ἀνθρωπον. οἱ δε μετ' Ὁμηρον οἰδασι και ἐπι ἀνθρωπου την λεξιν.] *Antiphanes* apud *Athenaeum* X. poſuit κωφην ἀκοης αἰσθησιν, et ὠτων κωφωσιν vſurpauit ſcriptor antiquiſſimus *Pempelus* Pythagoreus apud *Stobaeum* Tit.

— — κύματι κωφῷ.

q) τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον. καὶ r) ἡ Πυθία,

καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε. νῦν δὲ Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής· Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε δὲ συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ. Λαγ-

q) *Vett. edd.* τὸ μὴ ἀ. r) Priores edd prorſus inepte legebant ἡσυχίᾳ. Itaque etiam non dubitaui, veram ſcripturam in textu reponere, quam conſeruarant *Euſtath.* et *Herennius* Philo. *Valck.*

77. Caeterum, quod in aliis linguis fieri adſueuit, in Graeca ſolemne, quae vocabula, in ſenſuum vitio indicando frequentata, ad rationalis mentis hebetudinem transferre amat. Eo vſu κωφος apud *Soph.* Aiace v. 928. et *Pind.* *Pyth.* Od. IX. v. 151. *rudis*, ἀμουσος, *ab omni elegantiarum ſenſu alienus. Valck.*

Κυματι κωφω.] *Il.* Ξ. v. 16. ad quem *Schol.* MS. Κωφω δε, τω ἀφωνω, τω μηδεπω παφλαζοντι. και κωφον ὑδωρ, το ἀροιζον. κωφην την γαιαν, την ἀναισθητον. Inde *Theocr. Idyll.* II v 38. σιγα μεν ποντος, σιγωντι δ' ἀηται. Sunt vero haec etiam propterea notanda, vt magis adpareat v. πεφιμωσο dignitas atque ſublimitas in *Marc.* c. IV. v. 39. quo iuſſu nil grandius cogitari poteſt. Verſus ſecundus partem facit oraculi, quod ſciſcitanti Croeſo reſpondit Pythia et ab *Herodoto* conſeruatum eſt L. I. c. 47. *Valck.*

Κωμωδος.] Haec infra plenius reperire licet in v. τρα-

Λ.

s) Λαγχάνειν καὶ Κληρώσασθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἷς, ᾧ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος,

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληροῦνται δὲ οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν. Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

Λαλεῖν, καὶ λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν t) Σοφιστῇ· οἱ δ' ἄλλοι φιλόσοφοι διαι-

s) *Aldus* bis ediderat λαχεῖν. fecutus *Ptolem. Asc.* §. 96. τὸ λαχεῖν. Non erat caufae, cur recentiores editores inde difcederent. In *Hom.* v. *vett. edd.* legebant ὥσκε. *Vulc.* ὅς τε. V. t) Ne quis Comicum intelligat, legendum ἐν Σοφισταῖς. V. Vix intelligo emendationis huius rationem. Comicus enim Plato fcripferat Σοφίστας, tefte *Suida* v. Πλάτων, et Philofophus, vt cuilibet notum, eum qui adhuc extat, dialogum περὶ λόγου, aut Σοφίστην. Sed in hoc etiam locum, *Amm.* obferuationem claris verbis confirmantem, legere non memini.

τραγωδοί. Quae hic leguntur, alteri, ni fallor debentur. V.

Λαγχάνειν] κληροῦν. nimis late *Hefych.* cuius explicationi praeferenda eft

Noftri

ρῦσιν ὅτως, Λαλεῖν μὲν τὰς ἀτάκτως ἐκφέροντας ὅνπερ ὧν λόγον· Διαλέγεσθαι δὲ καὶ Λέγειν, τὰς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν δὲ, τῶν δύο τέτων λέγεσι καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον u) συνείροντα, Λέγειν φασί· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τὰς λόγες κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρες ἀπόσπασμα· Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβοι

u) *Vett. edd.* lectio erat συναιρέντες. Vulgata praeferebat, συναίροντος. *Vulcanius* et *Scaliger* emendarunt συναίροντα. *Toup* V. C. in *Opusc. Critt.* p. 397. acute ad h. l. animaduertit „lege συνείροντα. *Continuata orationis serie differere*, Graeci vocant λέγειν: *alternatim autem disputare*, διαλέγεσθαι. Ita fcribendus et vertendus eft ifte locus: hodie nullo fenfu legitur, συναίροντα.„ Manifeftam hanc emendationem in textu reponere, nullus dubitaui.

Noftri interpretatio, *forte aliquid obtinere*. Recte *Euftath.* ἰστον δε, ὁτι το λαχειν ἀποτελεσμα ἐστι του κληρουσθαι. Cum *Homeri* loco, *Il.* H. v. 171. a Noftro prolato, coniungendus eft eiusd. Rhapf. v. 179.

Λέπας.] *Cyrillus* in Voc. acc. dift. Λεπας, το, *promontorium*. *Schol. Apollon. Rhod.* ad I. v. 1266. Λεπη,

τα

Λέμβοι καὶ Λέμφοι διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐςι πλοιαρίου τινὸς εἶδος υ) Λέμφοι δὲ παρὰ
L 3 Ἀττι-

υ) Ex *Vulcanii* mente λέμφοι restitui, pro λέμφος. V.

τα ἀκρωτηρια των ὀρων, a λεπος. Monente *Eustath.* ad *Il.* Δ. p. 372. λέπας notat ὀρεινην τραχυτητα, ἐξ ὁυ και λεπαια χθων [*Eurip.* Hipp. v. 1248.] τραγικως ἡ ὀρεινη. [Addendus, idem ad *Il.* Φ. pag. 1337. ἐκ του λεπειν, ἡ ὀρειωδης λέπας, και ἡ λεπρας πετρα, ἐφ' ἡς αἱ λεπάδες, και το ὀρεινον λέπας.] Voce λέπας inprimis delectatus est *Euripides*, in cuius *Bacchis* v. 1043. λεπας Κιθαιρωνειον. Λέπας, ἡ, genus *ostrei*, quod recentiores πατελλιδας, *patellas* nuncuparunt. Firmiter vero petris adhaerescit λεπας, et nonnisi post multa conamina ferro σχίζεται απο της πετρας, vti scribit *Aelianus* Hist. Anim. VI. c. 54. *Valck.* Voce λεπας ad mentem *Amm.* vsus est *Aristoph.* in *Plut.* v. 1097 ὥσπερ λεπας τῳ μειρακιῳ προσεχεται· et in *Vesp.* v. 105. Ad locum priorem omnino videndus est *Schol.* et *Ez. Spanhemius.*

Λεμβος,] ἐφολκιος, και Λεμβαρχοι, ὁι τοις ἐφολκιοις πλεοντες. *Photius.* Ἠν δε και ἐπιθετον ἡ κυριον ἀνδρος τινος ὁ λεμβος. *Eustath.* Dicitur vero λεμβος, ἀρσενικως et ὀυδετερως. Idem ad *Od.* Z. p. 545. λεμφος δια του φ, ἡ πεπηγυια μυξα, κατα τους παλαιους ἐκ των μυκτηρων. ὁθεν και ὁ λεμφος, ὁ ἐυηθης. ἐπειδη φασιν ἐις μωριαν διεσκωπτον τους ῥεομενους ἐκ των μυκτηρων. ὁθεν και ἀπομυξαι τινα, το ἀπατησαι. και ὁτι και τα μυξωδη κρεα λεμφοι ἐκαλουντο.

Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος x) Ὑποβολιμαίῳ,

— — y) Γέρων ἀπεμέμυκτ' ἄθλιος
Λέμφος. —

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστι

x) Reposui Ὑποβολιμαίῳ, probante *Toup* V. C. in *Opusc. Critt.* loco priorr. edd. Ὑποβολιμαίοις. *Suidas* in v. πέμπειν: Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ. y) Priores editt. vna linea praeferebant, Γέρων ἀμέμικτ' ἄθλιος λέμφος. Emaculatum atque, vt nunc legitur, emendatum exhibuit h. l. *Toup* in Opufc. Critt. faepius laudatis, vbi v. ἀπομύττειν vfum Comicis in hoc negotio frequentiffimum fuiffe, adferitur. Loci obfcuritatem iam ante *Toupium* fenferat *Valckenaer*, qui demonftrata v. ἀπομύττειν, *emungere*, in Comoedia ex *Horat.* A. P. v. 238. et *Terentii* Phorm. IV. 4. v. 1. [*emunxi argento fenes*] frequentia, legendum putauit: Γέροντ' ἀπέμυξ' ἄθλιον λέμφον. Dubito, an *Toupius* DD. VV. parum ad h. l. vidiffe pronuntiaturus fuiffet, fi *Valckenarii* notam adcuratius infpicere libuiffet.

Κορυζώδης,] κορύζων, μεμωραμενος ἢ μυξαζων. *Suidas.*

Λεχος,] κοιτη, κλινη, γαμος μιξις, συνουσια, γυνη. vt optime h. v. explicat *Hefych.* Λεκτρον, λεχος, ευνη pro *vxore*, non raro occurrit in *Euripide*. V. *Iphig.* in *Aul.* v. 1275. et 1355. ibique *Barnefium*. Eam, quam Nofter et *Thomas* inter λεχος et ευνη ftatuit, differentiam, paffim dubiam reddiderunt VV. DD.

ἐστιν ἡ κλίνη· Ἐυνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή· Φησὶ γοῦν z) Πηνελόπη·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' ἐυνὴν,
Δέμνια καὶ χλαίνας.

Λεῖαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν a) ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων·

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίῤῥημα δηλοῖ ἐπιτάσεως, ἐάν τε b) ἐκτείνηται, ἐάν τε συστέλληται.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ παράστημα c) τῆς ψυχῆς· Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

 d) Λη-

z) *Vett. edd.* πηνέων ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πύκνον λεχος ἐμβάλλετ' ἐυνὴν, Δ. κ. χ. Scripturam, quam hic exhibemus, *Stephanus* reduxit. V.
a) *Vett. edd.* vitiofe, ἐπέλασιν. b) Vulgatam ἐντείνηται ex *vett. edd.* mutaui. V. c) Quod in

Πηνελοπη.] Od. Ψ. v. 180. Memoria iterum Nostrum fetellit: pro δεμνια enim apud *Hom.* legitur κωεα. Nec tamen Δεμνια: a poeta alienum. V. Od. Z. v. 20.

Ληιδα.] *Il.* Λ. v. 476.

ad quem l. *Euflathius*: ὁρα, ὅτι τε λογοειδως καὶ σαφως τα κατα την λειαν ἀπαριθμειται. *Etymologus*: Λεια, ἡ λαφυραγωγια, ἢ πραιδα. καὶ ἐν διαιρεσει, ληΐς.

Λημα καὶ Λημμα.] Diuerfae

d) Λητȣργεῖν διὰ τȣ͂ η, καὶ Λιτȣργεῖν διὰ τȣ͂ ι, διαφέρει. Φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι e) δευτέ.

In *vett. edd.* erat τῆς τύχης, peperit Glossam illam per equidem ridiculam in voc. acc. dist. λῆμα, τὸ, *spatium* s. *fortuna*. Emendati *Ammonii* laus, tribuenda est P. *Leopardo* IX. emendatt. XIX. At *Stephanus* et *Vulc.* pro τύχης emendate ψυχῆς in textu iam posuerant. *Valck.*
d) Mihi perquam fit probabile, scripsisse *Amm.* Λειτουργεῖν διὰ τοῦ ει et postea λεῖτον. Si aliter censeas, nulla tibi distinctionis constabit ratio, *Valck.* Non opus est mutatione: duplex enim h. v. διὰ τοῦ ει καὶ η apud veteres fuit scriptura. Vid. *Thom.* v. λητουργὸς et *Moer.* v. λητουργεῖν.

uersae originis et potestatis vocabula discernunt etiam *Etymologus*, *Moschopulus* περὶ σχεδῶν, et *Spanhemius* ad *Aristoph.* Nub. v. 456. Alii, quos inter *Hesych.* et *Suidas*, differentia non animaduersa, talia ad λημα referunt, quae non possunt nisi ad λημμα pertinere, frequentissime apud *Demosthenem* obuium. Saepius librariorum incuria hasce voces permutauit. *Amm.* λημα reddidit το παραστημα της ψυχης, quod commode interpreteris, *animi impetum*. Sic θαρσος Nostro dicitur ἡ ἐλλογος ὁρμη, et *Eustathio* το ευλογον παραστημα της ψυχης. Sicuti autem animus ad virtutem flecti potest et ad vitia etiam detorqueri, vtrique indicando λημα Tragicis inprimis inseruiit, et talia semper adiecta habet, quae eius significatum designent. *Detestandam* Clytemnestrae in parente contrucidando *audaciam*, μητρωον λημα vocat Orestes in *Soph.* Electr. v. 1429. *vehementem iracundi pectoris impetum*,

e) δευτέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λητεργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφεπένοντο.

τὸ δὲ Λιτεργεῖν, κακὰ λέγειν.

L 5 Αἰ-

e) *Scaliger* legendum credidit δευτέρῳ· atque ita etiam *Fabricius* ad Ind. Auſt. V.

petum, βαρυθυμον οργαν και λημα φρενων *Eurip.* in Med. v. 176. Similes vſus apud *Euripidem* celeberrimi. [Nec minus *Ariſtophani* frequens v. λημα vſus, et *animi virtus* apud eum λημα ουκ ατολμον, ετοιμον, *Nub.* 456. *Ran.* 928.] A λημα deſcendunt ληματιαν et ειληματειν· quorum poſterius in deperdita Tragoedia adhibuerat *Aeſchylus* teſte *Heſychio*: Ἐυληματει, ληματος και ανδρειας ευ εχει· Αιχυλος Κερκυωνι σατυρικω. *Ariſtophanes* in Ran. v. 497. λημαιᾶς κανδρειος ει. *Schol.* Λημα εστι το φρονημα. Ληματιᾶς ουν, μεγα φρονεις· γραφεται ουν και ληματίας, χωρις του ι· οιον μεγαλοφρων και ισχυρος. *Heſych.* Ληματίαν, φρονηματίαν et ληματια, φρονηματα, βουλευματα. *Valck.*

Λήϊτον] ἀμφεπένοντο. Vnde haec deſumta ſint, difficulter dici poterit. Vir quidam eruditiſſimus φησιν hancce nuſpiam legi et *Ammonio* inſertam fuiſſe ſuſpicabatur ab inepto interpolatore, cui vocabulum δημος ridicule in memoriam reuocauerit *Hom. Il.* Φ. v. 203. ἀμφεπένοντο Δημον etc. Ingenioſa peritiſſimi Iudicis coniectatio primum hic locum poſtulabat, cui non parum momenti addit *Phauorinus*, qui vbi hanc *Ammonii* notam deſcripſit, ληϊτον ἀμφεπένοντο intacta praetermiſit. Si quis interim haecce tueri velit, et illorum locorum numero adſcribenda iudicet, quorum auctores ignoremus,

mus, non intercedam, certus interim hanc *Ammonii* notam data opera ab otioſo homine fuiſſe depraua- tam. Noli quaeſo dubitare, quin *Ammonius* ita ſcriptum reliquerit: Λειτουργειν δια του ει κ. τ. λ. Magis dubium videri poteſt, ſcripſerit ne Noſter ληϊτον, an vero et hic λειτον poſuerit. Si prius eligas, id, quamuis a communi lege remotum et ex dialecto ortum, adferendae verbi λειτουργειν poteſtati ab *Amm.* adferri potuit: *Etymologus* et *Cyrillus* in Lex. ad v. Λειτουργος — το γαρ πρυτανειον, ἠγουν το δημοσιον, ληϊτον ἐκαλειτο. *Herodotus* VII. c. 197. Ληϊτον καλεουσι το πρυτανηϊον οἱ Ἀχαιοι. Sin vero malueris λειτον, habebis praeter analogiam, quo ſententiam confirmes, *Vlpianum* ad Leptin. *Demoſth.* pag 162. C. λειτον ἐκαλουν οἱ παλαιοι το δημοσιον, ὁθεν λειτουργειν, το ἐις το δημοσιον ἐργαζεσθαι ἐλεγον· ὁθεν και λεια λεγεται, ἡ παρα των πολεμιων ἐις το κοινον των διαρπαζοντων ὠφελεια. quae quamuis omnia adſenſum non mereantur, id quod res erat, abunde, oſtendunt. Alterum denique, quod a λειτουργειν ſecernit, Λιτουργειν, monente *Ammonio* ſignificat κακα λεγειν. Vellem, vſum in hac librorum veterum penuria, ni fallor, rariſſimum, antiqui ſcriptoris loco nobis adſertum tradidiſſet. *Phauorinus* ex *Amm.* in voc. acc. diſt. Λιτουργειν, *maledicere*. *Heſychius*: λιτουργον, κακουργον, quod nulla poteſt ratione pro recentioris Graeciae vocabulo cum *Salmaſio* haberi. Deſumtum eſt ex *Simonidis* Iambis, in quibus acer μισογυνης feminarum genealogiam contexuit non illepidam. Primam Deum dicit creaſſe ἐκ κυνος λιτουργον, *maledicam* ex cane etc. *Stob.* p. 434. *Valck.* Genuinam nobis videri v. λητουργειν, cuius διττογραφιαν alii iam notarunt Grammatici, in Noſtro ſcripturam, ſupra monitum eſt. Quod ad ἐησιν anonymi cuiusdam in h. n. ob-

uiam

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον· Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων· Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

Λόγος

uiam attinet, tantum abeſt, vt eam ex *Homero* [qua enim quaeſo veri ſpecie, ob vnius vocabuli ſimilitudinem, ineptae eiusdemque ſimul feliciſſimae, ex loco plane alieno interpolationis ſuſpicio, ſciolo cuidam librario obtrudi poterit ?] ſuppoſitam arbitrer, vt eam potius, flagitante toto obſeruationis habitu, pro genuino *Ammonii*, ex auctore nobis hucusque incognito, additamento, declarandam eſſe exiſtimem. Conferatur cum nota Etymologi a *Valck.* hic adlata, *Suidas*, qui opportune in rem noſtram: Λειτουργια, ἡ δημοσια ὑπηρεσια, παρα το ληϊτον, και το ἐργον. *Heſych. Moeris* et *Thomas* vno ore: Ληϊτον, το δημοσιον.

Λιβανος.] Ἀλλο λιβανος, και ἀλλο λιβανωτος. Λιβανος μεν γαρ αὐτο το δενδρον. λιβανωτος δε, ὁ καρπος του λιβανου. ἐστι δε και ὀρος Λιβανος καλουμενον. *Schol. Ariſt.* ad Pl. v. 703. atque cum eo Th. *Magiſter* et *Aſcalonitá*. Videndus praeterea *Theophr.* H. Pl. L. IX. cap. 4. et 9. *Salliero* ad *Thomam* citatus.

Λογογραφος,] *cauſarum forenſium ſcriptor.* Λογοποιος, *fabularum ſcriptor, poeta.* Aliter *Thomas* atque *Moeris*, ad quem in fauorem *Amm.* multa egregia adnotauit eruditiſſ. *Pierſon*, quem omnino vide.

Λόγος Ποίησεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρε σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κοσμεμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα f) φασὶ τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ, τὴν λαμπάδα, καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ

f) Edd. priores omnes legebant: φασὶ τὸν νοῦν. φανὸν τὴν λαμπάδα, siue τὸν νοῦν φανὸν δέ. *vbi plane pro νοῦν reponendum νῦν et nomen φανὸν iterandum*, inquit *Nunnes.* ad *Phrynich.* p. 7. Acutam viri coniecturam, satis, vt puto, prudenter, in textum intuli. Pro τὸν νοῦν *Vulc.* scribendum censuit τὸν λύχνον. *Scaliger.* τὸ νῦν. A *Nunnesio* prope abfuit *Fabricius*, qui pro Πανὸς correxit πανόν. *Valck.*

Λυχνουχος.] *Laterna*, quam veteres etiam λαμπτηρα: recenticres φανον nuncupabant. Saepius ad hanc rem citatus *Athenaeus*. *Schol. Soph.* Ai. v. 298. Λαμπτηρες, οι κατα την οικιαν φαινοντες λυχνοι. *Galenus* Gloss. Hipp. Λαμπτηρ) ον οι πολλοι φανον ονομαζουσιν. *Timaeus* Lex Plat. Λαμπτηρ, Φανος. [Nunc videndus ad eum *Ruhnken.* V. C.] *Schol. Aristophan.* ad Acharn. v. 936. Λυχνουχον, ον λεγομεν Φανον, ή λαμπτηρα. At veteres voce Φανος non *laternam*, sed *facem* siue *taedam*, λαμπαδα designabant. *Phrynichus* ed. *Pauw.* p. 18. Φανος επι της λαμπαδος, αλλα μη επι του κερατινου λεγε· τουτο δε λυχνουχον. Quod scribit *Ammonius*, Tragicos πανος, Comicos vero Φανος vsurpatie, id in libris obseruari non solet. Πανος in *Athenaeo* aeque tribuitur *Menandro* et *Diphilo*, quam *Aeschylo*, in cuius Agamnen. v 292. hodie legitur φανον, quod in πανον

ιοὶ διὰ τȣ͂, φ, οἱ δὲ τραγικοὶ διὰ τȣ͂ π Πανόι. Λυχνίον δὲ ἐκάλȣν τὴν λυχνίαν.

Λυχνίον g) Λύχνου διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐςιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις,

Ἑτέρȣ λυχνȣ͂χος, ἑτέρȣ λήκυθος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγȣσιν οἱ Ἀττικοί· Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κȣρέων.

Μακρο-

g) *Nunnesius* ad *Phrynichum* p. 139. ex ipso *Menandri* versiculo legendum censuit: λυχνούχου.

πανον mutandum censuit *Stanleius*. Obnititur *Schol. Aristoph.* ad Pac v. 841. qui promiscuum vtriusque formae vsum Tragicis adscribit. *Valck.* Cfr. *Eust.* ad Od. H. p. 272 et 273.

Ἀντιφάνης] Smyrnaeus, at secundum Dionysium, Rhodius, mediae Comoediae Comicus. Quidam etiam eum seruum fuisse tradunt. Vixit Olymp. XCIII. scripsitque comoedias CCLXXX. vicitque decies ter. Obiit in Cio, piro forte percussus, cum natus esset annos LXXIV. *Suidas.* Adde *Fabric.* B. G. T. I. p. 742. Versiculum poetae a Nostro citatum, adseruauit *Athenaeus* XV.

Μαχαιρίδες,] αἱ μαχαιραι των κουρεων, Ἀττικως. μαχαιραι κοινως. *Moeris*, cum quo praeter *Amm.* consentit *Thomas*: Μαχαιριδες, αἱ των κουρεων, μαχαιραι, αἱ των μαγειρων,

καὶ

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν b) ὁ γυναικεῖος· κυρίως δὲ, τὸ οἷον μεστὸς εἶναι γάλακτος·

b) Legendum fortaſſe: ὁ γυναικεῖος, κυρίως· διὰ τὸ οἷον. V. E. i. bis praefert μασθὸς.

καὶ των ἀλλων. De *tonſorum cultellis* etiam μαχαιριδιον adhibetur.

Μαςος.] Diuerſa ſane eſt, quae a· Grammaticis traditur, vv. μαςος et μασθος originatio. Quamuis enim in eo plerique conſentiant, v. μαςος deriuari ἀπο του μεςον ἑιναι γαλακτος, mire tamen diſcrepant in etymo v. μασθος conſtituendo. *Suidas*: μασθος, ἀπο του μη ἐσθιεσθαι, atque ſic fere *Thom.* μασθος, ὁ μη ἐσθιομενος. Inde prono alueo fluit ſignificatuum apud Grammaticaſtros differitas. *Schol. Eurip.* ad *Hec.* v. 144. ridicule diſtinguit inter v. μαςος, ὁ γυναικειος, et μασθος, ὁ των ἀνδρων, quam quidem nihili differentiam lepide perſtrinxit eruditiſſ. *Brunck* ad *Hecub.* p. 287. vbi de hac re multa egregia adnotauit V. C. *Schol.* cit. maximam partem concinit *Thomas.* Diſcrimen a Noſtro traditum agnoſcit *Suidas*, addita tamen hac limitatione, vt καταχρηστικως de feminis ſaepius μαζος, et de viris contra μαςος atque μασθος adhiberi contendat. Meliora *Euſtathius* praecipit, omnes has voces ad ſtipitem communem relegans, ad *Il.* Δ. p. 344. Μαζος ἐπι ἀνδρων ἰδου κειται, ὡς τε ὀυκ ἐπι μονων λεγεται γυναικων. δοκει δε γενεσθαι ἐκ του μαδος, κατα φανεραν ςοιχειακην του δ και του ζ συγγενειαν. Μαδα γαρ φυσει ἀναγκαιως ἁπας μαζος, ὁ

και

λακτος· Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς φησι·

Νευρὰν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Μάρτυς Ἐλέγχȣ διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθȣ̃ λαμβάνεται· Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλȣ.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημέντων· Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημέντων, ὡς διασαφεῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας, λέγων, Πολλὰ κἀγαθὰ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, γένοιτο ὑμῖν, καὶ τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημέντων ἐκμαρτυρίας παρέχεσθαι.

Μά-

και μασδος δωρικως, και μαστος δια του τ και μασθος δε δια του θ λεγομενος κ. τ. λ. Loca [illegible]ett. auct. quibus μαζος et μαςος promiscue vsurpantur, dabunt VV. DD. ad *Thomam*.

Μαρτυς] και ἐπι ἀγαθου, και ἐπι κακου. ἐλεγχος δε ἐπι κακου μονον. *Thomas*.

Δειναρχος.] Σαφεςατα, inquit *Harpocration*, vbi μαρτυριαν et ἐκμαρτυριαν pari ratione distinguit, σαφεςατα δε περι τουτων διδασκουσι, Δημοσθενης τε ἐν τω κατα Στεφανου [pag. 620. B.] και Δειναρχος ἐν τω ὑπερ Αἰσχινου κατα Δεινιου. Fieri potuit, vt alter alterius obseruationem habuerit ob oculos. *Valck.* Vide supra n. ἐκμαρτυρια.

Μάγον, τόν τε φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ τὸν περὶ τὲς θεὲς ἱερεργὸν, ὡς Ἡρόδοτος.

Μανία μὲν ἐστιν ἔκστασις λογισμȣ̃· Λύσσα δὲ, ἐπιτεταμένη μανία· Οἶστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

Μαντικὴ μὲν ἐστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δὲ ὁ χρησμός.

Μέτοι-

Μαγος,] *praestigiator, deceptor, veneficus*, apud Graecos: Perfis, κατα την ἐπιχωριον διαλεκτον, *philosophus, Deorum cultor, sacerdos*. Ex Porphyrio aliisque nota res, de qua plura in *Relandii* Diff. VIII. In Aeſchinis loco ab *Amm.* prolato, contra Cteſiph. ſub finem, iunguntur Μαγος και γοης, et in *Eurip.* Oreſt. v. 1497. φαρμακα et μαγων τεχναι.

Λυσσα,] *rabies*, de cane eximie ſolet vſurpari. In *Euripid. Bacch.* v. 975. Furiae adpellantur, θοαι λυσσης κυνες. Nemo ignorat *Homeri* κυνας ἀργους. Hinc ad hominem traducta vox, *rabidum furorem* dicit. Morbi vim et grauitatem adiecta plerumque declarant, λυσσα κρατερη. *Hom. Il.* I. v. 439. *Valck.*

Οἰστρος, θηριδιον ὁ και μυωψ [*asilus*] λεγομενος, μυιας μεν μειζον, τα δ' ἀλλα ἐμφερες, ὁ ἐγχριπτον βουσι και δακνον, κατα δε τινας και εἰς τα ὠτα εἰστρεχον αὐτων, ὁπη τυχοι κομιζειν ἀναγκαζει φερεσθαι. διο και οἰστρος καλειται, παρα το οἰω, το κομιζω. ἐντευθεν δε και πασα ὁρμη ἐνθουσιαστικη κατα ἐρωτα τυχον ἡ μανιαν ἡ θυμον, οἰστρος λεγεται. *Euſtath.* ad *Od.* X. p. 787.

Μαντικη] τεχνη, forſan ἰατρικη. Communem enim eſſe artem ἰατρικην et μαντικην

Μέτοικος καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑπόφορος· Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἀρχῶν.

Μεταβάλλεσθαι καὶ Μεταμορφοῦσθαι καὶ Ἀλλοιοῦσθαι καὶ Ἑτεροιοῦσθαι διαφέρει. i) Μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων· ὁ γοῦν l) Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, παριστῶν τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμὸς, καὶ μετατύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα· Ἀλλοίωσις δὲ, οὐ μόνον μετασχηματισμὸς χαρακτήρων, (ὡς τὸ,

Ἀλ-

i) *Ammonius* videtur ſcripſiſſe: Μεταβολὴ μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν et mox Μεταμόρφωσις. Ea certe ratione h. l. legit *Euſtath.* ad Od. Π p. 601. [vid. ſupra not. in v. Ἀλλοίωσις.] Sin vero receptam in *Amm.* lectionem, velis tueri, tum ſcribas neceſſe eſt: καὶ γὰρ καιρῶν γίνονται μεταβολαὶ καὶ πράξεων κ. α. Sic etiam in Lexico poſuit *Cyrillus*. *Valck.* l) *Euſtath.* l. c. Εὐριπίδης οὖν παριστὰς, τὴν τῆς λέξεως δύναμιν φησί. V.

τικὴν et ab *Aeſchylo* ἰατρὸν, μάντιν adpellatum, veteres contenderunt, monente *Euſtath.* ad *Il* Α p. 36. Μαντεία, θεία μανία παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐδοξάζετο. Idem.

Μέτοικος.] Vid. ſupra in v. Ἰσοτελής.

Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν)
ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως m) ποίησις ἑτέρα. Ἑτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μεῖραξ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην. Μεῖραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἵσασθαι διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἤ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι n) παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

οὐχὶ

m) Eadem lectio etiam supra in v. Ἀλλοίωσις restitui debuisset. n) παρὰ γείτονος. Haec in *vett. edd.* non extant.

Ἑτεροίωσις.] *Eustath.* l. c. *Ammonianis* subiungit: καὶ τοιαυτη μεν ἡ εἰρημενη παραδοσις, μη ἀκριβωσαμενη. Sane quam prudenter. Mythographi certe istam legem plerumque migrant. In *Antonin. Liberal.* c. XXIII, Mercurius Battum perfidum baculo percutiens: μετεβαλεν εις πετρον. *Valck.*

Ἡσιοδος.] Ἐργ. v. 347. *Homeri* versus in *Il.* N. est 745. Quae *Homerico* versui subiiciuntur, e veteri Commentario desumta, postrema huius notae temere hic adiecta, totam vero obseruationem vitiosam putauit *Valckenarius.* Minus bene hic vidisse V. C. ex *Eustathio* patebit ad *Od.* M. pag. 498. et 499. quem, licet *Ammonium* expilauerit, exscripsisse tamen haud pigebit. Ἰστεον, ait, ὁτι Ὁμηρος μεν το ἀνα-

οὐχὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον· οὐδέπω γὰρ o) ἐπὶ νομίσματος. Ἵϛαθαι δέ. Ὅμηρος,

Δείδω μὴ τὸ χθιζὸν p) ἀποςήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος.

Μ ὁ οἷον,

o) *Tusani* et *Frellonii* edd. ἐπὶ νομίσματα.
p) *Vett. edd.* ἀποτίσονται. quae lectio olim iam in Homero inualuerat. Vid. *Eustath.* *Valcken.* ed. cum *Phauorino* ὑποςήσονται. Reduxi ἀποςησ. ex *Homero* et *Eustathio*.

ἀναμετρήσαιμι, ὡς ἐπι τινος ἐφη μιλιασμου, οἱα του μετρειν, λαμβανομενου και ἐπι ἐννοιας τοιαυτης· Ἡσιοδος δε, ἀλλως ἐχρησατο τη λεξει ἐν τω, ἐυ μεν μετρεισθαι παρα γειτονος, ἐυ δ᾽ ἀποδουναι, αὐτω τω μετρω. Μετρον μεν ἐιπων, το σκευος ὡ λαμβανομεν πυρον φασιν, ἠτι τοιουτον δανους λογω, ἱνα παλιν ἀποδωμεν· μετρεισθαι δε, το ὀυτω λαμβανει δανειον και που την δωρεαν. Ὀυπω γαρ φασιν ἐπενοηθη, νομισμα ἱςασθαι. [Hic ipse laborat *Eustathius*, nec habeo quo ei succurram, quamuis sensus ex *Ammonio* facile possit suppleri. Mallem ὀυτω: nec tamen iam expedita videtur oratio.] ὁ δηλοι φασιν Ὁμηρος ἐν τω, το χθιζον Ἀχαιοι χρειος ἀποςησωνται, ἠγουν το γενομενον ἀυτοις ἐν τη μαχη ἐλαττωμα χρεολυτησωσιν. ὡσπερ ὀφειλομενον δανειον. και τοιουτον μεν το μετρειν και μετρεισθαι το ἐπι δανους καθ᾽ Ἡσιοδον. χρησασθαι δε φασι λεγεται τις ἱματιον ἠ σκευος. ἐι δε τουτο ἀληθες, ὁμως χρησις ἐν τω καθολου, ὁ ἀπλως δανειζων ἐυρηται. Μετρεισθαι itaque secundum *Amm.* de frumento aliisque eiusmodi mutuatis a veteribus adhibitum est: de pecunia vero et de rarioribus metallis, quae libra pendebantur, ἱςασθαι

οἷον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ q) τοῦ χρεολυτήσωσι καὶ ἀντιστήσωνται, ὥσπερεὶ ὠφειλόμενον δάνος. Χρήσασθαι δὲ ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν ἐστιν ἀμελοῦντος κατηγορία. ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

Μινυρίζειν καὶ Μινύρεσθαι διαφέρει. Μινυρίζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἠρέμα προσάδειν· Μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Κινύρεσθαι φασίν.

Μισητὴ

q) Vett. add. fine τοῦ mox legunt ἀποστήσονται.

θαι in vſu fuit. Inde Heſychius: ἱστασθαι, δανειζεσθαι. Euſtathius ad locum a Noſtro prolatum: ἀποστησωνται, ἀντι του ἀποσταθμησωσιν ἤγουν σταθμῳ ἀποδωσουσιν ἢ ληψονται. Γινεται δε ἡ λεξις παρα το ἱσταν, το ἐπι του ζυγου λεγομενον, ἐξ ὁυ και στατηρ το νομισμα: και μεταστησαι, το ἐν ἀλλαγη μετασταθμησαι. Aliter Ammonii locum accepit, addita Grammatici reprehenſione, Salmaſius de Vſur. c. XIX. p. 568.

Μινυριζειν.] Euſtathius: μινυον παρα τοις Ἀττικοις το μικρον, ἐξ ὁυ και μινυθω, το ἐλαττω και σμικραινω, και μινυρω και μινυριζω, το ὑποκλαιω· του το δε και κινυρεσθαι λεγεται. De h. v. vid. Bion. Id. I. v. 42. et Moſch. III. v. 44. Idem ad Il. E. p. 471. Μινυριζειν, το μινυον [quod male in μινυρον mutatum voluit Valck. Vid. obſ. Euſt. praec.] ἤτοι μικρον και ἠρεμα κλαιειν· παλαιος δε τις γραφει οὑτω ῥητως. μινυριζειν το ἠρεμα και λεπρον ἀδειν. οἱ δε τινες το θρηνειν και ἀποδυρεσθαι.

Μισητὴ καὶ Μισήτη διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν r) δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς

 προσω-

r) Pro δευτέρῳ Ed. inc. praefert βῳ ex correctoris male feduli liberalitate, qui literam β in βιβλίῳ immutandam crediderat. Pro φασὶ in vltima nota *Valck.* mauult φησί, vt ad *Tryphonem* referatur.

ρεσθαι. V. μινυροι, de pullis auium pipientibus et circa matris alas tenui voce reptantibus adhibet *Theocr.* Id. XIII. v. 12. V. Μινυρεσθαι in describendis dulcissimis lusciniae threnis vsurpat *Sophocles Oedip.* Col. v. 663.

Μισητη.] Si scribatur et pronuncietur Μισήτη, vocabulum significat τον καταφερη προς συνουσιαν, monente, quem hic rursus sequitur *Noster*, *Tryphone.* *Cyrillus* in voc acc. dist. μισήτη, *libidinosa*. Eundem vsum tradiderunt *Suidas*, *Hesychius*, *Etymologus*, *Thomas M.* et alii, quorum plerique, istius, quae hic adnotatur, differentiae non videntur habuisse rationem. *Pollux* VI. 189. a Comicis μισητην dictam notat την μαχλον, *nimis in Venerem pronam.* *Achilles Tatius* VIII. γυναικα μαχλον και προς ανδρας επιμανη, *mulierem libidinosam*, vocat et *virorum adpetentem.* *Homero* caste θηλυτεραι γυναικες dicuntur *Il.* Θ. v. 250. *Schol.* αι περι τα αφροδισια καταφορωτεραι· quas *virosas* Latine dixeris. Hinc liquet, quam facile vocabulum μισητη in eum potuerit sensum flecti. quem *Suidas* memorat: μεταφορικως δε και επι της απληστου κατα τροφην τιθεται η λεξις. ita legendum pro τροπην, suadet etiam *Hesychius*. Notum illud *Catulli*: *Es impudicus et vorax et helluo.* Non aliam ab rationem

προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσθε· (καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ προφερόμεθα) ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καταφερῆ πρὸς συνεσίαν. τὴν δὲ διαφορὰν τῶν σημαινομένων καὶ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι,

Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός· Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

Μνήμη

nem scortum. Λαισιτες di- cebatur. Istas vero mulieres eximie μισητας adpellasse videntur, quae illicita Venere erant famosae. *Cratinus* apud *Hesychium* emendante ante alios H. *Stephano*:

Μισηται δε γυναικες ὀλισβοισι χρησονται.

Eustath. ad *Od.* K. p. 386. το μισειν — ἡ κωμικη σεμνοτης ἐπι μιξεων ἐθετο ἀσεμνων. Ἀριστοφανης γουν μισητεαν [Scribe μισητιαν ex *Aristoph. Av.* v. 1621. coll. cum *Plut.* v. 990. ad quem l. vid. *Schol.* et *Ez Spanhem.*] ἐπι κατωφερειας ἐφη, ἠγουν ῥοπης ἀσχετου της περι μιξεις. ἀλλοι δε μισητην βαρυτονως προς διαστολην της ὀξυνουμενης, την κοινην και ῥαδιαν, λεγοντες και χρησιν αὐτης ἐιναι παρα Κρατινω και Σωφρονι. χρηται δε αὐτη και παροιμια ἐν τῳ, περι σφυρον παχειας μισητη γυνη. *Valck.*

Μισθος.] Differentiam, a *Casaubono* ad *Sueton.* Caligul. c. XL. probatam clarius expressit *Thomas* M. Μισθος, ἀδιαβλητος, διαβεβλημενον δε Μισθωμα ἐπι πορνης λεγεται. *Valck.* Μισθον δουναι Atheniensibus ἐυφημως dicebatur θαυμαζειν et ἀποθαυμασαι, ὡς ἀνελευθεροι ὀν μισθαρνειν, vt *Eust.* ostendit ad *Il.* M, p. 876.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τῦτο ὖ πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη· ἔςι δὲ Μνήμη, s) γενικὴ τύπωσις ψυχῆς· Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀνανέωσιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μιμνησκόμενος, ὖ πάντως καὶ μνήσκεται· ὁ δὲ μεμνημένος, πάντως καὶ μιμνήσκεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐςιν ἡ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ t) συνῦσα· Μνεία δὲ προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὥς τε ὁ τύτοις ἐναλλὰξ χρώμενος ἁμαρτήσεται.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα· Μνήματα δὲ, τὺς τάφυς. u) Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκρῦ· Μνεία δὲ, ζῶντος.

s) Lege γεννικὴ τύπωσις ψυχῆς. V. t) *Phauorinus* habet συνοικοῦντα in v. Μνήμη. u) Haec *Ammonio* funt abiudicanda, nefcio a quo huc temere delata. V. *Valckenario* adfentit *Oudendorp* ad *Thomam:* minus enim conueniunt cum iis, quae in nota anteced. poft ἄλλως praecipiuntur.

Μνημειον,] παν μνημοσυνον. ὁυτως Θουκυδιδης. *Photius* in Lex. MS. Μνημεια, τα οικαδε πεμπομενα ὑπο των ἐν πολεμω τετελευτηκοτων τοις οἰκειοις. *Hefychius*. Difcrimen ab *Ammonio* traditum minus compertum habuit *Euftath.* ad *Il.* Z. p. 491. vbi fcribit: σημα, ὁ ταφος, ἐπει σημειον ἐςι του νεκρον αὐτοθι κεισθαι. ὡσπερ και μνημα, δια την μνημην ἀνακινειν του ποτε ζωντος. Το δε σημα σημειον λεγειν, καθα και το μνημα μνημειον, των μεθ' Ὁμηρον ἐςιν.

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ x) Πόνηρος διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ τὰ ἤθη πονηρός· λέγουσι δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα καὶ μοχθηρὰ, Πονηρά. ὡς Θουκυδίδης, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα· Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πόνηρος.

Μύριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος

x) *Vulcanius* monuit supplendum: Μοχθηρὸς και Μόχθηρος. Πονηρὸς και Πόνηρος διαφερει. Recte, [minus bene: nam hh. vv. discrimen infra plenius exponitur v. πονηρὸς] si ante vocem Πόνηρος inferatur ὡς. In *vett. edd.* pro Μόχθηρος bis legebatur μοχθῆρος. V.

Μοχθηρος.] Differentiam ab *Ammonio* praeceptam plerique negligunt Grammatici. Μοχθηρὸς, ἐπιπονος, πονηρὸς. *Hesych.* et cum eo *Suidas*, *Thom. Mag.* aliique. Auctor *Etymologici* M. in v. μοχθηρια. Μοχθηρὸς κυριως, ὁ περι μοχθον ἀναστρεφομενος. και πονηρὸς ὁ περι πονον. ἀπο δε του σωματος ἐπι την διανοιαν μετενηνεκται, ὁ τη διαθεσει κακος.

Μυριοι.] Consentit *Eustath* ad *Il.* A. p 12 μυρια δε ἡ ἀοριστως τα πολλα λεγει, και παροξυνεται ἡ λεξις προς διαστολην ὡρισμενου ἀριθμου, του μύρια. Discedit ab his *Etymologus*, deducta vocis origine ἀπο του μεμυκεναι τους δακτυλους ἐν τοις ψηφοις, quam contra *Eustath.* ἀπο του μυρεσθαι deriuandam credidit. Sic optimi saepe Grammatici somniauerunt. Μυρίοι ad mentem *Amm.* occurrit in *Eurip. Andromache* v. 702. οἱ δ' εἰσιν αὐτων μυρίοι σοφωτεροι. *plurimi eorum sunt aliis sapientiores.*

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει· Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος, διαπεπλασμένα καὶ ψευδῆ· ὁ γοῦν λέγων, Ἐυ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλό τι τοιοῦτον, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Ἐυ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Σηκὸς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἐστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς, ἡρώων.

Μυθος.] Pertinent huc et ad notam *Amm.* v. λογογραφος, quae *Eustath.* adnotauit ad *Il.* A. p. 22. Σημειωσαι, ὁτι μυθον ἀει ὁ ποιητης ἁπλως τον λογον φησι. το δε ἐπι ψευδους λογον τεθηναι αυτον, των ὑστερων ἐστι. παραμενει δε και μεχρι νυν ἡ Ὁμηρικη χρησις, ἐν τε τοις παραμυθιαις και τοις παραμυθητικοις λογοις· ὁ μεντοι λογος ἠν, ὁτε την της παρ' ἡμιν ψευδομυθιας ταξιν εἰχεν, ὡς ὁτε τον Αισωπον λογοποιον ακουομεν, αντι του μυθογραφον· παρα δε τοις ὑστερον ὁ μεν μυθος εἰς ψευδολογιαν ἐρριπται.

Ναος.] *Thomas Magister*, qui toties *Ammonium* descripsit, nusquam tamen eius facit mentionem, et vt furta sua tegeret, ad hanc, quae prae manibus est, differentiam adferendam *Pollucem* testem adnocare non dubitauit, Ναος vsu primario *domicilium* dicit. *Clinias* obseruat και τον ναον ποτε εἰρησθαι ἐνναιον [ita lego pro ἐνναιον] δια το ἐνναιειν ἐν αυτω τους θεους apud *Schol. Apoll. Rhod.* II. v. 1087. Ab hac generaliori notione Ναος in istam significandi proprietatem deuenit, quae vulgo obtinet. Pari ratione σηκος *septum* qualecunque sed eximie partem templi

Ναυαγία μέν ἐςιν αὐτὴ ἡ τῆς b) νηὸς διαφθορά. Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

Νεαρὸν

b) *Vett. edd.* νηὼς.

Auctore *Suida* Hyperides v. ναυκληρος de eo adhibuit, qui pensiones annuas pro locatis domibus atque vicis collegit. Ναυκληρειν και το οικιας δεσποζειν. *Photius*. Inde *Aeschylus* S. C. *Theb*. v. 658. ναυκληρειν πολιν, interprete Scholiast. περιεπειν, φροντιζειν της πολεως.

Ναυαγια,] Discrimen agnoscunt *Scholiastes Thucydidis*, *Kustero* ad *Suidam* citatus, ad Lib. I. cap. L. Ναυαγιον παρα Θουκυδιδη ουδετερως μεν, όταν τι της νεως αποκλασθη, οιον πηδαλιον ή τι τοιουτον. Ναυαγια δε, θηλυκως, ή της νεως απωλεια. *Schol. Aeschyli* ad Pers. v. 420. et qui propius accedit ad *Amm*. *Thomas* M. Ναυαγία, συντριβη της νεως — Ναυάγια, πληθυντικως επι ουδετερου, τα εξ αυτης υπο της θαλασσης εκβρασθεντα.

Optime finiuit *Moschopulus*: Ναυαγία ἡ θραυσις της νεως. Ναυαγία δε τα τμηματα αυτης τα απο της ναυαγιας. Ipsum *naufragium* ναυαγία: at ναυάγια *fractae nauis tabulae*, siue τα εκβρασθεντα, *eiecta*. Ναυαγιον vero et Ναυαγιαν nunquam promiscue a Graecis scriptoribus fuisse vsurpata, haud facile dixero: et inter alia, quae contrarium suadeant, pauca dedit H. *Stephanus* Thes. T. II. pag. 998. Clarissime distinguunt, qui curatiorem scribendi legem sibi fixerant, et id Grammaticorum fidem liberat. Paucis defungar, quae hanc rem in clara luce collocent, et postea vsui sint futura. *Lucianus* Ver. Hist. I. p. 665. τραπομενοι προς τα ναυαγια. L. II. p. 685. ναυαγία χρησαμενοι. *Herodotus* L. VIII. c. XII. οι δε νεκροι και τα ναυηγια εξεφε-

Νεαρὸν Νεαλὲς καὶ Πρόσφατε διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ. ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Πρόσφατον δὲ τὸ κρέας· c) ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ

c) Scribendum puto: ἔγκειται γὰρ αὐτῷ τὸ φάσαι, ὅ ἐστι φονεῦσαι. V.

ἐξεφεροντο εις τας Ἀφετας, et eodem in capite: αναπνευσαι — εκτε της ναυηγιης και του χειμωνος. Νηος διαφθοραν, Ναυφθοριην dixit *Statyllius* Anthol. III. cap. XXII. ep. 17. Ναυαγιον, *tabula naufraga*, *Eurip.* Hel. v. 513. et ναυφθορος στολη, *vestis naufraga*, v. 1398. *Naufragia* eodem vsu Latinis, quod ab aliis animaduersum. *Apuleius* Met. IV. *passim per plateas plurima cerneres iacere semiuiuorum corporum ferina naufragia.* Caeterum discrimen certissimum ab interpretibus minus rite perceptum saepissime effecit, vt omnem nitorem veterum locis abstulerint, et ad ναυαγιον tanquam ad scopulum semet adliserint. *Valck.*

Νεαλες,] το ἁλσι νεωστι πεπασμενον. Οἱ δε γε περι προσφατου και νεαρου και νεαλους γραψαντες, και ἑτερον τι το νεαλες διδασι. προσφατον μεν κρεας φασι ενιοι, παρα το φασαι ἠγουν φονευσαι, ὁθεν και φασγανον. νεαρον δε ὑδωρ, το αρυειν εγκειμενον τη λεξει. νεαλες δε, το νεωστι ἑαλωκος. *Eustath.* ad *Od.* P. p. 642. In vocabuli φασγανου originatione diuersae sunt Grammaticorum sententiae. Praeter eam, quam *Eustathius* attulit, sequentes etiam deriuationes producit *Etymologus*: παρα το σφαζω, σφαγανον, και ὑπερθεσει. ἡ σπαγανον τι ὀν, παρα την σπασιν. De generaliori vsu v. προσφατος, quae proprie de *recens occiso* adhibetur,

ςὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται δὲ d) καὶ νεωςὶ ἁλὶ πεπασμένον.]

Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ὁμοίως ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων·

d) Sic nunc edidi. *Vett. edd.* non agnoscunt καὶ, quod *Stephanus* posuit pro δὲ. V.

betur, vid. *Phrynichus* p. 164.

Νηρεΐδες.] De *Nereidibus*, quarum nobilitata occurrit in vtriusque scriptoribus mentio, luculenta patet differendi materies, dignissima, quam eruditior quispiam sibi vindicet, et propter Veterum loca, in quibus Nympharum nomina non raro deprauata latitant, bonarum literarum studiosis inprimis commendabilis. Si *Thomam Galeum* excipias, qui ad *Apollodorum* primas huius laboris lineas ducere incepit, quique pro insigni doctrinae copia vnus omnium eundem etiam perficere potuisset, e Recentioribus, qui hanc rem pertractauerit, noui neminem: ex Antiquis, vnum *Ptolemaeum* Grammaticum, qui teste *Suida* librum conscripsit, περι Μουσων και Νηρηΐδων. Huius etiam fuit loci, quam tradit *Ammonius*, Νηρεΐδας inter et Νηρεως θυγατερας differentia, quamque sub ejusdem *Bacchylidis* commentatoris testimonio adnotauit *Eustathius* ad *Hom. Od.* Ω. p. 824. ita tamen, vt *Eudociae* Ἰωνιαν potius videatur habuisse ante oculos, quam *Ammonium*. Verba eius, etsi prolixiora, lectoris oculis subiecisse non videtur inconueniens: Ενταυθα δε ἱςεον ὁτι κοινως μεν Νηρειδες, πασαι αἱ του Νηρεως θυγατερες. παραδεδοται δε αλλως, ὁτι ἐν ὑπομνηματι Βακχυλιδου του Λυρικου διαφορα Νηρεϊδων φερεται και Νηρεως θυγατερων, ουτωσι ειπειν,

ειων· Φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Ἐισὶ τοίνυν οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρείδας τῶν τȣ Νηρέως θυγατέρων· και

ειστν, οἱ φασι διαφερειν τας Νηρειδας των του Νηρεως θυγατερων. και τας μεν ἐκ Δωριδος γνησιας ἀυτου θυγατερας νομιζεσθαι. τας δε ἐξ ἀλλων κοινοτερον Νηρειδας καλεισθαι. Generaliori *Nereidum* vocabulo non folum e Nereo prognatas, fed et Oceani filias, quarum numerus ter fuit millenarius, monente *Apollodoro*, et quasuis marinas Nymphas aliquando defignari, verofimili ratione adfeuerari poteft. Anthol. IV. cap. XV. ep. 1.

Νυμφαι, Νηϊαδες, Δρυαδες.

Adde L. III. c. XXII. ep. 36. et *Schol. Pind.* ad Olymp. *Od.* VII. v. 24. *Ino* fiue *Leucotheam*, ποντιαν ὁμοθαλαμον Νηρειδων vocat *Pind.* Pyth. *Od.* XI. v. 4. quam immortalitatem confecutam fcribit Olymp. Od. II. v. 52. μετα κοραισι Νηρηος ἁλιαις, vbi praeter alia haec inprimis *Scholiaftae* verba, ἀυτη δε ἡ Λευκοθεα Νηρηις γενομενη. confiderari merentur. Ceterum filias Nereo ex Doride natas Veteres paffim fiue Νηρεως θυγατερας et κορας, feu Νηρειδας, et Ionica forma Νηρηϊδας, nullo habito fignificandi difcrimine, vocare confueuerunt. Pro Νηρηϊς aliam formam patronymicam, Grammaticis notam, in νη, Latinis etiam Poetis hac in voce frequentatam, adhibuit *Oppianus* Hal. I. v. 386. Νηρηϊνην. *Nereidas* nullas nifi *formofa Doride notas* nouit *Apollodorus* I. cap. II. §. 7. Νηρεως δε και Δωριδος της Ωκεανου, Νηρειδες. In *Nereidum* nominibus magna eft apud fcriptores diffeitas, vt adeo non iniuria mirari fubeat, in numero quinquagenario finiendo tanta confenfione Vetuftiffimos quosque conuenire. *Orpheum* et *Hefiodum* Θεογ. v.

καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, e) ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· f) καὶ τὰς μὴ γνησίας, καὶ

e) Deest h. v. apud *Eustathium*, ac proinde apud *Eudociam* et *Phauorin*. V. f) Haec manifesto mendosa ita primum corrigenda censebam: καὶ τὰς μὲν γνησίας, κε τὸν ἀριθμόν. vt genuinae Nerei filiae XXV. spuriae numero plures fuisse traderentur, et ad eam coniecturam plura notari possent: nunc verior videtur scriptura et Grammaticorum menti magis conueniens, quam restituendam monuit *Vulcanius* „*Locus est corruptus, quem ita corriges:* καὶ τὰς μὲν γνησίας εἶναι τὸν ἀριθμόν.„ tametsi multiplicem hanc pellicum familiam, e quibus tot puellarum chorum, quinquagenarium numerum excedentem, procreare valuerit Nereus, mihi incompertam, lubentissimus fateor, neque discrimen hinc ortum inter *Nereidas* et *Nerei filias* magis perspectum habeo. Eaedem corruptelae *Ammonii* codices iam *Eudociae*, *Eustathii* et *Phauorini* temporibus inuasisse videntur. *Valck.*

v. 242 seqq. quinquaginta, triginta *Nereidas Homerum* numerasse, scribit *Galeus*. De *Hesiodo* est res explorata, minus vero de *Homero*, qui dum XXXV. enumerat, plures fuisse declarat *Il.* Σ. v. 49. *Hesiodum* et *Homerum* quinquaginta agnouisse, innuit *Aelian*. H. A. XIV. c. 28. Quinquaginta agnoscunt *Aeschylus*, [vid. *Schol. Arist.* ad Achar. v. 883.] *Orpheus*, variisque in locis *Euripides*. Ab his non recedunt *Pindarus*, *Suidas*, *Seruius* et *Hyginus*, Mi-

nus

καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας· ταῦτα φησὶ ff) Μνασέας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκτίθεται διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανῶς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμίκτους αὐτῷ, μόνον Νηρεΐδας.

Νῆες Πλοίων g) διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν

ff) Sic ed. *Frellonii*. Vulgatam Μνασέων certatim emendarunt *Maussacus*, *Meursius*, *Vossius* et *Fabricius*. V. g) *Vulcan.* διαφέρουσιν.

nus perſpicue declarat Noſter, vtrum hauſerit hanc obſeruationem e *Didymi* commentario, num eius verba alterius fide rett lerit, ex *Mnaseae* libro deſcripta: poſterius vero videtur ſimilius. In libro ſuo Didymi verba, vt puto, protulerat et de *Nereidibus* copioſus egerat *Mnaſeas*. Pleraque omnia, quae ex eius libris Grammaticorum diligentia conſeruauit, ad fabularem pertinent hiſtoriam et ab aliis fuerunt adnotata. *Valck.*

Νῆες.] Totidem paene verbis poſterior pars huius obſeruationis legitur apud *Euſtath.* ad *Od.* A. p. 44. niſi quod ea, quae in *Ammonio Ariſtoteles* profert, ibi Didymo tribuantur, nulla *Ariſtotelis* facta mentione. Διδυμος γαρ, φασι, διαφοραν οιδε πλοιου και νηος, παραγαγων χρησιν ταυτην, Ἀλεξανδρος κ. τ. λ. Noſtrum cum *Euſtathio* comparauit et vtrumque emaculauit *Dukerus* V. C. ad *Thucyd.* IV. c. 116.

Νυν.] Conſentiunt in hoc diſcrimine conſtituendo omnes fere Grammatici,

σιν αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐςι ςρογγύλα, αἱ δὲ, κωπήρεις καὶ ςρατιώτιδες. *h*) Ἀριςοτέλης δὲ ἱςορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν *i*) πολέμων οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ ταὐτὸν χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων, ἐπὶ τὸν πρὸς τὰς βαρβάρας πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ *l*) ςρατηγικοῖς.

Νῆες

h) Prima editio MS. [illegible] repraesentans Ἀριτέλης exhibet. V. *i*) Hanc lectionem contra *Casaubonum*, qui πόλεων emendandum coniecerat, eximie tuetur *Valesius* in not. *Mauss.* ad *Harpocr.* v. Δρυμὸς, et ex fragmine, quod *Amm.* seruauit, libri *Aristotelis* argumentum subolfecit, et erudite declarauit. Nequidquam igitur πόλεων, pro πολέμων, *Meursio* placuit et *Fabricio* ad Ind. Auct. T. IV. pag. 176. *Valck.* *l*) Rectius apud *Eustathium* legitur ςρατιωτικοῖς. V. cl. *Etymologus*, *Thomas* M. *Cyrillus*, et qui ad *Heracliden* etiam prouocat, *Eustath.* ad *Od.* Σ. p. 659. Superest aliud νυν quod temporis quadam emphasi pro δη accipitur. *Eurip. Hec.* v. 996. σῶσόν νυν αὐτὸν, ad quem locum *Scholiastes:* Το νυν ὀυκ ἐςι χρονικον ἐνταυθα, ἀλλα συμπερασματικον, ἀντι του δη λαμβανομενον, ὡσπερ και το νυ παραπληρωματικον. χρωνται δε τω νυ μονοι οἱ ποιηται, τω δε νῦν και ποιηται και λογοποιοι. Ἰσθι δε, ὁτι το μεν νῦν το χρονικον, ἀει μακρον ἐςι. το δε νὺν ἀντι του δη, ἀει βραχυ, και ὀξυνεται μονον κειμενον, συντεθεν δε ἐγκλινεται, ὡς κανταυθα. Cfr. *Schol.* ad *Arist.* Pl. v. 414 et praeter *Hoogeuenum*, *Viger.* de L. G. Id. ed. *Zeune* pag. 413 et 414.

Νῦς μέν ἐςιν ἀπόκρυφος λογισμός· Φρένες δὲ, αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῃ περὶ καθολικῆς προσῳδίας, τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίῤῥημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεςῶτος, παρῳχημένε, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νῦν ἐςι, m) νῦν ἔςαι. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνε ἐνεςῶτος.

Νουθέςερος μὲν, ὁ βλακώδης· Νωχελέςερος δὲ, ὁ ἀσθενέςερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ, ἐςι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον·

m) Suspicor excidisse hic, νῦν ἦν vel simile quid. *Eust.* νῦν ἦλθεν ὁ ἀγὼν, νῦν παρῆλθεν ὁ ἀγὼν, νῦν ἔςαι ὁ ἀγνώ.

Ἄγαλμα,] παρὰ Ὁμήρῳ, πᾶν, ἐφ᾽ ᾧ τις ἀγάλλεται, τὸ ἥδυσμα καὶ ἀγαλλίαμα, καὶ θελκτήριον. [Eodem monente stellae sunt ἀγάλματα νυκτὸς, volucrumque alae, ἀγάλματα, quia exultant pennas iactantes] παρὰ μὲν τοῖς ὕςερον, τὰ ξόανα. *Eustath.* *Ammonius* statuam non ex quacunque materia, sed ex lapide et quidem pretioso constructam ἄγαλμα dici voluit. *Ptol. Asc.* §. 193. Ἄγαλμα τὸ Πάριον, scr. Πάριον. Λίθους πωρίνους dixit *Aristoph.* apud *Poll.* X. 173. Prorsus ad mentem *Amm.* ἀντικρὺς τοῦ πωρίνου Σειλήνου *Plutarcho* restituit *Salmasius* citatus *Gronou.* ad *Herod.* V. cap. LXII. *Valck.* Πώρωσις, ἀπολίθωσις. *Cyrillus* MS. Πώρινον, λίθινον. ὁ δὲ Πῶρος,

ινον n) Βρέτας δὲ, τῷ βροτῷ ὅμοιον, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης πεποιημένον. Ἄγαλμα δὲ, τὸ πώρινον, ἢ ἐκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ o) ξένως διαλέγεσθαι. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ p) πρὸς Βοιωτόν.

q) Ξυ-

n) *Etymologus* addit, ἢ ξύλινον. o) Forsitan scripserat ξενικῶς; *Didymum* secutus, qui τὸ Ἐξένιζε apud *Harpocr.* interpretatus: οὐκ Ἀττικῶς διελέγετο, ἀλλὰ ξενικῶς. V. p) Edd. *Stephano* anteriores omnes legunt: ἐν τῷ πρὸς Βοιωτοὺς. Putet quis, eam lectionem merito a *Stephano* mutatam: at in binis, quae exstant, orationibus, πρὸς Βοιωτὸν, non memini me legere verbum ξενίζειν. Statuendum itaque, orationem πρὸς Βοιωτοὺς intercidisse, aut quod malim, Grammatici memoriam vacillasse et scribendum fuisse: ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην, seu ἐν τῇ πρὸς Ε. ἐφέσει. prouti extat apud *Harpocr.* in Ἐξένιζε et in Ξενίζειν. *Demosthenes* p. 538. A. τὸ ξενίζειν et natiuum Atticismi colorem ducere, diserte opponit, vt adeo causae nihil sit, cur *Didymo* obloquatur *Harpocration.* V.

ρος, ἐν πας λιθος. *Hesychius* ad quem DD. VV. obseruatt. videndae. Πωρον lapidem, *tofum*, *pumicem* esse volunt: sed tota res adhuc dubia.

Ξενιζειν,] ξενη χρησθαι φωνη, ἡ ξενικοις ἐπιτηδευμασι. δηλοι δε και ξενιας χαριν τινα ὑποδεξασθαι. *Suidas.*

q) Ξυςὸς, τό, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' r) Ἡροδότῳ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

O.

Ὀβελὸς Ὀβολῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γὰρ ἐςιν εἰς ὃν s) διαπείρονται τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς δὲ μέρος δραχμῆς.

N 5 Ὅδε

q) Legendum eſt ξυςὸν. *Valck.* r) Pro Ἡσιόδῳ *Vulcanii* emendationem Ἡροδότῳ recepi, a *Iungermanno* etiam ad *Poll.* I. 136. probatam. V. s) Ex emendatione *Scaligeri* pro vulgata διαπειρῶνται.

Ξυςος.] Locus *Herod.* et *Xenoph.* extat Lib. I. c. 52. et *Oecon.* p. 850. D. Quod ſupra dicebam, pro ξυςος legendum eſſe ξυςον, cum veriſſimum ſit et dubio vacuum, mirum videri poteſt, receptam lectionem *Iungermanno* non diſplicuiſſe ad Poll. l. c. Ξυςος, *xyſtus*, porticus dicebatur, in qua hiberno tempore ſeſe exercebant athletae. Is vocis vſus V. C. permonuit, vt receptam in *Ammonio* lectionem non ſollicitaret. Ego vero confidenter adfirmare auſim, ſuper iſta porticu non cogitauiſſe Noſtrum. Res ex ipſo *Poll.* IX. 43. manifeſta. Qui enim quaeſo το ακοντιον dici poſſet ξυςος; Frequentiſſimus eſt vocis Ξυςον, hoc ſenſu, vſus, vt mirum etiam ſit, eam in rem *Herodotum* adduci. *Euſtath.* ad *Il.* Γ. p. 324. Ξυςον καταμονας αυτο το ξεςον δορυ, ὁυ ὡς ξεομενου επιθετον εςι, το ξυςον. *Valck.*

Ὀβελος.] Dignus iterum videtur, quem deſcribam *Euſtathius* ad *Il.* A. p. 102. Ἐοικε δε παρα μεν

Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς καὶ δεικτικῶς· Ὁδὶ δὲ, δεικτικῶς μόνον κατ᾽ ἐπέκτασιν.

Ὀικῆας καὶ Ὀικείους διαφέρειν φασίν. Ὀικεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ᾽ ἐπιγαμίαν προσήκοντες· Οἰκῆες δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι· Φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

— — — ὄφρα ἴδωμεν
Ὀικῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ

Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρει.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ

Κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

t) Ὀι-

μεν τω ποιητη [Homero, vt notum.] ταυτοδυναμα εἶναι ὁ ὀβολος καὶ ὁ ὀβελος, σκευος τι μαγειρου, ἐν τῳ ἀκρῳ ὀξυ, καὶ βαλλειν δυναμενον καὶ βολην ὡς βελους ποιειν. παρα μεντοι τοις ὑστερον μεγαλην ἐχον διαφοραν, οἱπερ ὀβελον μεν δια του ε τον αὐτον λεγουσι τω ποιητη, τον μαγειρικον. ὀβολον δε σιδηρου τι ἐλασμα του ὀβολου, ὡς τε ὀβολοι ἐξ την δραχμα ἐπληρουν, καὶ τουτο ἐλεγετο δραχμη, ὀβολων τοιουτων ἑξας, ὁσων ἐπιδεδραχθαι δυναται χειρ κ. τ. λ.

Διαφερειν φασιν.] Recte; valde enim incerta eſt iſtaec differentia. Ὀικηας, interpretatur *Euſtath.* τους ἐν τῳ οἰκῳ ἢ τους οἰκειους, cum *Homerus* non ſeruos ſolum, ſed amicos atque ſocios etiam οἰκηας adpellauerit. Bene *Heſych.* Ὀικηας, οἰκειους. παντας τους κατα γενος προσηκοντας. καὶ τους δουλους. και

παντας

t) Ὀικίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Ὀικίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως καὶ καθιδρύσεως· Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τῦ πλείονα δύναμιν ἔχειν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυέσης εἰς πολλὰ καταδιαιρεμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται.

t) Restituendum videtur: Ὀικίζεται, Συνοικίζεται καὶ Διοικίζεται διαφέρει. V. Nollem aliquid mutari: constituto enim aliquo discrimine, adfine vocabulum adhuc adiicere adsueuit *Ammonius*. Vid. v. c. n. ὄινη.

παντας τους κατα την οικιαν. Loca *Homeri* leguntur in *Il.* Z. v. 365. *Il.* E. 413. et *Od.* Ξ. v. 4.

Ὀικίζεται] Huius obseruationis, sanequam elegantis et eruditae, ignoratio interpretes non raro egit praecipites. Συνοικισμον commemorat *Schol. Pind.* ad Pythion Od. II. v. 1. vbi propterea Syracusas a Poëta μεγαλοπολιας dici obseruat, quod *Archias* τεσσαρας πολεις κατασρεψαμενος εις μιαν συνηγαγεν. Posterior notae Ammonianae pars lucem accipiet ab *Harpocr.* Διοικιειν, αντι του διαιρησειν, ὡστε μη ἐν ταυτω παντας οικειν αλλα χωρις και κατα μερος. Δημοσθενης ἐν πεμπτω Φιλιππικων. Quod de Lacedaemoniis in vltima nota scribit *Ammonius*, perhumaniter per literas me edocefecit P. *Wesselingius*, Vir maximus, cuius verba verecunde subiiciam: *In eam vrbem* [*Megalopolin*] *Spartanis inuitis, Arcadum plures commigrauerant: quam ob rem magno studio egerunt, vt singuli suos in vicos sedesque pristinas compellerentur,*

νηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν v) διῴκισαν.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ x) διατρεφόμενος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν· Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν y) Οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος

v) Vulgatam διῴκησαν eo mutaui, ne vna macula elegantiorem notam deformaret. Διῴκισαν etiam legit *Phauorinus* in οἰκίζω vbi integram defcribit *Amm.* obferuationem. V. x) *Valck.* διατριβόμενος, ex conie{c}tura. y) Sufpicor fere pro οἰκεὺς legendum οἰκέτης. Neque enim fi vulgatam retineas, quidquam reperitur, cur *Solonem* aduocaret *Ammonius*, cum et *Sophocles vernam* οἰκέα tur, vt *Demofth. Orat. de Megalopolit. extrema innuit: quae res per gradus quosdam tandem ab aliis perfecta eft. Vid. Diodor. XV. et Paufan. VIII. Valck.*

Ὀικοτριβες,] οἱ οἰκογενεις δουλοι, δια το εγκεχρονικεναι οικω και κατατετριφθαι. *Euftath.* Vocantur praeterea, οικοτραφεις, θρεπτοι, τροφιμοι, εντροφοι. lat. *alumni, vernae. Hefychius:* Ὀικοτριψ, ὁ θρεπτος. διαφερει δε οικετης οικοτριβος. ὁ μεν γαρ οικοτριψ εκ γονεων δουλος. ὁ δε οικετης, ὁυ παντως. αλλα και αιχμαλωτος, και ὁ εν οικω ων. His verbis tres modos, quibus ferui adquirebantur, complexus cenferi poteft. *Valck.* Notandum eft ex Photio MS. contemtos fuiffe οικοτριβας, feruitio a iuuentute adfuetos, prae emtis feruis, qui cafu plerumque libertatis iacturam fecerant.

Ὅιμος Ὄιμης διαφέρει. Ὄιμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἡ ὁδός· Ὄιμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Ὀικτος καὶ Ὀικτισμὸς διαφέρει. Ὀικτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος· Ὀικτισμὸς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτείροντος.

Ὄινη καὶ Ὀινάνθη διαφέρει. Ὄινη μὲν γάρ, ἡ ἄμπελος· Ὀινάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις· z) Ὀινάρια δὲ, τὰ φύλλα.

Ὄικαδε

οἰκία vocauerit Oed. Tyr. v. 766. et ne emtum aut bello captum intelligeremus, effecit v. 1135. Ἦν δοῦλος οὐκ ὠνητὸς, ἀλλ' οἴκοι τραφείς. Probabile itaque *vernam* a *Solone* οἰκέτην nuncupatum, idque *Amm.* videtur hausisse ex Veterum, qui in *Solonis* axes olim ferebantur, commentariis, a *Fabricio* in B. G. II. c. XIV. §. 17. memoratis. *Valck.* Ὀικεὺς pro οἰκέτης saepius vsurpari, paulo ante ipse *Ammonius* commonstrauit, et vel hac ratione possit defendi lectionis vulgatae veritas. Sed nonnisi temere hic v. οἰκεὺς mutari posse, clarius patet ex *Eustath.* ad *Od.* E. p. 64. Ὀικεὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀθηναίοις, ὁ οἰκογενὴς οἰκότης [leg. οἰκέτης.] καὶ οἰκέται οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν πάντες. z) *Valckenaer* corrigit οἴναρα. Sane

Ὀιμος [ὁ καὶ ἡ], ἡ ὁδος παρα το οἰμω τα σημαινον το ὁρμω — και ἡ ῥαβδος διμος λεγεται — Ὀιμη, ἡ ᾠδη, παρα το ἐν ταις οἰμοις, τουτεστι ταις ὁδοις ψαλλεσθαι. *Etymologus.*

Apud *Suidam* et *Hesychium* etiam οἴμη est ὁδος. Meliora sunt, quae sequuntur. Ὀιμη, ᾠδη. ὅθεν Προοιμιον τι προ της ᾠδης.

Ὀιναριαν,] *villum.* Quantum οἰναριον ab οἰναρον distet,

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. Εἰς οἶκον δὲ, καὶ a) ἐφ' ἕτερον.

b) Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα οὐσία. Οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ c) ὑπὸ δευτέρου κατοικουμένη.

Sane quidem: sed forsan etiam legi posset οἰνάρεα. Schol. Theocr. ad Id. VII. v. 134. οἰνάρεα κυρίως τα φύλλα τῆς ἀμπέλου. a) Legendum potius: ἐφ' ἑτέρου. V. b) Ammonius ni fallor scripserat: Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἴκημα, Οἰκίσκος καὶ Δωμάτιον διαφέρουσιν. Pro Δῶμα ponendum, Δωμάτιον, suadet superior Amm. nota in v. Δῶμα — Δωμάτιον δὲ, ὁ θάλαμος. Porphyrius in Schol. inedito ad Hom. Il. I. Δωμάτιον δε, οἱ Ἀττικοὶ τὸν ἀφ' ἡμῶν κοιτῶνα ἔλεγον. V. c) In libro meo emendaueram, ὑπὸ δύο.

stet, in Diphili versu e Parasito, quem inter alios retulit Athenaeus X.

— ἐμβαλεις —
Οἰναριον εἰς λαγυνον, ἀλλ' ὀυ καραβον.

nemo non videbit. Οἰναρα, pampinos, siue τα της ἀμπελου φυλλα, interpretantur Timaeus S. Suidas et Hesychius. Quod a reliquis discernit Ammonius Οἰνανθη, in Cyrilli Glossario redditur το ἀνθος της ἀμπελου. Suidas, ἡ πρωτη ἐκφυσις της ἀμπελου. Valck.

Οἴκαδε.] Το οἰκοιδε ταυτον ἐςι τω οἰκοι καὶ οἰκαδε; ὡς ἐπιῤῥημα. et alio loco: Ἰςεον δε καὶ ὀτι τι εἰς οικον ἰεναι, ταυτον ἐςι τω οἰκουρειν, ὀθεν καὶ οἰκουρια οἰκοφυλακια, τα ὑπο μητερων παιδιοις ὑπολειπομενα παιγνια. Eustath.

μένη· Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη· Οἴκημα δὲ τὸ τέγος, ἡ τὸ δεσμωτήριον· Οἰκίσκος, τὸ

Supra in v. Ἐμπειρία e MS. vulgaui ἢ δευτέρου pro ἢ δύο. *Dukerus* ad *Thucyd.* III. c. 74. ex *Amm.* adducit, ἢ ὑπὸ ἑτέρου κατ. non memorans vulgatam. Ad *Amm.* egregie facit nescio cuius Scholion, quod in *Aeschinis* orationem contra Timarch. loco satis alieno irrepsit: ὅπου μὲν γὰρ πολλοὶ μισθωσάμενοι μίαν οἴκησιν διελόμενοι ἔχουσι, συνοικίαν καλοῦμεν. ὅπου δ' εἷς ἐνοικεῖ, οἰκίαν. *Valck.*

Οἴκημα.] *Carcerem* eam ob rationem οἴκημα vocarunt Athenienses, vt rei horrorem verbi lenitate aliquantulum mitigarent: id enim Veteres et prae aliis Athenienses dabant operam, vt ne mali omnis vocabula frequentarent, obseruante *Helladio* in Chrestom. qui istiusce consuetudinis in hac voce exemplum proponens, διο καὶ, inquit, το δεσμωτηριον Οἴκημα ἐκαλουν. Altero sensu, quo *cellam* designat *meretriciam*, h. v. frequentarunt *Xenophon* Atheniensis et inprimis Ephesius. Primus *Solon.* effreni Atticae iuuentutis libidini meretrices publicitus obiecit: ἐστησεν ἐπι οἰκηματων γυναια πριαμενος, vti sub *Philemonis* testimonia scribit *Athenaeus* XIII. *Dinarchus* contra Demosth. την Ὀλυνθιαν παιδισκην ἐστησεν ἐπ' οἰκηματος. Sicuti στηναι, pari ratione καθεζεσθαι ἐπ' οἰκηματος apud *Aeschinem* in Timarch. ὁρατε τουτουσι τους ἐπι των οἰκηματων καθεζομενους, *in cellis sedentes*, siue verbis *Martialis* IX. epigr. 59.

— *hos, quos primae prostituere casae.*

Latinis *Prostibula* et vsu minus vulgato *Prosedae* vocantur meretrices. *Valck.*

τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κ... τών.

Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. d) Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχείου,

d) Praestantis MS. partes egregie hoc in loco sustinuit Editio *Aldina*, e qua hiatum, qui recentiores omnes foedabat, inpleui. Pleraeque ante nostram edd. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλεσ' ἐπὶ στοιχίου ὀλίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. Sic *Basil. Lugdun.* et *Parisinae*, quae tres tamen posteriores pro μικρὰν praeferunt μακρὰν. Μικρὰν reduxi ex *Basil.* quam expressit, nihil vitii suspicatus H. *Stephanus*. *Steph.* secutus est *Vulcanius*, ad cuius Ed. marginem *Scaliger* pro ἐκάλεσ'

Οἰκισκος, παρα Ἀριστοφανει, περδικοτροφειον. οιον, τι δε τον ορνιθειον οικισκον φερεις; *Eustathius.*

Ὀλιγον.] Dici non potest, quanta cum venustate haec a poetis permutari soleant. *Eustath.* ad *Il.* Ε. p. 464. *Cyclops* ὀλιγον τον Ὀδυσσεα φησι, και Ἡσιοδος δε πλοιον ὀλιγον το μικρον ἐν τω νη' ὀλιγην αινειν [Εργ. v. 643.] ἡγουν μικραν. Ἀντικειται δε τω μεν μικρω, ὁ μεγας, τω δε ὀλιγω ὁ πολλος κ. τ. λ. Ὀλιγος κωρος, *Theocr. Od.* I. v. 47. quem Id. XV. 42. vocat μικκον. Ὀλιγη νησος *Rhod.*, *Apoll.* IV. v. 1712. *Valck.*

σιχεὶς, ὀλίγην νησίδα Καλυψοῦς, Φασὶ δὲ ἔτω, λίγην μικρὰν ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλί-ον, ἐπ' ἀριθμῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν

ἠν μικράν.

Ὅλμος

λεσ' posuerat ἐκάλεσεν. quod credulus ego, absque *Aldina* fuisset, in textum recepissem. Tandem vero impetum repressit incerti scriptoris fragmentum: ὀλίγην νησίδα Καλύψους. In ἐκάλεσ' delitescit, ita auguror, libri index, quem commentario illustrauerit *Aristonicus*. Quid, si hac ratione pristinam scripturam reprehenderemus? Ἀριστονίκος ἐν ὑπομνήματι Ἑκάλης, ἐπὶ σίχου·

— — ὀλίγην, νησῖδα Καλυψοῦς.

Φησὶν οὕτως ὀλίγην, μικρὰν, ὑπαλλακτικῶς. τὸ μὲν κ. τ. λ. Sed haec mera est et nullo argumento nixa hariolatio. Verum quidem est, magni olim nominis fuisse Grammaticos, qui *Callimachi* opera sibi illustranda sumserant: neque dedecere, hos inter *Aristonicum* retulisse, qui in *Pindari* et *Hesiodi* scholiis ita citatur, vt vtrumque data opera exposuisse credi possit. *Valck.*

Ἀριστονικος,] Grammaticus Alexandrinus, qui scripsit περι σημειων in Theogonia *Hesiodi* et περι ἀσυνακτων ὀνοματων in *Iliade* et *Odyssea*. *Suidas*. Cfr. *Fabric.* B. G. T. I. p. 332. et T. VII. p. 53.

Ὅμηρος.] *Il.* Υ. v. 259.

Ὄλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὄλμος μὲν γὰρ ἐςι μυρεψικὸν σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἴδη τὰ e) μυρεψικά· Ὅρμος δέ ἐςι λιμήν.

f) Ὄρθρος καὶ Πρωΐ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γάρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀνιστάντες

e) *Ald.* pr. μορεψικά. Male. V. f) Ὀρθ. κ. π. διαφ. Haec formula in *vett. edd.* deficit.

Ὄλμος. Sic dicebatur vas siue lapideum seu ligneum in formam globosam excauatum, quibuscunque demum rebus tundendo conterendis inseruiens. *Ligneum* ὄλμον ad vsum rusticum praescribit *Hesiodus* O. et D. v. 423. Propter figuram orbicularem ὄλμου meminit *Homerus* *Il.* Λ. v. 147. ad quem locum ita scribit *Eustath.* p. 770. Ὄλμος λίθος ἐςὶ ςρογγύλος κυλινδροειδής, ἢ σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου ἢ καὶ ξύλου, ἐν ᾧ πτίσσονται κοπτόμενα ὄσπρια ἢ ἕτερα τινα. *Hesychius*: Ὄλμος, περιφερὴς λίθος, βάρβαρος, [l. μάρμαρος] ἐν ᾧ τὰς βοτάνας τρίβουσι. *Mortarium marmoreum* olim ab vnguentariis non fuisse alienum hodiernus vsus declarat. *Cyrillus* in Lex. MS. Ὄλμος, ἐν ᾧ πτισσουσι τὰς κριθὰς, καὶ τι τῶν μυρεψῶν, ἐν ᾧ καταλεαίνουσι τὰ παχύτερα τῶν μυρεψικῶν. τὸ δὲ τύπτον ὕπερον λέγεται. vbi potius ὕπερος scribendum. *Pistillum* ὕπερον, Hesiodus fieri voluit τριπήχυν. In sapienti *Salomonis* dicto Pr. XXVIII. v. 22. *Aquila et Theodotion* ἐν ὄλμῳ ἐν ὑπέρῳ posuerant. *Valck.*

Ὄρθρος] καὶ ἦρ, ἡ τῆς ἡμέρας ἀρχή, διὰ τὸ ὀρθοῦν καὶ ἀιρεῖν εἰς ἔργον. *Eustath.* Idem ad locum *Hom.* *Il.* Σ. v. 277. a Nostro prolatum: Τὸ πρωῒ καὶ ἑως ἐκτης ὥρας δηλοῖ· διὸ πρωΐ.

τες ἐξ ὕπνȣ ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωῒ δὲ, ἡ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ. Ὅμηρος,

Πρωῒ δ᾽ ὑπ᾽ g) ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινὰ Πρωῒ μάλ᾽ ἠΐθεον, τοῦτ᾽ ἔςι πρόωρον.

Ὁρᾷν καὶ Ὑπερορᾷν διαφέρει. Ὁρᾷν μὲν γὰρ ἔςι τὸ θεωρεῖν· Ὑπερορᾷν δὲ, τὸ καταφρονεῖν.

Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐςιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας· Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐςιν ἡ ςέγη· Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐςι τὰ ἰδιωτικὰ h) ὧν ἐφίεται καὶ ἔξεςι προσάψασθαι· Ἱερὰ

g) *Vett. edd.* legunt ἠοῖο neque v. θωρηχθέντες agnofcunt. h) Celeberr. *Dukerus* corrigit: ὧν ἐφίεσθαι ἔξεσι καὶ προσάψασθαι· id omnino probandum videtur.

προσεθηκε το ὑπ᾽ ἠοισι [lege ἠοισι ex *Hom.*]

Ὀρνιθευτης,] ὀρνιθοθηρης. *Etymol.* Ὀρνιθας, τους οἰωνους, ἐξ ὡν οἱ κατα τεχνην οἰωνοπολοι καὶ ὀρνιθοσκοποι λεγονται. *Euftath.*

Ὀροφη.] Ὀροφος καλαμισκου εἶδος ὑδροχάρους ἐπιτηδειου εἰς ὀροφην, ὃς ἐν λειμωνι ἐπανθεις, δασειαν ἐπανθουσαν ἐχει λαχνην, ὁτε [l. ἰόθεν] καὶ ἐςιν ἀγαθος ἐρεφειν. ἀπ᾽ ἀυτου δε δια την παλαιοτατην χρησιν, και ἁπλως αἱ των οἰκιων ςεγαι πασαι, ὀροφοι λεγοντο.

Ὅσιον et ἱερον tefte *Ammonio* eodem modo differunt,

Ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ὧν οὐκ ἔξεστι προσάψασθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λέγει. Ὥστε τίθησι

sunt, quo vv. ἀβεβηλα et βεβηλα sensu bono sumtae. Ὁσιον proprie idem esse ac το μη ἱερον, nemo ignorat. Χρηματα ὁσια, *pecunia profana*, opposita τοις ἱεροις. Ὁσιοι θαλαμοι, *non diuini, sed humani*. Inde facilis transitus est προς τα δημοσια και ἰδιωτικα, *quae tangere fas est*. In *Aristoph.* Lysistr. v. 744. mulier paritura ex acropoli educi cupit εἰς ὁσιον χωριον. *Schol.* εἰς βεβηλον και μη ἱερον, ἀλλ' ὁσιον εἰς τοκετον. In *Pluto* v. 682. Curio ad sacerdotis exemplum, aniculae in templo Aesculapii pultem furatus, putauit esse πολλην ὁσιαν του πραγματος. *optimo iure pultem tangi atque auferri potuisse:* atque sic etiam Scholiasten h. l. explicuisse deprehendo, ὁσια μεν, τα προς ἀνθρωπους, ὧν ἐξεστι θιγειν. Nollem cum interprett. hic de *sanctitate* cogitare. Neglecta oppo-sita v. ἱερον potestate, sensum a priori plane diuersum sortitur v. ὁσιον. Ὁσιος παρα το ἁζω το σεβομαι γινεται, τροπῳ του α εἰς ο. ἁζω, ἁσω, ἁσιος και ὁσιος. *Etymologus.* Inde ὁσια, τα, *omnia quae ad religionem pertinent:* ὁσια, ἡ, *pietas erga Deos.* Ὁσιος, καθαρος, δικαιος, εὐσεβης, εἰρηνικος, ἀγνος. *Hesychius.* In *Arist. Thesmoph.* v. 683. iunguntur ὁσια και νομιμα. Quomodo a δικαιος differat ὁσιος, docet *Scholiast. Euripid.* ad Hec. v. 788. Το δικαιον, ὡσπερ γενος ὀν, διαιρειται εἰς ὁσιον και δικαιον. και το μεν προς θεους ἐξ ἀνθρωπων γενομενον, ὁσιον καλουμεν. το δε προς ἀνθρωπους δικαιον. LXX. interprett. certe ad mentem *Schol.* nunquam Ebraeorum צדק, sed חסיד potius atque תם vertunt ὁσιος. Sed ipse *Euripides* vv. ὁσιος et δικαιος promiscue adhibet h. c. et *Heracl.* v. 719.

τίθησι i) τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ὑποστερεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι l) ὁτὲ μὲν αἰτίαν δηλοῖ, ὁτὲ δὲ βεβαίωσιν. τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, πάντες ἴσμεν. Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὐκοῦν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικὸν, ἴσον τῷ οὐχιοῦν. οἷον, Οὔκουν ἀπιστεῖν. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει m) κατάφασιν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου, ὡς φαμὲν,

i) Pag. 463. A. vbi rectius vulgatur τουτονὶ τ. ν. δι' ὃν ἱερῶν μὲν χρημάτων, et in fine ἀποστερεῖ. V. l) Binas voculas in vulgatis edd. omissas reduxi ex *Aldina*. V. m) Id ex *Frellonii* edit. in hanc recepi: in aliis fere ἀπόφασιν legebatur. V.

Οὐδεὶς, οὐδὲ εἷς.] *Hesychius.* Cum *Ammonio* consentit *Phrynichus* p. 76. *Photius MS.* Οὐδεὶς οἱ παλαιοὶ διὰ του δ, οἱ δὲ νεώτεροι καὶ διὰ του θ, οὐθεις. Repugnat *Eustathius* ad locum *Homeri* in Nostro obuium Od. Σ. v. 129. p. 661. qui frequentem fuisse apud Veteres Aeolicam transpositionem του θ et δ, exemplis probauit, nec *Zenodotum* ob discessionem a communi lectione reprehendit. Cfrtr. *Thomas M.*

μὲν, Ὀυδὲν ἐν κόσμῳ κενόν. πᾶσα γὰρ n) ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαςάζεται. Ὀυθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ ἴδιον ἀντίςοιχον, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ἐπιφορὰν ἑτέρας ἀρχῆς. Ὀυθ' ἕν,. οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Ὀυδὲν ἀκιδνότερον, γαῖα τρέφει ἀνθρώποις.

ὁ οὖν ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει. διὸ καὶ Ζηνόδοτον o) εὐθύνουσι γράφοντα,

Ὀυθὲν ἀκιδνότερον.

Ὅυνεκα καὶ p) Ἕινεκα διαφέρει. Ὅυνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι. Ἕινεκα δὲ χάριν. Ὅμηρος διαςέλλει,

Ὅυνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.

n) Ponam I. I. *Reiskii* verba, quibus, a me rogatus, ſententiam ſuper hoc loco explicuit: *Legendum cenſeo* pro ἡ, ὑπὸ. *vt ſenſus ſit*, omnis enim a vacuo natura portatur [*quaſi a nutrice*] et ſuſtentatur. Φύσις et κενὸν *duo ſunt oppoſita. Illud omnia materialia complectitur: hoc* ἀσώματον, θεῖον, ἀγέννητον, *nominatur. Et ſiue Pythagoreus fuerit Ammonius, ſiue Stoicus, vtriusque ſententiam hic explicuit*, ſc. in mundo non *eſſe* vacuum, *ſed* extra mundum. *Valck.* o) Sic prima ed. reliquae εὐθήνουσι. V. p) Ita *vett. edd.* et *Herenn. Stephanus* bis edidit ἕνεκα. Vtrumque probat *Thomas M.* tanquam Atticum. V.

Ὅυνεκα] συνδεσμος ἐςιν αἰτιολογικος. γεγονε δε απο του ου ἑνεκα. *Euſt.* Plura vid. ſupra v. ἕνεκα. Verſus *Hom.* leguntur *Il.* A. v. 11. et *Il.* Τ. v. 325.

ἀντὶ τοῦ ὅτι

Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης

Ἥμαρτεν οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν

Εἵνεκεν οὐχ' ἓν q) ἄεισμα.

ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ' ἓν ἄεισμα.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον. τὸ δὲ Οὗτος δεικτικὸν καὶ ἀναφορικὸν, δεικτικὸν μὲν

Οὗτός δὴ Διομήδης.

ἀναφορικὸν δὲ

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει.

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τοῦτον καὶ Τουτονί.

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μέν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. Ὠτει-

O 2 λὴ

q) *Bentleii* emendationem in *Callim.* fragm. 287. in textum recepi. In Edd. *Amm.* pro ἄεισμα bis legebatur ἄλεισμα. V.

Οὗτος μὲν.] *Hesiod.* Ἔργ. v. 291.

Οὐλὴ,] τὸ ὑγιανθὲν τραῦμα· παρὰ τὸ οὔλω, τὸ ὑγιαίνω. *Etymologus.* Διαφέρει δὲ οὐλὴ ὠτειλῆς. ὅτι ὠτειλὴ μὲν αὐτὸ τραῦμα, οὐλὴ δὲ, τύλος ἢ τύπος θεραπευθέντος τραύματος. *Eustath.* Cfr. supra v. ἕλκος. Qui adferuntur, *Hom.* versuum prior est ex *Od.* T. v. 393. alter, monente *Valck.* ex binis *Homericis*, siue *Ammonii*, seu librariorum incuria, in vnum coaluit. ex *Il.* P. 86. et *Il.* Δ. 140.

λὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν. ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπὼν,

— τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος, ἢ το νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

Ὄφλεῖν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὄφλει μὲν γάρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκῃ. Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ r) καὶ Ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ, το ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὄχθαι

r) *Pierson* ad *Herodian*. pag. 471. voces καὶ ὀφείλημα vel plane delendas vel post Χρέος ponendas esse putauit.

Οὖροι] λεγονται οἱ τοποι, οθεν ἡ ναυς ορουει, τουτεστιν ὁρμα καθελκομενη εις θαλασσαν. *Eust.* ad *Il.* Β. v. 153. cuius particulam textus habet.

Ὀφειλω,] συγκοπεν, οφλω γεγονε. Διαφορα δε φασιν αυτων, ὁτι οφλει μεν τις επι δικη, οφειλει δε, ὡς ἡ κοινη λεγει συνηθεια. ουκουν και ὁ γελωτα οφλων, καταδικης λογω τουτο πασχειν λεγεται. *Eustath.* ad *Od.* Ξ. p. 531.

Ὄφλημα και οφειλημα διαφερει. Ὄφλημα γαρ το εκ καταδικης λεγεται οφειλημα

Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χείλη Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γὰρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα. Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

Ὀψὲ δὲ, δὴ μετέειπε.

καὶ

Ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει,

ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐδθήματα, ἢ ἐκπώματα· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον s) προθυμίαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ πᾶν τὸ πρόθυμον παρε-

s) Sic emendauit *Fabricius* vulgatam ἐπιθυμίαν·

ληματα δε, ὁ ἐδανεισατο τις. *Herodianus*, cum quo conſpirat *Thomas*. *Ammonium* tuetur *Sallierus* ad Th. *Magiſtrum*.

Ὄχθας] apud *Homerum* etiam foſſa habet *Il.* Ο. v. 356. ὀχθας καπετοιο βαθειης. Vid. *Brunck* V. C. ad *Anacr.* ed. ſec. p. 114.

Ὀψε,] ἐπι της ἑσπερας, παρα το την ὡραν ἐπιτηδειαν εἶναι εἰς το ἀψ ἰεναι οἰκαδε. τροπη του α εἰς ο, ὀψε. *Etymologus.* Vid. ſupra v. ἑσπερα. Verſus *Hom.* eſt in *Il.* Η. 399. alter *Heſiod.* in Ἐργ. 488.

Θουκυδιδης.] L. IV. c. 61. αὐτοι το δικαιον μαλλον

παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν t) παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὄφεις. τινὲς μετέωρα τὰ παρεῖα ἔχοντες·

— — ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Πάσασθαι, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.

Πα-

t) *Vett. edd.* παρεχόθα.

λαι της ξυνθηκης προθυμως παρεχοντο. *Demosthenis* locum in Philippicis, quae quidem hodie extant, non memini me legere. V.

Ὡς παρειας.] *Aristoph.* Plut. v. 690. ad quem conf. *Schol.* et *Spanhemium*, *Photius* MS. Παρειαι ὀφεις, παρειας ἐχοντες μεγαλας. Ἱεροι, οὐ τους ἀνθρωπους, ἀλλα τους ἀλλους ὀφεις ἀδικουντες. Cfr. *Hesychium*, *Harpocrat.* ibique *Valesium*. Huiusmodi ferpentum vsus quidam erat in Bacchanalibus.

Πασασθαι.] Huiuscemodi Grammaticorum praeceptis femper eft aufcultandum. In πασασθαι, vbicunque *guftandi* et comedendi poteftate pollet, prima fyllaba breuis eft, et vbi longam poftulat verfus, poetae πασσασθαι fcribere confueuerunt. Contra πασασθαι pro κτησασθαι primam producit. Huius rei ignoratio non pauca veterum loca corrupit. Sicuti pro κτησαμενος offendas πασσαμενος, id continuo librariorum imperitiae tribuendum eft, eiusque loco πασαμενος ponendum. Priftina forma fuit πααω, quae e libris noftris exulat nifi quod apud *Etymologum* p. 681. legatur: πάω, πῶ,

ἐςι

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὥστε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος· οἷον

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

Ο 4 Πα-

ἐστι το κτωμαι. Proxime hinc deriuatum remansit πασς [ion. πηος, ὁ ἐξ ἀγχιστειας ἐπικτητος συγγενης. *Eustath.*] adfinis. *Eurip. Androm.* v. 641. γαμβρον πεπασθαι. A πεπαμαι vetus vocabulum παμα. quod binis, quae mihi tantum innotuere, testimoniis confirmatum ibo. Prius suppeditabit *Theocriti* fistula:

Ὡι τοδε τυφλοφορων ἐρατον
Παμα Παρις θετο Σιμιχιδας.

Cui gratam hanc pastoritiam supellectilem sacram fecit Theocritus. Scholiastae inediti: παμα, το κτημα. His subiungam locum ex ara *Dosiadae* prima:

Μαυλιες δ' ὑπερθε πετρης
Ναξιας θουμεναι
Παματων φιδοντο Πανος.

quae ita latine reddo: *sacrae secures, quas Naxia cos acutas reddiderat, ouium tamen sanguine tingi timuerunt. Valck.* Ab *Ammonio* discedit, eoque nisi fallor, a veritate non parum aberrat *Eustath.* variis in locis, v. c. ad *Il.* Α. p. 101. T. pag. 1243. qui, male deducta v. πασασθαι, το ἐμφαγειν, γευσασθαι, ἀπο του πῶ, το κτωμαι, origine, bene in sequentibus pergit: ἀφ οὑ [sc. πῶ] πολυπαμμων, ὁ πολυθρεμμων. εἰτ' οὐν πολυκτητος. Πασασθαι enim το κτησασθαι, proprie de pecore vsurpatum, postea ad reliquas possessiones transferebatur. Meliora debemus *Etymologo:* Ἐπασαντο, ἐγευσαντο, παρα το πατω, ὁ δηλοι το ἐσθιω, ἐξ οὑ πατνη καὶ φατνη, ἐν ᾗ ἐσθιουσι τα ἀλογα. ὁ μελλων. πατησω, καὶ συγκοπη πασω.

Παραβολη,] παραθεσις ὁμοιωματικη ἐπι σαφηνεια.

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις.

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρουσαι καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, u) καὶ Βούπαις διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ· Ἀντίπαις

u) *Frellonii* editionem hic secutus a reliquis discessi, in quibus extabat: Παῖς καὶ Ἀντίπαις διαφέρει. V.

νεια των ὑποκειμενων. *Eust.* In prima *Iliade* solum nullam reperiri parabolam, Veteres obseruarunt. Versus *Hom.* leguntur in *Il.* Γ. v. 33. et *Od.* Φ. v. 295. vbi pro ὤλεσεν vulgatur ἄασεν.

Παρακρουεσθαι.] Verbum παρακρουεσθαι *decipiendi* notione πολυ ἐστι παρα τοις ἀλλοις Ἀττικοις και παρα Δημοσθενει. vti scribit *Harpocration.* Metaphoricae significationis duplicem originem proponit *Etymologus*, quarum dum neutra abhorret, altera tamen videtur verior, qua huic verbo fallendi potestatem adhaesisse obseruat, ἀπο των ἐν τοις ζυγοις ἱσωντων, οἱ τοις σταθμοις παρακρουουσιν, ἱνα ὁ βουλονται μερος καθελκη βαρυνομενον τη κρουσει. Id *Phocylides* vocat σταθμον κρουειν v. 13. *Hesychius* κρουσιδημων, κρουσιμετρων, ἀπο των ἐν τω μετρειν ἀπατωντων. *Valck.*

αις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τȣ̃ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἔτη πρόσηβος· Βȣ̃παις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐςι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχȣσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δȣ́λη.

Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐςι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, x) καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετὴ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγȣ̃σα.

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δȣ́λη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ,

y) Ἐπὶ τȣ̃δε δ' αὖθ' ȣ̃τως ὁ κακοδαίμων ἔφη,
Ὡς ȣ̓κ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἄσμενος,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

O 5 Παρθε-

x) Haec neque in *Platone*, neque etiam leguntur apud *Thomam* v. Παιδεία. Ex *Asc.* §. 177. haec proferuntur: καὶ ἐκ παιδὸς ἀγωγῆς ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα. Vix aliter in *Amm.* videtur restituendum. V. y) *Menandri* versus a *Bent-*

Παιδισκος,] ὁ ἐν τῃ ἐχομενῃ ἡλικιᾳ. *Eustath.* ad *Od.* O. p. 585. confeferendus cum iis, quae ex *Aristophane* protulit *Ammonius* in v. Γερων.

Πλατων.] In Platonis definitionibus legitur: Παιδεια, δυναμις θεραπευτικη ψυχης. Παιδευσις, παιδειας παραδοσις. Cfr. *Fabric.* B. G. T. II. pag. 29. Ὁρους etiam conscripsisse perhibetur praeceptor *Platonis*, *Archytas.* V.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καθὸ ἡ μὲν Παρθένος σώφρων ἐξ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων ὁ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. z) ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ· ὁ δὲ Συμπάσχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει· οὐ μέν τοι ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων· οἷον πυρέττει τὶς τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρῴων καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα Πα-

Bentleio emaculatos in hanc editionem intuli, contentus hic posuisse vulgatam priorum edd. lectionem: Ἐπὶ τοῦ δ' αὖθις [*Aldinae* δ' ἄντις] [E. i. δ' αὖθις] οὑτοσὶ κακοδαίμων ἔφη [*Ald.* pr. ἔφυ] Ὃς οὐκ ἂν ἐκδείη [*Ald.* sec. ἐκ δ' εἴη. *Vulc.* ἐκδείου] θυγατέρος μένος [*Aldinae:* θυγατέρας μένος.] Κ. τ. π. π. ε. Aliorum coniecturae notae sunt. Id subticeri non potest, *Scaligerum* in primo versu emendasse, οὑτωσὶ, et secundum ita refinxisse: Ὃς οὐκ ἂν ἐκδόιη γε θυγατέρ' ἄσμενος siue ἀσμένως. Hinc parum discedit in nota *Vulcanius*. *Valck.* z) In re adeo explorata MSS. codicum consensus expectandus haud videbatur. In priorr. edd. hic locus ita reperiebatur: ὁ μὲν γὰρ Πάσχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ Συμπάσχοντος πάθει. οὐ μέντοι Συμπάσχων ἀλγεῖ καθάπερ ὁ Πάσχων. Turbatissimum locum ea ratione emendauit *Scaliger*, qua nunc vulgatur. Nemo, opinor, erit, qui hoc temerarium dictitet. *Valck.*

Πατρωα.] Το πατρωος, κτητικον ἐστι. *Eust.*

Πατρικοὶ δὲ a) ἢ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκην μὲν γὰρ λέγομεν τὴν ἐλευθέραν· Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην.

b) Παῖδα, ἐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον.

Πελαστὴς καὶ Πενεστὴς c) διαφέρει. Πελαστὴς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. Πενεστὴς δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον d) δωρηθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης

a) Ex *Aldina*. Edd: aliae οἱ φίλοι. b) Hanc notam, quae cum praecedenti minus recte plerisque in edd. coaluerat, ex *Aldina* feparaui. V. c) Emendatius fcribes: Πελάτης καὶ Πενέστης *S*. Mox pro πρόσφυξ *vett. edd.* πρόσφυγξ legebant V. d) In tanta acutarum ad h. l. coniecturarum copia malui corruptam lectionem in textu relinqui, quam *Ammonio* alterius emendationem obtrudere. Vir quidam eruditus ex *Euftathio* δουλωθεὶς legendum credidit. *Meurfius* Mifcell. Lacon. II. c. VI. corrigit ζωγρηθεὶς. *Valck.* in animaduerfionibus ex *Etymologo* v. εἱλωτεύειν afferuit, legendum effe χειρωθεὶς.

Παιδίσκη.] *Amm.* obnititur *Thomas*. Παιδίσκην, καὶ την ἐλευθεραν καὶ την δουλην Ἀττικοι. ὡσαυτως καὶ παιδισκαριον. vbi videndus *Sallier* V. C.

Πενεσαι.] Οἱ μενεσαι, ὑστερον δε πενεσαι — Λεγουσι καὶ ὁτι Θετταλοι μεν πενεσας φασι τους ὁμη γονω δουλους, πολεμω δ' ἡλωκοτας. τους δε αὐτων, καὶ Θετ-

ταλοι-

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν πορίζόμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκώς. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν e) δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα,
καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

— — ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον,
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Περιμάξαι καὶ Ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν περιποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πε-

e) Vett. edd. vitiose legunt δ' αἰτῶν. et mox ἀλλὰ πτώσειν βούλεται αἰτίζων κατὰ δῆμον βόσκειν ἢ. γ. α.

ταλοικεῖται. Κωμικος δε τις, ἐπι του ἁπλως δουλου τους πενεςας τιθησιν. *Eust.* ad *Il.* P. p. 1120.

Ἑιλῶτες,] οἱ την Μεσσηνιακην οικουντες Πελοποννησον, οἱ μη γνησιοι δουλοι Λακεδαιμονιων, ἀλλα πρωτον χειρωθεντες. *Etymologus.*

Πενης,] ὁ χερσι πονουμενος και οὑτω ζων. *Eust.* Πτωχος, παρα το πτωσσειν παντας. *Schol. Arist.* ad Pl. 548. quem adi. Versus *Hom.* sunt in *Od.* P. 220 et 227.

Περιμαξαι.] *Hesychius* v. Μαγμον. Απομασσειν γαρ λεγουσιν, ὁταν περικαθαιρωσι τους ἐνοχλουμενους τινι παθει. Quod *Ammonio* est ἀπολυειν, *Hesychio* ἀναλυσαι, το βεβλαμμενον τινα δι' ἐπῳδης ἀπαλλαξαι. *magicis obligamentis defixum solvere et liberare.* Commode succurrit

Πειραςὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειραςὴς
ιὲν γὰρ, ὁ πειράζων· Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάσσιος
ηςὴς, καὶ f) Νεῖλος, Τὰς διαλυθείσας σανίδας
καταλιπόντες τοῖς πειραταῖς.

Πεῖρα

f) Non eſt, quod quis de *Nilo* quodam ſibi cogitandum putet. Cl. *Arnaldus* per literas me monuit, ſibi legendum videri: καὶ νηὸς τὰς διαλ. qua emendatione nullam veriorem, paucas elegantiores dari poſſe contendo. Adſcribam verba e *Xenoph. Epheſii* II. καὶ τῆς νεὼς διαῤῥαγείσης μόλις ἐν σανίδι τινι σωθέντες ἐπ᾽ αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον. Ab hoc loco non longe is fuit diuerſus, e quo pauca produxit *Amm.* cuiuscunque demum ſint auctoris. *Valck.*

currit *Menandri* locus e Μητραγυρτη:

Περιμαξατωσαν σ᾽ αἱ γυναικες ἐν κυκλῳ
Και περι σε θειουτωσαν.

Valck.

Πειρατης.] Vetuſtiſſimos Graeciae ſcriptores πειρατας *marinos* vocaſſe *praedones* haud dixero. Propterea ne crederem, huic voci adſerendae *Nilum* ab *Ammonio* aduocatum? Nihil minus. Cedo tu mihi ex *Leonis Allatii* Diatriba aut aliunde, *Nilum*, cui iſta in *Ammonio* ῥησις vlla poſſit ratione conuenire? neminem dederis, niſi infimi aeui homines, aut certe ad *Ammonii* antiquitatem neutiquam comparandos. Vetuſtiores et cultiores, *piratas* [quam vocem Latini poſt *Varronem* frequentarunt] generaliori nomini λῃςας adpellare ſolent, vel etiam τους ἐν τῃ θαλασσῃ κακουργουντας. Neminem forſan habemus, qui πειρατης eo ſenſu adhibuerit, antiquiorem Graeco *Iobi* interprete c. XXV. v. 3. *Schol. Pindari* ad Pyth. *Od.* II. v. 62. Πειρατας, τους κατα πελαγος λῃςὰς λεγομεν. κυριως δε, τους ἐν ὁδῳ κακουργουντας. κ. τ. λ.

ἔχων, οἷον ὀλβιος· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ i) Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν· Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν l) τροχῶν σύριγγες.

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως m) εὐποροῦνται, ἀλλὰ ἔκ τινων περιστάσεων καὶ ἀποροῦνται ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλου τινός· οἱ δὲ Εὔποροι, κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορίαν μὲν τὸν μέ-

τριον

i) Edd. bis πλῆναι. quam lectionem emendavi ad mentem *Scaligeri et Vulcanii.* *Ammonii* notam emendate legerunt *Moschopulus* et *Cyrillus* in Lexico. *Valck.* l) Vett. edd. vitiose τροφῶν. m) *Vett. edd.* ἐκποροῦνται (*Steph.* edidit εὐπορ.) et mox περιστάσεως. *Frellonius* hanc notam posuit ante eam, qua Πλῆμαι et Πλῆμναι distinguuntur. V.

βιον, ἤτοι τον της ζωης παντα χρονον ἐν εὐδαιμονια διαγων. *Eustath.* Vid supra v. ὀλβιος.

Πλημμη,] πλημυρα της θαλασσης. *Suidas*, in quo sine causa *Kusterus* maluit πλησμη. Vid. *Thomas*, et *Eustath.* ad *Hom. Od.* I. p. 371. et ad Dionys. Perieg v. 202. *Etymologus*: Πλημνας, τους τροχους τας συριγγας. [leg. του τροχου τας συριγγας] ἁς ἐνιοι χοινικιδας καλουσιν, εἰς ἁς ὁ ἀξων ἐνσφειρεται. *Schol.* ined. ad *Hom. Il.* E. v. 726. Πλημναι λεγονται, δια το πληρουσθαι απο του ἀξονος. ταυτας δε ἐνιοι χνοας ὀνομαζουσι. *Valck.*

Πλουσιοι.] Vid. *Thomas* v. πλουσιος, ibique inter VV. DD. *Triller.*

-ριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην ὑπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γὰρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου. n) οἷον γαλακτοπωτεῖν, καὶ ὑδροπωτεῖν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἣν τοῖς θεοῖς πέμπουσι· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία.

n) *Scaliger* in libri margine correxerat γαλακτοποτεῖν et ὑδροποτεῖν. Merito profecto. *Antipater* Anthol. II. c. 47. ep. 8. ὁ κρητὴρ οὐ δέχεθ' ὑδροπότας. *Eurip.* Electr. v. 169. γαλακτοπότας ἀνήρ. Quid itaque faciendum *Ammonianis* ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου. Nonnulla ex hac nota exciderunt, quae ad hanc normam reuocanda esse censeo: Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν διὰ τοῦ ο μικροῦ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου· ἐν δὲ συνθέτοις μόνον διὰ τοῦ ο μικροῦ, οἷον γαλακτοποτεῖν καὶ ὑδροποτεῖν. Qui aliquando fideliores membranas ad *Ammonium* comparabit, non aliter, vt auguror, scriptum offendet. *Valck.*

Αἰχμηται,] ἁπλως οἱ στρατιωται. και καλουνται οὑτως ἀπο ἑνος μερους των ὁπλων, ἠτοι της αἰχμης, ὡσπερ και ἀπο θωρακος, θωρηκται, και ἀπο ἀσπιδων, ἀσπιδιωται και ἀσπισαι κ. τ. λ. *Eustath.* ad *Il.* A. p. 52.

δορία. Δημοσθένης, τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρός τινα οἰκείωσις. Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ· Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας. δοῦλος δούλῳ. ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάττεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
o) Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

Πόλις

o) Quae *Steph.* adiecit ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, ea sine vllo detrimento a *vett. edd.* aberant. V.

Δημοσθενης.] *Thomas M.* in Πομπη — Πομπεια δε και ἡ ὑβρις· ὡς Δημοσθενης, της δε πομπειας ταυτης ὑστερον. Locus est in oratione ὑπερ Κτησιφωντος p. 314. B. της δε πομπειας ταυτης, της ἀνεδην ουτωσι γεγεννημενης ὑστερον, inquit, *meminero*. *Cyrillus* in Lex. MSS. Πομπεια, φανερα ὑβρις. μεταφορικως. *Valck.* Ad malum sensum detortum est vocabulum πομπευειν, bona alias potestate notissimum, quia ἐν πομπη του Διονυσου, homines personati, Bacchanalium licentia freti, maximis conuitiis se inuicem proscindebant. Inde πομπεια, ἡ λοιδορια.

Πολιτης.] *Photius*. Πατριωται, οἱ δουλοι Ἑλληνων. Πολιται δε, οἱ ἐλευθεροι. οἱ δε τους βαρβαρους Πατριω-

Πόλις καὶ Ἄϛυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ, συναμφότερον. Ἄϛυ δὲ, μόνον ὁ τόπος

Φράζεο νῦν p) ὅππως κε πόλιν καὶ ἄϛυ σαώσῃς.

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γὰρ ἐϛὶ τὸ κατασκευάζειν τι· Περιποιεῖν δὲ, τὸ περικτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυτονούμενον ὡς σόλοικον, καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμενον, ὡς κυδοιμὸν, φασὶ διαφέρειν, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐϛιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης· Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, q) καὶ

p) *Vett. edd.* ὅπως καὶ.

τριωται. Cfr. *Pollux* et *Graeuius* ad *Lucian.* Soloec. T. II. p. 737. Locus *Hom.* legitur *Il.* B. v. 457.

Φράζεο.] *Il.* P. v. 144.

Πονηρος.] De hac differentia non conftat inter Grammaticos. Sunt enim, qui diftinguant inter πόνηρος et πονηρὸς, feu inter πονῆρος et πονηρὸς, vt *Euftathius*, cum alii plane nullam ftatuant differentiam. Verum videtur, quod fupra ad v. Μοχθηρος praecipientem vidimus *Etymologum*, qui alia tamen tradit v. πονηρευω. Πονηρος, ει μεν κατα ψυχην, οξυνεται. ει δε κατα σωμα, Πόνηρος, βαρυνεται.

Ἀτόπως φ. Τ.] Poftquam differentiam, prouti vulgo tradebatur, exhibuerat *Ammonius*, *Tryphonis*, cui ea minus probabatur, fententiam et ipfiffima verba ex Attica Profodia decerpta fubiungit. Ἀτοπως φησι Τρυφων, *temere ifta difcerni inquit Tryphon.* tum bina adfert *Tryphonis* ad eam rem argu-

q) καὶ τὰ Φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα Φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρᾶς γέ τοι τέχνης δημιούργημα Φαμὲν εἶναι. ἐι δὴ τὰ τοῦ τύπου r) κεκοινώνηκεν, ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βίᾳ ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον ἐις s) ρος λῆγον παρασχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρὸς, ὄλισθος ὀλισθηρὸς, t) μέλι μελιτηρὸς, τόλμα τολμηρὸς, νόσος νοσηρός· ἐι δὴ Πόνος καὶ Μόχθηρος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. ἐι δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. v) Ἄδελφε γουν λέγουσι τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντες

q) Ita hanc notae partem corrigendam esse arbitror: καὶ γὰρ τα φαῦλα, μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα (φησὶ) καὶ ἐπ' ἀψύχων. *Valck.* E. l. καθὰ δ' ὀξύτητα. quam lectionem in textum recepissem, nisi tota haec obseruatio mendis scateret, quibus nonnisi ex MS. efficax medicina adhiberi potest. r) Si haec sincera sint, recte est: mihi quidem inquinatissima videntur et in hunc modum emaculanda: Ἐι δὴ τάυτοῦ πρωτοτύπου κεκοινώνηκεν, α. ο. Prp τύπου scripsi πρωτοτύπου. non magna, vt vides mutatione, siquidem in scriptis libris ατύπου extiterit. V.

s) *Vett. edd.* ἐις ρον λῆγον. t) *Vett. edd.* μέλη. v) Integer locus hac ratione, me quidem iudice argumenta, quorum primum ab vsu, alterum ab analogia est deriuatum. *Valck.*

τονȣντες ὡς ἄπελθε· φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν x) Ἀιξωνέα, ὡς Θετταλὴν, ὡς Μυρταλὴν, καὶ χάριεν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονȣντες. ὥστε ȣκ εἰς διαστολὴν (φησὶν) τοῦ σημαινομένȣ εὗρον τὴν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἔθος ἐκπληρȣντες, οὕτω προηνέγκαντο.

Ποῖ καὶ Ποῦ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· Πῆ μὲν, τὴν ἐπὶ τόπῳ· y) Πῶ δὲ, τὴν ἐκ τόπȣ.

iudice est legendus: Ἄδελφε γȣ̃ν λέγουσι — ὡς ἄπελθε (φησὶν ὁ Τρύφων παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Ἀιξωνέα) καὶ Θετταλὴν ὡς Μυρταλὴν. V. x) Vnus *Frellonius* emendate in *Ammonio* vulgauit Ἀιξωνέα. In reliquis, quas vidi, edd. mendose extat τὸν Ἀγξωνέα. V. y) Reduxi πῶ ex *Aldinis* in locum lectionis priorr. edd. ποῦ. Totam notam ex vltima obseruatione ab alio temere huc relatam, atque sic ordinandam censuit *Valck.*: Ποῖ καὶ Πῦς et mox Πεῖ μὲν τ. ε. τ. Πῶ δὲ τ. ε. τ.

Παρατιθεμενος,] *testem adducens.* Ita frequenter *Ammon.* et quotquot Grammaticorum curate suum cuique tribuentes scribunt, loqui solent. Vid. *Schol. Pindari* ad Ol. X. v. 83, et *Harpocr.* v. Γαμηλια, vbi plura notat super hac locutione *Valesius. Valck.*

Φιλημων,] Aexoniensis [v. *Arist.* Vesp. v. 890.] scripserat Ἀττικας λεξεις, Ἀττικα ὀνοματα, Ἀττικας γλωσσας, vnum forsan opus, diuersis tantum titulis insignitum, teste *Athenaeo*, Cfrtr. *Meursii* B. A.

Θετταλην.] Idoneus est ad hanc rem auctor *Steph.*

Byz.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν· Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, κύβοι· ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ ἔκπομα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος, Βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος· Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ, z) τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος

z) *Vett. edd.* τὸ πέμπειν, atque ita etiam *Herennius*. V.

Byz. in Θεσσαλία. το Θετταλη δραμα Μενανδρου βαρυνεται παρα Ἀττικοις, Ad de *Schol. Arist.* ad Nub. v. 747. *Valck.*

Ποτος.] Discrimen obseruant etiam *Etymologus*, *Suidas*, *Schol.* Luciani, *Eustath.* et *Phauorinus*. *Auctor* Ind. vocum acc. dist. Πότος, ὁ, *potus, conuiuium*. Ποτὸς, ὁ, *potulentus*, *potabilis*. Neque *Menandri* verba in fragment. neque *Demosthenis* memini me legere, in ea oratione, quae citatur. *Valck.*

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνες, ὡς παρὰ Θεκυδίδῃ. Ξένος δ' ὁ εἷς ἑνός· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. ουκ ὀρθῶς ἕν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἴρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

Κακός τις ἐςὶ προξένῳ σοι χρώμενος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. a) ἀλεὲς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίε

a) Locus, vt nunc legitur, inextricabilis est. Iuuabit ex animaduersionibus *Valckenarii* VV. DD. in hunc locum emendationes atque coniectanea adponere. *Dukerus* V. C. ita h. l. constituit: ἀλοὺς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείθη. π. τ. π. λ. λαβόντος· μνᾶ δ' ἦν ἡ τεταγμένη. quae emendatio, si quid sentio, facile reliquis palmam praeripiet. *Matth. Roeuerus* maluit ἀλεὶς γὰρ καὶ ξ. τ. Cl. *Arnaldus*

Πρόξενοι, vt, quae a Grammaticis traduntur, vniuersa complectar, homines dicebantur priuati, quibus in patria vrbe degentibus honorificum hospitii ius cum alia ciuitate publicitus intercedebat: his id muneris erat praecipue iniunctum, vt sedulo prospicerent, ne quid publica istius ciuitatis res a ciuibus suis caperet detrimenti, legatos illinc venientes hospitio exciperent, ad populum deducerent, vtque iis bene esset, procurarent. Publica auctoritate constitutos declarat diuersi generis nomen Ἐθελοπρόξενος, a *Polluce*, *Suida* et *Hesychio* expositum — *Ammonii* locum tangit I. *Wassius* ad *Thucyd.* p. 353. v. 52. *Valck.*

Δορύξενοι, proprie omnes, qui in bello amicitiam fecerunt, v. c. Glaucus

μὴ λύτρα λαβόντος μναδὴν ἡ τεταγμένη. Κομίσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο Φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Προτεραία διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Προτεραία δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρῶτα

Arnaldus solutionis pretium minus definiendum ac proinde ita h l. corrigendum credidit: ἄλλους γὰρ καὶ ξενίων τυχὼν κ. τ. λ. λύτρα λαβόντος τινὰ δὴ τεταγμένα· ὁμίσας δὲ καὶ φυλάξας κ. τ. λ. Eruditiſſ. *Reiske*, vbi primum μνᾶν τὴν τεταγμένην legendum eſſe coniecerat, poſtea grauiori vulnere locum affictum eſſe ſuſpicabatur, hac autem ratione corrigendum: ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου, λύτρα λαβόντος καταβολήν. τῇ τεταγμένῃ κομίσας δὲ καὶ τ. λ. vt ſcilicet ab hoſte dimiſſi, pro redemtionis ſuae pretio, poſtea adferendo, quaedam depoſuerint. Pro μναδὴν ἡ τεταγμένη *Scaliger* paulo ſubtilius correxerat μανδύην τεταμένην.

Glaucus et Diomedes. *Eurip*. Med. v. 687. Poſtea haec vox in ſpecie de legatis captiuorum redimendorum cauſa miſſis, et de captiuis ipſis interdum vſurpata eſt. Copioſe de variis hoſpitum nominibus egit *Euſtath*. ad *Il*. Γ pag. 367. Cfr. *Plutarchum* in Quaeſt. Gr. ed *Reiſke* T. VII. p. 182. ſeq. *Euripidis* fragmen inuenies in ed. *Barneſii* Lipſ. T. II. p. 476.

τος δὲ, ἐπὶ Ποιότητος. ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέρως· δηλονότι ἡ μὲν πρωτεύει, ἡ δὲ ἕπεται. b) εἰ δέ τις εἴποι, Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει· Πρῶτον γὰρ χρή.

Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν δίκην· ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος

P 5

b) Haec et reliqua neque *Thomas* M. agnouit, neque videntur ab *Ammonio* profecta. Interim ex *Ascalonita* §. 196. legi poterit: Πρώτως ἦλθον εἰς Ἀθήνας. *Valck.* Bene de hac obseruatione meruit cl. *Pierson* ad *Moeridem*, cuius verba huc transferam. „In fine h. n. vel quaedam exciderunt, quae habet *Thomas:* καὶ πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ οὐ μόνον ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν λέγωμεν, πρῶτός ἐστι τὴν τέχνην καὶ πρώτως. vel quod mihi paene verius videtur, pro καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ τάξεως, πρῶτος δὲ ἐπὶ ποιότητος, legendum: πρῶτον μὲν ἐπὶ τάξεως. πρώτως δὲ ἐπὶ ποιότητος. quando sequentia optime cohaerebunt. Πρώτως autem pro πρῶτον adhibuerunt *Aristoteles* et *Chrysippus* propterea a *Phrynicho* reprehensi pag. 138. „

Πρυτανεῖα,] *depositum litigantium in foro.* Πρυτανεία, *tempus* XXV. aut XXVI. [XXX. auctore *Etymologo*] *dierum per quos quaelibet tribus Athenis summae rerum praeerat.* Plura dabit, praeter *Thomam* M, *Suidam*, *Pollucem* et *Scholiasten Aristophanis*

μήματος τῆς δίκης· Πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διῄρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ Φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη Φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. c) καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, d) οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών· Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεύονται καὶ πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες· Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

Πρό-

c) Sic emendauit *Scaliger* vulgatam ἐπρυτάνευσαν ἑκάστη φυλῇ. *Salmasius* maluit ἐπρυτάνευεν *Ald. edd.* ἐπρυτάνευον ἑκάστη φυλῇ. d) Hac in parte ab *Aldinis* edd. non recessi, nisi quod voculam οὐ ex *Thoma* M. et *Salmasii* emendatione in *Ammonii* textum reuocauerim. *Stephanus* et *Vulc.* vulgarunt: καὶ τὰς πρυτανείας κατὰ μῆνα ἐτέλουν. *Salmasius* monuerat legendum: κατὰ πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν. V.

stophanis, Petitus in Comm. ad LL. AA. p. 487. ed. *Wesseling*.

Οἱ χειροτονούμενοι.] *Moschopulus* hanc notam aliquanto auctiorem proponit: οἱ χειροτονούμενοι καὶ οἱ πεμπόμενοι πρὸς τὴν πρεσβείαν. Multa notat *Thomas* v. πρεσβεύονται. V.

Πρέσβεις, οἱ Πρεσβευταί. e) Πρέσβις δὲ οὐδέποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἑνικὸν Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσται.

Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,

f) Τοῦ δὲ Τληπόλεμος πρότερος,

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·

Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ g) πρότερον τεχθείς· Πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ κνήμῃ· Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πεισθῆναι.

Πυθὼν

e) *Vett. edd.* lectio erat πρέσβης. In *Steph.* et postea in *Valck.* ed. vulgabatur πρέσβυς. Hoc in πρεσβεὺς refingendum autumauit *Valckenaer*, cum πρέσβυς a Tragicis frequenter vsurpetur. Sed a *D' Orville* V. C. ad *Charit.* iam monitum est, πληθυντικὸν h. v. non πρέσβεις fore, sed πρεσβεῖς, veramque in *Amm.* lectionem esse πρέσβις, quae quidem vox non apud Atticos, sed alibi ἑνικῶς occurrat. Verissimam emendationem, a *Suida* et *Etymologo* v. πρέσβις comprobatam in textum recipere nullus dubitaui. f) *Vett. edd.* τοῦ καὶ, lege τὸν καὶ ex *Hom.* g) Rectius *Thomas*, ὁ πρῶτος τεχθείς.

Ὅμηρος.] *Il.* E. v. 632. et H. 163.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος. ρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῦς καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πῶ διαφέρει π τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ, τὴ τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τό τὸ δὲ Πῶ, τὴν ἐκ τόπε. ὥσθ᾽ οἱ Δωρίζοντες κα γοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνεσι· δέον γὰρ, Πῦς πορεύῃ· τὸ γὰρ. Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ χέσιν δη Σώφρων,

Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται. ἀντὶ τε πε· ὅταν δ᾽ εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, ὡ Πῦς ἐς μυχὸν καταδύῃ; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχ

Ρ.

i) Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφα μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγεσι τὴν παρ᾽ ἡμῖν κράμβ Ῥαφανίδα δὲ τὴν παρ᾽ ἡμῖν ῥάπανον.

Ῥέφα

h) Voculam πῦς e priscis edd. reduxi, in q bus legebatur πῦς πορείῃ. In recentiores irrepserat πύ πορεύῃ. V. E. i. πῶ πορεύῃ et an ἀντί τοῦ ποῦ praefert πῦ. *i*) Quod in Frob ει

Σωφρων,] Comicus Syracusanus, Xerxis et Euripidis tempore clarus. Scripsit Mimos viriles et muliebres oratione soluta et dialecto Dorica, quos Platonem philosophum semper lectitasse ferunt, ad vt. interdum etiam i *indormiret*. *Suidas*. C *Fabric*. B. G. T. I. p 788. Locus eius apud N strum in mendo cubat.

Ῥαφανος.] *Schol. Ar* *Aristoph*

Ῥέφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. l) Ῥέφανον μὲν, ἣν καὶ ἡμεῖς [φαμὲν ῥάφανον] δὲ, τὴν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ [ἐστι]ν ὁ τόπος, m) δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα· Ῥεῦμα [δὲ], αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥάδιον μὲν τὸ εὐοδοῦν, τὸ ῥᾷστα τῇ ὁδῷ ἐπι[τε]λέμενον· Εὐχερὲς δὲ, τὸ τῶν χεροῖν ταχέως [ἐπ]ιτελεσθέν· Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου· Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

Ῥὶς

erat editione Ῥάφανος in hanc etiam recepi. Reliquae legebant: Ῥάφανον καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει, vitiose. Pro Ῥάπανον in *Amm.* fcribendum cenfeo Ῥέφανον, permotus *Suidae* loco, quem ita legi in MS. *Voffiano:* Ῥαφανίς. Ῥαφανίδα φασὶν Ἀττικοί, ἣν ἡμεῖς ῥέφανον φαμέν. In *Cyrilli* Lexico Ῥέφανον etiam reperire licet. Facile autem cur id mauelim, animaduertes ex fequenti *Ammonii* nota. *Valck.* Pro ῥάπανον legendum effe ῥάφανον fuadet *Hefychius* v. ῥαφανίς, ibique adlatus *Photius* MS. l) Legendum arbitror: Ῥέπανον μὲν [Iones λέγουσι] ἣν καὶ ἡμεῖς φαμὲν ῥέφανον. Ionibus ῥέπανον tribuit *Thomas* M. V. m) In ed. *Vulc.* δι' ὃν φ. perperam. V. [Ari]*ftophanis* ad Plut. v. 544. Αττικως ῥαφανιδα, ἡν ἡμεις ῥαφανον. παλιν δε ῥαφανον, ἡν ἡμεις κραμβην. ειρηται δε ῥαφανις παρα το ῥαδιως φαινεσθαι. λογος γαρ, ὡς σπειρομενη θαττον ανεισιν. Cfr. *Thomam* ibique interpretes.

Ῥυγχος,] επι αλογου ζωου,

Πτολεμαῖος ἐν δευτέρᾳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ t) προσῳδιῶν. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν ὄνομα ἐπὶ τῆς υ) καθιεμένης μολύβδου παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δευτέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι προσῳδιῶν κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως,

— ςαφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐίσας.

Σταφύλη βαρυτόνως, ὡς Νιόβη· οὐ γάρ ἐςιν ὅμοιον τῷ συκῇ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκέη· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερος φησὶν, Ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τὸ ὄνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς x) η ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων

t) *Vett. edd.* περι τῶν ἐν Ὀδ. περὶ προσῳδιῶν. v) Vitiofam priorum edd. lectionem καθημένης μολίβδου ex *Euftathio* correxit *Stephanus*. Pro τίθεται, paulo poft in *Frellonii* ed. extat τίθεσθαι, quod non fperno. V. x) In corruptiffimo

Σταφυλη.] Eruditam atque elegantem obferuationem a librariis vero, circa aliorum auctorum fragmenta inprimis haefitantibus, mirum in modum deprauatum et nonnifi ex MS. penitus emaculandam expilauerunt *Etymologus* l. c. et *Euftathius* ad verfum *Hom.* ab *Ammonio* prolatum, *Il.* B. 765. ex cuius fcholiis quaedam decerpere fas erit. Σταφυλη ἐςι, ait, βαρυτονως ὡς ἡ κοτύλη, προς διαςολην της της ὀξυτονου ὀπωρας, τεκτονικον ἐργαλειον, ἐξιςαζον τα ὑποκειμενα. καὶ φασιν οἱ ἀκριβεςεροι, λαξοϊκον, ἤτοι λιθοξοϊκόν καὶ λαξευτικον διαβητην εἶναι, μη ςαφύλην. ὃς ἅμα πλατος καὶ ὕθος μετρει· ὁ δε ἑτεροι φασι διαβητης

νομάτων μετέχον γένες τε̃ ὀδετέρε, παρατελευ-
-ῶντος τε̃ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ
ὑο. συλλαβὰς βαρυτονεῖται, y) κατὰ τὸ υ μὴ
ξυτονέμενα, ἀλλὰ βαρυτονε̃ντα τὸ ςοιχεῖον ἔχει·
ῖον z) κοιδύλη, Δαμύλη, a) Φαισύλη. δοκεῖ δ'
αὕτη

mo loco ad priſtinum nitorem reducendo nihil mihi iuris conceſſum credidi, tametſi praeſens huic corruptelae remedium Etymologicum M. ſubminiſtrabat, in quo non exiguam huius notae partem ex *Ammonii*, vt puto, libello deſcriptam, reperire licet p. 742. et 743. Indidem itaque ad hunc modulum *Heraclidae* verba reſtitues: οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς λη ληγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων, ἀμετόχων γένους κ. τ. λ. Eadem opera in *Etymologo* emenda ἀμετόχων et παραληγομένου. *Valck.* y) Κατὰ — Ἔχει. Non lubet haec cum *Valckenario* pro interpolatis declarare, quippe quae maiorem *Heraclidae* canoni, cuius etiam mentionem facit *Euſtathius*, lucem adfundant. Si quid mutandum, corrigendum cenſeo βαρύτονα aut βαρυτονούμενα pro βαρυτονοῦντα. z) *Euſtathius* κοτύλη. *Valck.* placuit κοντύλη ex MS. *Etymologi* M. Lugdun. quod vna voce editis auctius praefert κορδύλη, κονδύλη, et paulo ante pro κρυώλη emendatius κραβύλη. a) Peſſime hoc in loco verſatus eſt H. *Stephanus*, edendo: φισυ-

βητης μονον πλατος. vbi pro μη legendum την. Cfr. *Schol. Ariſt.* ad Ranas v. 812. et *Heſychium* v. ςαφυλη.

Φαίσυλη] Quoniam hinc nondum liquido conſtat, Φαισυλη mulieri fuiſſe nomen, quae Bacchum nutricata dicitur, alios deſen-

αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ὥς ὁ Λυκοῦργος

Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.

b) ἐδύλη. ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. c) δ' ὀξυτονοῦντες φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτο-

φισύλη, ἐδύλη, δοκεῖ κ. τ. λ. Ego vett. edd. auctoritate vocem ἐδύλη in proprium locum reieci, et pro φισύλη ex *Scaligeri* emendatione profui φαισύλη. Monente *Scaligero*, intermedia inter φαισύλη et ἐδύλη parenthesi sunt includenda. b) Lege Ἡδύλη, ex *Etymologo*. In *Frellonii* ed. pro ἐδύλη erat ἐσύλη. c) *Vett. edd.* non agnoscunt δ'. *Etymologus* paulo melius legit: Οἱ δ' οὖν ὀξυτονοῦντες. Quae porro sequuntur, et emendatiora sunt, et *Heraclidae* pleraque omnia auctori accepta referenda. V.

sensores subiiciam, et ex historia fabulari paucula delibabo. *Phesyle* apud *Hygin.* fab. CXCII. et Poet. Astron. c. XXI. *Hesiodi* e deperdito libro fragmentum ex *Rheone* ad *Arati* Phaenom. v. 172. adscribam:

— — νυμφαι χαρίτεσσιν ὁμοιαι
Φαισυλη, ἠδε Κορωνις, ἐϋστεφανος τε Κλεεια
Φαιωθ' ἱμεροεσσα, και Ἐυδωρη τανυπεπλος
Ἁς Ὑαδας καλεουσιν ἐπι χθονι φυλ' ανθρωπων.

Vide n' inter Ὑαδας etiam Φαισυλην; Iam vero *Pherecydes*, notante *Etymologo* in v. Ὑης. την Σεμελην Ὑην λεγει, και τας του Διονυσου τροφας, Ὑαδας. ita legendum, non ὑδας, aut cum MS. ὑας, idque eo potissimum notandum

ξυτονεῖται. ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ d) ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. οἷον πόθος, ποθή· νόμος, νομή· ὦνος, ὠνή· τίμος, τιμή· φόνος, φονή.

— ἐν e) ἀργαλέῃσι φονῇσι.

καὶ τοὔμπαλιν· Δαναὸς, Δανάη. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτου τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. πρὸς οὓς ζητέον, ἰδοὺ κόγχος, κόγχη, καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλή· σοφὸς, σοφή· καὶ τὰ θήλυκα οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ὁμοτονεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ Στάφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς ἐδύλη. Τινὲς δὲ βοηθοῦντες

d) E. i. ὀξυτονοῦται. e) *Ald.* pr. ἐν ἀργαλέῃσι φρονῇσι. sec. s. a. καὶ φρονῇσι, τοὔμπαλιν. Mox accentum mutaui scribendo Δανάη pro vulgata Δαναὴ, secutus canonem paulo ante positum. V.

andum duxi, ne quis *Sylburgio* crederet, qui vulgata lectione deceptus, in accuratissimo indice posuit Ὕδαι, *Bacchi nutrices.* Pro ἰδύλη supra monui legendum esse Ἡδύλη, cum *Hedyle* et *Hedylium* nomina mulierum fuerint olim satis frequentata. *Valck.*

Στάφυλος] Staphylus Bacchi ex Ariadne, a Theseo derelicta, filius memoratur *Schol.* Apoll. *Rhod.* ad III. v. 996. Cfr. *Apollod.* I. IX. §. 16. et *Schol. Aristoph.* ad Plut. v. 1022. *Valck.*

τες τῇ συνηθείᾳ, καὶ ὀξυτονεῖν βυλόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα τῦ αὐτῦ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένυ, ὁμοτονεῖ· f) ὅσα δὲ διαλάσσει τῶν σημαινομένων, ὐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαραλλακτά ἐςιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, ὐκέτι. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δόμος, δομή· ςρόφος, ςροφή· πόθος, ποθή· g) περὶ τύτυ οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς ἔιρηται ὅτι διαφέρει. ἐι οὖν ἐςι ςάφυλος ἀρσενικὸν, διαφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ ςαφυλὴ, ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μέν τοι προκείμενον τῦ Ἡρακλείδυς παρατήρημα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, ὐ μόνον διὰ τὰ παρακολυθῦντα τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐςὶ συλλα-

f) Vti hanc fcripturam non plane improbo, eam tamen ego quidem amplecti mauelim, quam fuppeditat *Etymologus*: ὅσα δὲ διαλάττει τῷ σημαινομένῳ, καὶ τῷ τόνῳ διαλάττει. Quod fequitur apud *Amm.* ὁ μὲν ὖν φίλος καὶ φίλη leniter corrigendum ex *Etymologo.* τὸ μὲν ὖν. Pro καὶ ξένος, ξένη, vti in vulgata erat, e *vett. edd.* pofui καὶ ξένος, καὶ ξένη. V. g) περὶ τούτων fcribendum cenfet *Valck.* Eandem regulam in *Eufiath.* faepius legere memini.

Το μεν τοι προκειμενον.] Quae fequuntur verba funt *Ammonii* a *Ptolemaei* et *Heraclidae* obferuatis probe feiungenda, quorum huius fententiam probat, alteram *Ptolemaei* damnat. *Valck.*

υλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε δὲ τὴν ὀπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίου ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ν h) διαφέρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ, i) τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύεσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ l) Σισύρνα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποίητον

h) *Vulcan.* ed. διαφέρουσιν. i) *Antiphontis* verba integra conseruarunt *Herennii* membranae, e quibus in *Amm.* corriges: τὰ παρῳχημένα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις. V. l) Obsecutus sum Scaligero, eiusque emendationem restitui *Ammonio* pro Σίσυρμα, quod bis textum occupauerat. V.

Ἐν τῇ τεχνῃ.] *Antiphontis* Ῥητορικαὶ τεχναι citantur a *Poll.* VI. 143. V.

Σισυρα.] Differentiam praeter *Hesych.* adnotauit *Etymologus* pag. 714. nam cum priori obseruatione altera in MS. coniungitur: Σισυρνα δε ἐστι παχυ περιβολαιον ἢ δερματινον ἱματιον. Cfr. *Spanhemium* ad *Aristoph.* Nub. v. 10. In Lexico *Cyrilli* Σισυρα exponitur τραχυ και παχυ ἱματιον δουλικον. *Corinthius* de Dial. Ion. Σισυρνα, βαρβαρικος χιτων. Verba *Henr. Stephani*, quia huc pertinent, subiiciam ex Indice Thes. Gr. ad v. Σισυρα. In v. l. est etiam Σισυρμα, [Σισυρνα] το ἐκ κροκιδων ρ. ά. i. e. *Ex flacculis lanae concinnatum amiculum: vel ex assutis pannis reiicula, lacera penula.* Sed

τον σέγαστρον. Σισύρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν m) κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σηκὸς δύο σημαίνει, θεῶν τε ναὸν, καὶ προβάτων περιφράγματα.

Σίκελος καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν n) αὐτὴν οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, o) στέρξις λόγου.

Σκήπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκήπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι, Σκέπτεσθαι δὲ, τὸ βουλεύεσθαι.

Σκῶμ-

m) *Vett. edd.* κορκύδων. *Valcken.* placuit κροκύδων ex *Stephani* Ind. n) Legendum forsan ταύτην ex *Thoma* M. ad quem videndus cl. *Hemsterhuis.* o) *Valckenarius* primum scribendum cogitauit στέξις: postea maluit στέρησις probante *D'Orvillio* V. C. ad *Charit.*

Sed illa expositio Graeca hanc interpretationem admittere non videtur. Valck. Notandus est *Schol. Aristoph.* ad Vesp. v. 737. et *Ran.* v. 1507. ex qua posteriori adnotatione paucula decerpam: ἐν τισι καὶ Σισυρα, Σισυρνα. ἐκ τριτου το αυτο, πλην ὅτι ἡ μεν Σισυρα δοκει βαπτη ἐιναι ἐκ δερματων αιγειων. ἡ δε χλαινα απο ἐριων.

Σηκος.] Cfr. super v. Ναος et *Schol. Eurip.* ad Phoeniss. v. 1017.

Σκῶμμα, Γελοίȣ, Ἐυτραπέλȣ, καὶ p) Γεφυρισμȣ͂ διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐςι, τὸ ἐπὶ

Q 4 δια-

p) I. *Meursius* et S. *Bochartus* Γεφυρισμοῦ et Γεφυρισμὸς legendum esse contendunt, sed *Thomae* M. qui vulgatam tuetur, non meminerunt. V.

Γεφυριασμος.] Γεφυρισμος in *Amm.* legendum suadet saltem cognita forma verbi Γεφυρίζειν. quod cum denotet *scurrili et petulanti ioco petere et obtrectare*, cum Latino *carinari* pulcre contulit *Scaliger* ad *Fest.* in v. *carinari.* In veteris auctoris loco apud *Suidam*, ab aliis forte praetermisso, Sylla Atheniensibus iratus fuisse narratur, δια τα σκωμματα, ἁ δη πολλα κατ' αυτου Γεφυριζων και επικερτομων ὁ Ἀριςων παρ' ὁλην απερριπτε την πολιορκιαν. Vnde verbum Γεφυρίζειν in eam defluxerit significandi potestatem, non aliunde mihi videtur repetendum, quam ab hominibus nequam et desidiosis, qui nihil agendo in pontibus diem conterebant. Si non similis, finitima certe est ratio verbi λεσχαζειν a λεσχη derivati: itaque cum nihil sit, quod porro de verbo γεφυριζειν notem, vocis λεσχη, secundum Veteres vsum declarare, libitum est. *Casaubonus* in Animadu. in *Athenaeum* V. c. IV. p. 337. Λεσχη *antiquissimis Graecis dicebatur otiosorum hominum conuentus, vt senum et mendicorum, qui ad blatterandum congregari amant.* Ita *Homerus*, *Hesiodus*, *Herodotus*. Ibidem loci vocem λεσχη peregrinam esse submonuit *Casaubonus*, eique Hebraeam etiam radicem substituit, aliam *Bochartus*. Quo autem constet, quam facile sit et nullius operae in huiuscemodi vocibus fallaces litterarum tractus aucupari et doctioribus obniti, in hac voce exemplum ponam. Est in Hebraeo Codice superstes

διασυρμῷ τȣ͂ πέλας λεγόμενον, q) οἱονεὶ σκέμμα· Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν, χωρίς τινος

q) Apage nugas, quae apud *Thomam* non reperiuntur et in *Ammonium* temere ſunt introducta. [Σκέμμα, διάνοια ſeu διανόημα interprete *Stephano*: Non probibet analogia, quin *illuſionis* notione olim polluerit vocabulum: quapropter plane damnandas eſſe binas vocalas οἱονεὶ σκέμμα, temere non iudico.] Quae ad Γελοῖον et Ἐυτράπελον notantur, totidem verbis ſupra ad v. Γελοῖον a non nemine relata, qui literarum ordini inſeruire voluit. *Valck.*

ſtes verbum שוח, quod Alexandri fere per ἀδολεσχῆσαι reddiderunt: erunt itaque ſuſpicor, qui hinc loca, in quae garruli homines conueniebant לשוח ad *confabulandum*, λεσχας Graecis denominari potuiſſe arbitrabuntur. *Neoptolemus* in Gloſſario apud *Proclum* ad *Heſiod.* Ἔργ. v. 493. λεσχην fuiſſe ſcribit, ὀνομα αὐλης, ἐν ἡ πυρ ἐςι. Nimirum λεσχαι *aedificia* proprie dicebantur, *pauperibus veſpertino tempore excipiendis et aduerſus aëris intemperiem tutandis publicitus conſtructa*. *Schol. Hom.* ad *Od.* Σ. v. 328. λεσχην interpretatur δημοσιον οἰκημα, ἐιον λεσχην, παρα το ἐν ἀυτω τους μη ἐχοντας οἰκηματα λεσχην ποιεισθαι. [*Euſtath.* ad eundem l. p. 672. λεσχη δημοσιον ἀθυρωτον οἰκημα, ἐνθα οἱ ἐπαιται συναγομενοι, ὡς λεχος δε αὐτο ἐιχον, και ἐλεσχαινον δε, ὁ ἐςιν ὡμιλουν τα δοκουντα δηλαδη αὐτοις. Inde mox pergit ἀδολεσχειν et ἀδολεσχος.] Horum aedificiorum ingentem Athenis fuiſſe numerum, docuit *Meurſius* Athen. Att. III. c. VI. Quod porro ſcribit *Caſaubonus*: *poſtea de ſapientum congreſſibus id verbum cepit uſurpari,*

νος ὕβρεως· Εὐτράπελον, τὸ μετὰ σεμνότητος χριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ r) ταῖς θήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ἤτοι ἔμμετρα, ἢ καὶ δίχα μέτρων, s) διασυρμοὺς τινῶν.

Σοφὸς καὶ Συνετὸς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Συνετός· ὁ δὲ Συνετὸς οὐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σεῖο παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγινώσκοντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία, οἷον,

Μνῆσεο πατρὸς σοῖο,

τὸ δὲ Σεῖο οὐ σύναρθρος,

Σεῖο δὲ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα,

Q 5 ἀντὶ

r) In priorr. edd. vulgabatur τοῖς. *Valck.* corrigendum credidit τοὺς. Nunc textum occupauit facilis celeberr. *Oudendorpii* emendatio. s) *Ammonio* reddes ex *Thoma* διασυρμοὺς τινῶν ἔχοντα, *pari*, firmat *Hierocles* apud *Apostolium* XI. 90. olim inquiens, οἱ τοποι, ἐν οἱς ειωθεσαν αθροιζομενοι φιλοσοφειν, λεσχαι εκαλουντο. tametsi de iis potissimum conciliabulis videtur vsurpatum, in quibus non homines prudentes paucis et sobrie dissertabant, sed in quibus garruli sophistae de rebus nihili aut humanae menti praeclusis, multis temere philosophabantur. Aristophanes vocat λεπτολογειν et περι καπνου στενολεσχειν. A λεσχη descendunt λεσχαινειν et λεσχαζειν, quod vltimum ad Γεφυριζειν proxime accedit. *Valck.*

Μνησεο.] Μνησαι legitur in *Il.* Ω. v. 486. et supra

ἀντὶ τȣ̃, Σȣ̃ ζῶντός καὶ τρὶς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, ȣ̓κέτι Σȣ̃ ζῶντος· καὶ Φυλάττεται ταῦτα ἀκριβῶς παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ ἃς ἐκ πολέμȣ συντίθενται πρὸς ἀλλήλȣς, ἃς ἀναγράφονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλȣς· Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλȣς *t*) καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν ἀρχὴ γίνεται πολέμȣ.

Σπȣδάζειν καὶ Σπεύδειν διαφέρει. Σπȣδάζειν μὲν γάρ ἐςι *u*) τὸ ἐναντίον τȣ̃ παίζειν· Σπεύδειν δὲ τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν ὁ τόπος ἐν ᾧ ςρατεία· Στρατὸς δὲ, τὸ ςρατιωτικὸν πλῆθος.

x) Στρα-

t) Primae ed. lectionem reuocaui, postea pessime deprauatam: κατὰ (*Frellon*. καὶ) τὸ π. τ. τεθὲν legitur in edd. *Tusani*, *Stephani* et *Vulcanii*: e quibus *Vulc*. πραχθὲν in notis correxerat. V. *u*) Perperam *Vulc*. ed. τὸ ἐναντίον παίζειν. V.

ſupra in v. Ἐμεῖο. *Phauorinus* tamen Μνηστο poſuit, hanc notam deſcribens in Σοιο. Alter locus eſt ex eadem Iliade v. 686. V.

Στρατοπεδον] λεγεται και το πληθος των ςρατιωτων. λεγεται δε και τοπος εν ῳ αθροιζεσθαι αυτους επιτηδειον. *Timaeus*. S.

x) Στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα· Στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσει δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται· Στρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν y) ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἕτεροι ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοὺς ἐπιόντας z) ἀμύνονται μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερ-

x) Haec nota, male in *vett. edd.* cum praecedenti coaluerat. V. y) Fluctuant interpretes. Locum mendosum ita sanandum puto: σὺν ἑταίροις, φ. Δ. εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν π. εἴθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν. Ἑτέροις legendum pro vulgata ἕτεροι, iam eruditiss. *Dukerus* coniecerat. Reliquae ad h. l. coniecturae a vero abesse videntur.

Στρατεια.] Conferendus *Timaeus* hh. vv. cui ex *Ammonio* medicinam adhibuit *Ruhnken* V. C. Στρατεια, το αξιωμα και η εκστρατευσις. στρατια και κοινως το πληθος των πολλων, και των αγγελων ὁμοιως. *Etymologus.*

Ἐν τη πρωτη.] Cap. XLIV. vbi Athenienses narrantur constituisse, Κερκυραιοις ξυμμαχιαν μεν μη ποιησασθαι, ὡστε τους αυτους εχθρους και φιλους νομιζειν — επιμαχιαν δε εποιησαντο, τη αλληλων βοηθειν. *Ammonius* videri equidem posset non legisse apud *Thucyd.* verbum εποιησαντο, quod, si si totius orationis structuram consideres, sine vllo detrimento abesse etiam poterit. *Valck.*

Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Σύνεργος μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ περί τι ἔργον ἀνεπιτήδειον συμπονῶν· Σύνεργος δὲ, a) προπαροξυτόνως, ὁ τι αὐτοῖς μετιὼν οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα b) Συντάγματος διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός· Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συνταγματάρχης, ὁ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμ-

z) Aliquanto rectius cum *Phauorino* leges, ἀμύνωνται. Mox pro Κερκυραίοις ante *Stephanum* Κερκυραίους vulgabatur. V. a) Sic *Stephanus*. *Vett. edd.* παροξυτόνως. V. b) Ita corrigendam esse vulgatam, quae male ex sequenti nota irrepserat, iam *Sallierus* monuit ad *Thomam*. Priores edd. omnes Συντάξεως.

Σύνεργος] μεν, ὁ συγκαμνων τεχνιτης. Συνεργὸς δε, ἡ (leg. ὁ) βοηθος. *Eust.*

Συνταγμα] numerus militum CCLI, ab aliis etiam parataxis siue xenagia vocatus, quorum dux Syntagmatarches siue Xenagus adpellatur Vid. *Suidas*.

Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις, ἀντιλογίαν c) ἐπιδεχομένη, καὶ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον d) εἰ συμφέρει. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβουλὴ ἀντίῤῥησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς e) λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. ὅπερ ἐστὶν ὡμολογημένον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ f) θυμιάσαι· Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῶον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

— θε-

c) Nescio, an non praestaret. legi ἔτι δεχομένη. Non dissimile vitium supra indicaui in voce Ἀγνοεῖν. V. d) Ab hac *Aldinae* editionis lectione perperam fuit postea discessum. Itaque pristinam scripturam εἰ συμφέρει, in *Ammon.* reduxi, pro εἰσεμφέρει, quod vulgatas edd. occupauerat. V. e) *Vett. edd.* λέγομεν et in fine ὁμολογημένον. V. f) Ita *vett. edd. Aldinae.* Recentiores cum *Stephano* θυμιᾶσθαι. V.

Σφαξαι.] *Cyrillus* in Lexico: Θυσαι και Σφαξαι διαφερει. Σφαξαι μεν ἐπι του ἱερουργησαι τι ζωον. Θυσαι δε, (ἐπι) του θυμιασαι. Apud *Homerum* obtinet haec differentia: non neque apud scriptores recentiores, qui non raro θυσαι pro σφαξαι vsurpant. Loca *Homeri* leguntur *Il.* I. v. 219 et A. 459.

— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει,
Πάτροκλον ὃν ἑταῖρόν· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ τοῦ σφάξαι,

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· [ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ ἀκοντίου.

Σχισαὶ, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

g) Οὐ δεινὰ ταῦτα γ'. Ἀργείας φέρειν
Σχισάς; ἐνεργεῖν;

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν [Ἐφήβοις,

b) Σχι-

g) *Euripidis* verficulos ita vulgaui, vti illos in libri fui margine pofuerat *Scaliger*. In edd. reperies: Ου δεινὰ, ταῦτα δὲ ἀργείας φέρειν, Σχισὰς ἐνεργεῖν. Ex *Afcal.* §. 210. enotatur: χισὰς ἐνεγκεῖν. V.

Στυραξ, *capulus*, ἀντικειμενος τη αιχμη, vt ait *Euftath.* alias etiam ουριαχος et σαυρωτηρ vocatus. Plura dabunt *Etymologus*, *Thomas* atque *Moeris*.

Ἀπολλοδωρος.] Tres fuere *Apollodori* infignes antiquitatis Comici, Athenienfis, Caryftius et Gelous. Primo, tefte *Suida* XLVII. dramatum auctori, et quinquies victori, Ephebos tribuendos augurant. Sed res adhuc dubia. Vid. *Fabric.* B. G. T. I. p. 745.

b) Σχιςὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Σχολῇ τὸ ἠρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδ... καὶ τὸ i) ἐν καιρῷ, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ ...κον σχολήν. καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ ...κμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαν διὰ τῦ ν, τὸ ἐπίῤῥημα· διὰ δὲ τῦ ς, ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τά...ητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους l) μαλλὸν ...χοντες· Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυ...οκτόνος m) δὲ παροξυτόνως, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη

h) In *Apollodori* versu pro τινὰ cum *Scaligero* posui τιν'. *Iungermannus* ad *Poll.* VII. 54. n. 80. corrigebat: τινὰ δεδυκώς. Altera scribendi ratio magis placuit. V. i) Frellonii editio ἐν τῷ καιρῷ. Forte quis legendum putet εὐκαιρῷ V. l) Ita correxeram ex *Thoma* M. quod *Ammonii* edd. occupauerat μαλακὸν: postquam autem id a cl. *Hemsterhuisio* ad *Aristoph.* notatum percepi, genuinam lectionem laetus in textum intuli. V. m) Bina vocabula δ. π. quae in edd. deerant, subministrauit MS. V.

Ταπητες] καὶ δαπιδες, παρα το ἐν δαπεδω στρωννυσθαι. *Eustath.* ad *Il.* Ω. p. 1479. Multas alias vocis origines reperies l. c. et apud *Etymologum* v. ταπης. *Hesych.* Ἀμφιταπης, χιτων ἑκατερωθεν ἐχων μαλλους, et Ἀμφιταποις, ταπητιοις ἀμφιμαλλοις.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γὰρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματικὴ, ῥητορική. Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χηρεῦον, οἷον χαλκευτικὴ, τεκτονική.

Τεχνίτης καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθόλως· Βάναυσος δὲ, ὁ n) δι' ἀλόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τε-

n) *Aldus* ex MS. vulgauerat διαλόγου, cuius loco postea posuerant, διὰ λόγου. *Scaliger* recte separauerat δι' ἀλόγου, idque in textu restitui. V.

Βάναυσος.] In praecedenti nota Τέχνην et Ἐπιτήδευμα ita discernit, vt *artes liberales* τέχναι, *sellulariae* ἐπιτηδεύματα sint vocandae. Dubium autem non est, quin haec vocabula promiscue sint a Veteribus vsurpata, e quibus nescio, an facile quisqnam dari possit, qui *artes illiberales*, ἀλόγους nuncupauerit. Verum quidem est, vulgo Βαναύσους τέχνας dici, atque ab iis distingui τὰς λογικὰς, veluti *artes liberales* a *sellulariis*, neque tamen hae propterea ἄλογοι. Placet inprimis *Scholiastae* ad *Dionys. Thracem* inediti obseruatio, qui *sellularias artes* vocat πρακτικὰς, et eatenus eas distinguit a λογικαῖς. Grammatici verba producam: των δε τεχνων διαφοραι εισι δυο· αι μεν γαρ αυτων εισι λογικαι, αι δε πρακτικαι. και λογικαι μεν εισιν οιον γραμματικη, ρητορικη, φιλοσοφια. πρακτικαι δε, οιον τεκτονικη, χαλκευτικη, και αι τουτοις παραπλησιαι. Βαναυσος Grammatici veteres de iis proprie adhibitum volunt, qui per ignem operentur. *Etymologus*: Βαναυσος, πας τεχνιτης,

κυ-

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐςι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων o) δραχμῶν.

Τέρας Σημεῖȣ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ [φύσιν [γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρȣσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακȣργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

p) Τέιχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τέιχη μὲν γάρ ἐςι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

q) Τήθη καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τήθη μὲν γάρ ἐςιν ἡ τȣ̃ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ

o) Vſurpauit h. l. *Scaliger* de re nummar. p. 2. reprehenſus a *Salmaſio*, qui in *Ammon.* legendum eſſe monuit τῶν δισ. δρ. ἄξιον, de Modo Vſ. c. VI. p. 264. V. p) *Vett. edd.* ita hunc locum praeferebant: Τείχη καὶ τειχεῖα διαφέρει. [*Vulc.* διαφέρουσι] τείχη μὲν γάρ ἐςι τὰ τῶν πολεμίων. τειχεῖα δὲ τὰ τῶν οἰκιῶν. *Stephani* lectionem haec ed. repraeſentat. V. q) *Scaliger* in

κυριως ὁ δια πυρος ἐργαζομενος. Βαυνος γαρ ἡ καμινος ἐιρηται. Cfr. *Euſt.* ad *Od.* E. p. 241. Vulcanum τεχνην ἐχοντα facete ridet *Lucianus* Deor. Dial. XV. Inde, quod in talibus fieri adſueuit, quidquid minus liberale et indoctum habebatnr, vſu frequentiſſimo βαναυσον dicebatur. *Valck.*

Τηθη] γινεται κατα τους παλαιους, ὡς λεγουσα τω βρεφει,

καὶ Μάμμας καλῦσι.) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι Θείαν καλῦσι.

Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἡ μαστὸν r) παρέχυσα· Τροφὸς δὲ καὶ s) Τιθηνὸς, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιϋμένη τῦ παιδὸς, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

Τιμω-

in *Amm.* corrigi voluit: Τίτθη καὶ Τιτθὶς διαφέρει. In *vett.* autem *edd.* τήθη legebatur, ſed pro τηθὶς, τιθὴς. V. r) Ita recte priorr. edd. lectionem ἡ μαστὸν ἔχουσα correxit *Stephanus*. V. s) Perperam in quibusdam edd. τηθηνὸς. et in fine μετὰ ἀπογ. V.

βρεφει, τη, θη, τουτεστι πηλασον. Hanc huius vocis originem cum *Etymologo* tradit *Euſtath.* qui facta anonymi auctoris, qui περι συγγενικων ὀνοματων adcuratius egerat, mentione, multus eſt in eiusmodi nominum expoſitione ad *Il.* Ξ. p. 957. Iuuat quaedam ex ſcholiis eius delibare: τηθη, ἡ της μητρος και του πατρος μητηρ. ἐπιτηθη δε, ἡ ὑπερ αὐτην καθ' ὁμοιοτητα του παππου — Θειος, πατρος ἢ μητρος ἀδελφος, ὁ και νεννος — περι δε τηθης και δυτω φασι. Τιθην οἱ Ἑλληνες, την πατρος ἢ μητρος μητερα. οἱ δε παλαιοι ἀνδρας μαμμην και μαιαν. Μαμμην γαρ Ἀττικοι και μαμμαιαν, την μητερα καλουσι, ἣν δε οἱ πολλοι τηθην, τηθιδα. μαιαν δε, ὡς ἡμεις, την ὑπο Ἰωνων ὀμφαλητομον. Τηθις, eodem interprete, *patris* aut *matris ſoror*, alias etiam πατραδελφος, μητραδελφος, θεια, ſiue πατρως et μητρως vocata.

Τιτθη και τ.] Etiam *Euſtathius* hanc differentiam ad *Il.* Z. obtinuiſſe ait παρα τοις πενιχροις: τιτθαι αἱ τους τιτθους παρεχονσαι,

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθενται διαφέρει· Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης· Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἐστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν t) Ἑκάλῃ κατὰ δύο τρόπους, λέγων,

Τοὔνεκεν Αἰγεὺς ἔχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ v) κα, κεν εἶπεν.

x) Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι· Τιμω-

R 2

t) *Vett. edd.* ἐν Ἀικάλῃ, quam lectionem a *Stephano* non emendatam correxit *Vulcanius*. *Frellonius* tamen etiam ἐν Ἑκάλῃ ediderat. In verbis *Callimachi* pro Αἰγαίοις reposui Αἰγεὺς, obsecutus, vti par erat, *Bentleio* ad *Callim.* L. III. V. v) Placuit haec *Aldina* lectio prae vulgata, quae Grammatici sensum nonnihil obscurabat: ἀντὶ τοῦ Οὕνεκα Τοὔνεκεν. V. x) Hanc notam, cum ea, quae proxime sequitur, ego quidem *Ammonio* abiudicandam arbitror, qui differentias has paulo ante indicauerat. V.

σαι, ὅπερ ἐστὶ μαστους, ἐξ τὸ ὑπομαζιον. τιθηνοὶ δὲ ὧν καὶ βρέφος ὑποτιτθιον, καὶ τροφοὶ, ὧν τὸ ἀρσενι-
κὸν

Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τίθεται νόμον, καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων· Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίετες βαρυτόνως, καὶ Τριετὲς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητής φησιν.

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ·

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριετὲς, ὡς εὐφυὲς, ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τριετὲς τὸ παιδίον· ὅθεν τὸ,

Ἑξετέ', ἀδμήτην.

χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρα

κον οἱ τροφεις, αἱ τον ἀλλον φασι πονον μετα τον ἀπογαλακτισμον ἀναδεχομεναι κ. τ. λ. Cfr. Thomam v. τιθην, ibique interpp.

Τρίετες.] Verissimam obseruationem confirmatam reperies *Eustathii* auctoritate ad *Od.* Β. p. 84. *Homeri* verba petita sunt ex *Od.* Β. 106. et *Il.* Ψ. v. 266.

Τρόχος] κατα τους παλαιους ὁ ἀγγελος ἐτι δε και ὁ δρομος. τροχὸς δε, ἐπι ἁρματος. *Eust.* Cfr. *Etymo-*

τέρα περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. ἀναγινώσκωμεν γὰρ, ὥς φησὶν, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

'Ορῶ y) μὲν ἀνδρῶν τόνδε z) γυμνάδα στόλον
Στείχοντα θεωρὸν ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται· οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόχος. οὕτω καὶ Τρόχος, καὶ ἔτι τὰ παρὰ ῥήματα εἰς ω βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα, οἷον πλέκω, πλόκος. σπείρω, σπόρος. λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας. Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

y) Ex emendatione Meursii. Priorr. ed. Μέναδρον. V. z) E. i. γυμνάδας. Praecedens μὲν ἐν Ἀλόπῃ *Valck.* mutari posse coniecit in ἐν Μεναλίππῃ.

Etymologus. Euripidis fragmen ita latine vertitur in ed. *Barnes.* Lipf. T. II. p. 421. *Video quidem coetum virorum gymnasia frequentantium, a curriculi exercitio reuersum, ad haec spectanda properantem.*

Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσ[..]. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, a) Τυράννου δ' ἐθνέων, κα[ὶ] προβὰς, Τελευτήσαντος δὲ b) Ἁλυάττεω, διεδέξατο τὴν βασιληΐην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν c) Λημνίαις, Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτερος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν. Ἔσ[θ'] ὅτε καὶ τὸν τύραννον Βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολ[ις] d) ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τήθη μὲν ἐστιν ἡ μάμμη· Ἐπιτήθη δὲ, ἡ προμάμμη· Τιθὴ δὲ, ἡ θεία· Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ. Ὕμ[νος]

a) Lege Τύραννος δὲ ἐθνέων ex *Herod*. I. c. VI. qui locus obuersabatur *Max. Tyr.* XII. p. 74. Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττου, Τύραννος δὲ ἐθνέων. V. b) *Vett. edd.* vsque ad eam *Steph.* omnes legebant; δ' αὐτέω δ. τὴν βασιλείην. *Stephanus Herodoti* scripturam reuocauit e Libr. I. c. XXVI. vbi tamen pro διεδέξατο sensu non diuerso vulgatur ἐξεδέξατο. V. c) *Vett. edd.* ἐν λιμνίαις. Mox pro ἔσθ' ὅτε καὶ malim ἐπειδὴ καὶ, prouti apud *Amm.* legisse videtur *Etymologus* p. 772. V. d) Ita correxerunt vulgatam ἐν Δόμοις praeter *Fabric.* ad Ind. Auct. I. *Vossius* et I. *Meursius*. V.

Τυραννος.] Nomen *tyranni* Homeri aeuo plane fuit incognitum et apud Graecos Archilochi demum tempore vulgatum. In *Od.* Σ. v. 84. et 115. Echetus, rex Epiri crudelissimus, non τύραννος sed βασιλεὺς adpellatur. Bonos reges primum tyrannos esse vocatos, tritum est et vel ex *Sophoclis* Oedipo Tyranno notum. V. supra in v. βασιλεύς.

Τηθη.] In vocibus τηθη, τιθη, τιτθη, τηθις, τιτθις

Υ.

Ὕμνος Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἐστι θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ὄνειρον δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὁδοῦ λέγεται. Ἀπαντῆσαι δὲ τὸ περιτυχεῖν δίκῃ. οἷον, Ἀπήντησε κατὰ τὴν δίκην, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

Ὑπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως e) παρέχειν βουλόμενος.

e) *Valck.* τι ante παρέχειν inferendum putat ex *Afcalonita* §. 147.

τιτθὶς temere permutandis tantum fibi librariorum libido permifit, vt finceram earundem fcripturam vix ad liquidum conftituas. *Valck.*

Ὕπαρ Ὀν.] Dum in his difcernendis alii ftrenue nugantur differentiam optime conftituit *Ammonius.* Ex veterum vfu Ὄναρ *fallacem* et *obfcuram* φαντασίαν, quales fere in fomniis nos deludunt, Ὕπαρ *exploratam rei veritatem* defignat. *Pindarus* Olymp. Od. XIII. v. 94.

ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ·

[quem locum veriffime vertit Gedicke V. C. in Olympifchen

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι f) καλοῦ τις ὑπόνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ὑπάρξαι, τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἤ τι τῶν τοιούτων· ὡς Ὅμηρος,

— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ

f) Lege: κακοῦ τις ὑπον. *Herennius*: ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ τινὸς ὑπόνοια. V.

pischen Siegshymnen p. 130. Plözlich ward sein Traumgesicht in Wahrheit gewandelt.] Formula loquendi prouerbiali perquam frequenter ὑπαρ et ὀναρ sibi inuicem solent opponi. *Valck.* Ὑπαρ, ἐγρηγορσις, ὀπτασια ἀληθης, οὐκ ἐν ὀνειρῳ. ἀληθης, οὐκ ὀνειρος, οἱον, Ὑπαρ οὐκ ὀναρ φαινομενον. *Etymologus.* Ὑπαρ, quasi ὑπαρχον. *Suidas.* Cfr. *Od.* T. v. 547.

Ὑποψια.] Ὑποψιος, ὁ τον ὑπονειδιστον δηλοι και ὑποπτον, ὁν τινες ὑποβλεπονται ὑποδρα ὁρωντες δια το μισος, ἠ τον τους ἀλλους ὑποβλεπομενον δια δειλιας. *Eustath.*

Ὑπαγειν.] Recepta erat *Amm.* aeuo consuetudo, verbum ὑπαγειν vsurpandi pro πορευεσθαι. quam loquendi rationem, a Grammaticis plerisque damnatam, alii tamen hoc argu-

Ἐγὼ δὲ ὑπαίρω τὸν ὅρκον, ἀντὶ τοῦ προαίρω.

υτως ἂν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν,) τοῦτ' ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ ἐξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

Φ.

Φακὸς Φακῆς διαφέρειν φασί. Φακοὶ, οἱ ἔτι ὠμοὶ, οὐχ ἑνικῶς· Φακὴ δὲ, ἡ ἑψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

g) Quae sequuntur — πορεύεσθαι non agnouit *Thomas* M. *Eupolidis* verba emendatius scribit *Moschopulus*: Σὺ δ' ὕπαγ' εἰς τοὔμπροσθεν. V. Verba *Aristophanis* praecedentia praeter *Valcken.* etiam *Oudendorpio* obscura et minus sincera visa sunt ad *Thomam*. Prior in animaduersionibus „primum hanc ῥῆσιν e deperdita comoedia decerptam esse auguror, hoc autem modo corrigendam: Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον — ἀντὶ τοῦ προερῶ. *praeibo verba iurisiurandi.*„

gumento tuebantur, vt ὑπαγειν dici posset αντι του προαγειν. *Valck.*

Φακοι, το εψημα του φακου. θηλυκως, ἡ ἡψηθεισα. αρσενικως δε, ὁ ανεψητος — Φακος, το ωμον οσπριον. *Suidas*, et cum eo *Etymologus* et *Phrynichus*. Differentiam, quam *Amm.* tradit, minus obseruasse veteres, praeter *Valck.* ostenderunt docti interpp. ad *Thomam*.

Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ εἶδος ἐλαίας. Φυλία δὲ, ἡ σχῖνος.

Φάκελος καὶ h) Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης. i) Φα-

h) Nescio, quo casu vulgatas edd. pro Σφάκελος bis φάκελον occupauerat. Pristinam lectionem ex *Thoma* reuocauit *Leopardus* Emendat. XI. quam in textum etiam reduxi, praesertim cum in principe ed. *Aldina* reperirem: Φάκελη καὶ Σφακέλη δ. et mox recte Σφάκελος. V.

Φαυλη,] ἐλαια μικροκαρπος, ἡ καὶ Φαυλια. *Eustathius* ad *Il.* Ω. p. 1492. conferend. cum *Hesychio* et *Etymologo*. Sed idem doctissimus *Homeri Scholiastes* ad Od. Ε. p 240. ἡ δε Φυλια, ειδος καὶ αὑτη αγριας ἐλαιας ἐχουσης Φυλλα ὁμοια μυῤῥινη, Φυλαττουσα μεχρι του νυν παρα πολλοις τουνομα. Φαυλιαν et Φυλιαν etiam confundit *Hesychius*, immerito hanc ob rem reprehensus a *Piersonio* ad *Moerin*. v. Φαυλια.

Φακελοι,] τα βαρεα καὶ συνδεδεσμενα Φορτια των ξυλων. *Schol. Aristoph.* ad Ran. v. 863. Occurrit etiam ουδετερως, φακελον. In expositione v. σφακελος multus est *Galenus* et qui operi eius vsus est, *Foësius* in O. H. p. 603. „In genere σφακελος omnem partis corruptionem et siderationem indicat, siue carnis, siue neruorum, siue ossium. *Verum in carnosis partibus aliis nominibus vtuntur. De ossis autem totâ substantia corrupta et vitiata σφακελον infert* [*Hippocrates*]." *Schol. Aeschyli* ad P. V. v. 877. Σφακελος, σπασμος του εγκεφαλου. *Hesychius*: Σφακελος, ἡ των οστεων σκηψις: et σφακελισμος, παραπληξια.

) Φακέλυς ὕλης ἀγρίας· Σφάκελος δὲ, τὸ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

l) Φάσκωλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορίς· Φασκώλιον δέ ἐστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ m) δηλητηρίυ τινος

i) *Thucydides* II. c. 77. φορῦντες δὲ ὕλης φακέλλους. quam ob rem *Dukerus* et *Valck.* VV. CC. fequentem vocem delendam iudicarunt. Cl. *Sallier*, medicina *Ammonio* paulo vehementiori adhibita, voces Θουκυδίδης et ἀγρ. recidendas exiftimauit. Cum plane videatur indubium, *Ammonium* fiue iam interpolatum, feu, quod malim, memoriae vitio lapfum et de fuo aliquid addentem, expilatum effe a *Thoma*, genuinam *Thomae* fcripturam ἀγρίας, a fummo *Oudendorpio* ex MSS. reuocatam, iure etiam in Noftri textum reducendam credidi loco priorr. edd. ἀργείας. *l*) Sic ex VV. DD. emendatione vulgatam Φάσκαλος correxit *Valck.* Mox ἱματιοφορίς ex *Euftathio* reftituit *Hemfterhuis* in locum vulg. ἱματιοφόρία. *m*) Sic vulgatam δηκτηρίου certatim ex *Thoma* emendarunt *Hemfterhuis*, *Sallier* et *Valck.* *Frellonius* antea iam ediderat δηλητηρίου.

Φασκώλιον,] δερμάτινον βαλάντιον, οἷον θυλάκιον, Φάσκωλος, ἡ ἱματιοφορίς. Sic ex *Aelio Dionyfio* *Euftath.* ad Od. B, p. 96. cum quo confentit *Suidas*.

Φαρμακεια.] Licebit *Suidae* obferuationem ex *Aem.* *Porti* verfione adfer-

νὸς γινομένη Φαρμάκου. Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς,

η) Φαρμακεύς. — Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

Φαρ-

a) In prima ed. vocabulum Φαρμακεὺς adhaesit praecedenti adnotationi, quacum reliqua etiam sequentibus, in edd. male coaluerant. Quae etsi hac in ed. a priori nota diuulsa, sine scriptorum Codd. auxilio persanari non potuerunt. Quid si tamen, quae perierint, hac ratione reprehenderemus? Φάρμακος προπαροξυτόνως ὄνομα κύριον. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως ὁ. ἑ. Multa sunt in *Etymologo*, qui hanc coniecturam subministrauit, et in *Harpocrat* [quibus addatur *Suidas*] deprauatissima. *Valck.* Nisi obstaret v. ὀξυτόνως, mallem lacunam ita expleri ex *Eustathio*: Φαρμακεὺς, ὁ Φαρμάκοις διαφθείρων.

ferre. „Γοητεια, Μαγεια et Φαρμακεια differunt, quae tria Medi et Persae inuenerunt. Μαγεια enim est euocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa. Γοητεια vero est, per quam animae defunctorum ab inferis euocantur, sic dicta ἀπο των γοων, ab eiulatibus qui circa sepulcra audiuntur. Φαρμακεια, veneficium, quo alicui pharmaca letalia vel philtra praebentur.„

Apud *Timaeum* S. est Φαρμακεια fons letalis, atque locus, vbi pharmaci supplicio adficiuntur. Δηλητηριον, φαρμακον ὀλεθριον, βοτανη θανασιμος, ἀντιδοτος. εἰρηται δε παρα το δηλησασθαι και βλαψαι. *Cyrillus* in Lex. MS.

Φαρμακοι,] οἱπερ καθαιρουσι τας πολεις τῳ ἑαυτων φονῳ. *Schol. Arist.* ad Ran. v. 1133. Eiusmodi homines nullius frugis,

qui

Φάσμα μέν ἐςι τὸ ὅμοιον ἀληθεία. Φάντασμα δὲ, τὸ ἑτερόμορφον. Ἔιδωλον δὲ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ. Τέρας δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἑτερόμορφον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάγαινα μὲν λέγεται ἡ μετὰ τὰς νόσους πολυφαγία. o) Φαγέδαινα δὲ, Φῦμα ἀνήκεςον.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ δίκην ὁ κατηγορούμενος. (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

Φθῖοι

o) *Vett. edd.* φάγαιδαινα et φαγαίδαινα. *Steph.* cum *Frell.* φαγέδαινα.

qui publico victu aliti, peste, siue alia communi calamitate sacrificabantur, audiebant δημοσιοι et καθαρματα, de quibus supra v. καθαρσια.

Βρετας,] αγαλμα, παρα τω βροτω εοικεναι. *Suidas.*

Φαγαινα.] Non solum Medici, quibus tamen huiuscemodi in rebus credendum, verum etiam alii, quos inter *Aquila* Graecus antiqui foederis interpres, id morbi genus, quod πολυφαγια dici solet, φαγεδαιναν vocarunt. In Lexico veteri apud *Montfauc.* Bibl. *Coisl.* p. 476. Φαγεδαινα exponitur νοσος λιμικη. Insanabilis morbi grauitatem et immane dolorum pondus luculenter descripsit *Sophocles* in *Philoctета*,

Cui viperino morsu venae viscerum
Veneno imbutae taetros cruciatus cient.

Accii verba sunt e cognomine Trogoedia conseruata apud *Nonium* pag. 324. Taetram gangrae-

nam

Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ. Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοήθητι.

— σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν. (καὶ x) Φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, ὥσπερ Φρυμαγμός.) Φρυάττεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ y) γαυρώμενον.

Φρονεῖν τοῦ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι. Καταφρονεῖν δὲ, τὸ εὐτελίζειν καὶ ὑπερορᾶν.

Φερνὴ

x) *Vett. edd.* φρυμόγμος. Audiendus non est *Vulcanius* qui reponi volebat φρύαγμα, cum alteram formam, φρυμαγμὸς seruauerit *Etymologus*. Credibile interim *Amm.* scripsisse: ὥσπερ φρυμαγμὸς, ἡ τοῦ ἵππου. V. y) Lege γαυριώμενον, aut cum *Scalig.* γαυρούμενον V.

Συ δε.] *Il.* Λ. v. 83.

Φριματτεσθαι.] *Herodotum* III. c. 87. de equi hinnitu φριμαξασθαι vsurpasse, monuit *Suidas*: Φριμαξασθαι παρα Ἡροδοτῳ, το φρυαξασθαι, ἡ πεφυσησθαι. *Schol. Theocriti* Id. V. v. 140. Φριματτεσθαι, μεθ' ἡδονης σκιρταν, φυσαν τοις μυκτηρσι. ἀπο του ἠχου των αἰγων· λεγεται δε τουτο και ἐπι των ἱππων. et mox φριμαγμος, κυριως ἡ των ἱππων, vbi restituendum videtur φωνη. Vtrumque verbum Φριματτεσθαι et Φρυαττεσθαι pulcre, siue ad *iracundiam*, seu ad *superbiam* transferri solet, posterius quidem vsu peruulgato, cum alterum φριματτεσθαι minus sit frequens. *Valck.*

Φερνὴ μὲν ἡ προὶξ· z) Φέρνιον δὲ, τὸ ἁλιευκὸν σπυρίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, ὸ πέταλον δένδρε· Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν ὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύον. παρατηρητέον δὲ, ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ιάσω. ὅτι Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ροβάτων. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τὸ η· ͵υκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τὸ υ· Βρωμᾶσθαι, ιὶ ὄνων· Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων· Χρεμετίζειν δὲ,

z) Rectius φέρνιον scribitur, *sporta in qua aliquid fertur*. V.

Φερνὴ,] ἡ προὶξ, ἣν καὶ ἰερνην τινὲς φασὶ βαρυτό-ς. *Eust.*

Φωνεῖν.] In propriis ·rbis, quibus quadrupedum ›lucrumque voces olim ·signabantur, enotandis : in vnum colligendis, rammaticorum veterum pera enituit, quam ne iis male sedulam fuisse it inutilem arbitretur, *asaubonum* dabo et *Boiartum*, quorum neutrum ı eadem materia elaborsse puduit. Varios, qui de animalium vocibus egerint, scriptores indicauit *Fabricius* B. G. T. I. pag. 445. atque istic etiam loci exhibuit *Διαφορὰν φωνῆς* ab *Aldo* primum vulgatam, ita tamen, vt nescio quo pacto, vv. φριμάττεσθαι et φρυάττεσθαι non tetigerit. *Valck.* Subiunxit V. C. in animaduersionibus *Zenodoti* atque alius anonymi Grammatici περὶ φωνῶν ζώων scriptiunculas ex vetustissimo Biblioth. *Leidensis* codice membrana-

 ceis

δὲ, ἐπὶ ἵππων· Ἀραρίζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθη-ναίοις, ἀπὸ τῆς αρ φωνῆς, παρ' ἡμῖν δ' Ὑλακτεῖν λέγεται.]

Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει· Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνίθων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γοῦν λέγων· a) Νοσσιὰν τῶν τέκνων ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων· Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Λ.

a) Vulgatior scriptura requireret νεοσσιάν. Hinc etiam in *vett. edd.* legebatur νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων. V.

ceo, quas, cum minus trita atque vulgata contineant, in fine post *Ammonium* subiiciendas curavi.

Ἀραρίζειν.] Cur in Ind. Thes. Gr. *Amm.* reprehenderet *Stephanus*, nihil erat causae: id enim significare voluit Grammaticus, sonum, quem *irritata canis* emittit, vulgo generali verbo ὑλακτεῖν, Atheniensis proprio vocabulo Ἀραρίζειν fuisse designatum. Pro ἀραρίζειν, vocem minus rabiosae cani congruam, ἀῤῥάζειν posuit *Aelianus* de Nat. Anim. V. cap. LI. Apud *Poll.* V. 86. Ἀράζειν: sed Latinorum *hirrire* caninae literae duplicationem manifesto postulat. *Nonius Marcellus* p. 31. *Irritare proprie est dictum provocatum tractum a canibus, qui cum provocantur, irriunt, i. hirriunt. Valck.*

X.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παραδεσμεμένων b). ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ᾽ ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐςι πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· εὐφροσύνη δὲ, πάθος c) χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον· Τέρψις δὲ, d) οἱονεὶ τρέψις, καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ τοῦ ἀηδοῦς ἐπὶ τὸ κρεῖσσον. Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά. Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἐρεθισία. Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις κοινῶς ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τασσομένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν. ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

b) Ῥάβδων addit *Ptol.* Asc. §. 39. c) Ita vulgatam χρονίου corrigebat *Vulcanius*. Vid. *Amm.* in Ἕλκος. V. d) Edd. *Aldinae*: οἱονεὶ τέρψις et mox ἀπώλαυσις. V.

Χαραξ, ἡ,] *vallus in* ...*ineis*. Χαραξ, ὁ, *vallum* ...*s bello*. Auctor ind. acc. ...ist. Την χαρακα Dores οἰναντρον dicebant, teste *Hesych*. Οἰναντρον, χαρακα ἡ την ἀμπελον ἱςασι. Αυ-ριus. V.

Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνῆκται· καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, i) Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συνεσταλμένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀκού-

...ν. καὶ τοὺς θυσάνους ἔχει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων διεστῶτας. *Scaliger* pro καὶ τοὺς χρησ. in libro suo emendauerat ὥστε τοὺς χρησαμένους. quod si recipias, aliquid tamen hoc in loco remanebit, quod minus videatur expeditum. *Valck.* i) Sic *vett. edd.* Recentiores φίλαρχον.

Φυλαρχος,] Historicus, scripserat expeditionem Pyrrhi Epirotae in Peloponnesum Lib. XXVIII. Polemon, a Didymo laudatus, Xenocratis discipulus Platonisque in Academia successor fuisse videtur, qui Homerum in deliciis habuit, eumque Sophoclem epicum adpellare consueuit.

Χιτωνιον.] Adcuratius de harum vestium discrimine egerat *Aelius Dionysius*, ex quo pauca, quae huc spectant, nobis seruauit *Eustathius* ad *Il.* Σ p. 126. Χιτων, ὁ ζωστος και γυναικειος. ὁ δε ανδρειος Χιτωνισκος, ὁν τινες επενδυτην, το δε βραχυ Χιτωνισκαριον. Χιτωνιον δε και Χιτωναριον, λεπτον ενδυμα γυναικειον και πολυτελες.

Χοες,] ἀρσενικως et θηλυκως monente *Phauorino*, festum Athenis in genere

Ἀ-

Ἀκούετε λεὼς κατὰ τὰ πάτρια τῆς χόας — Χοᾶς δὲ περισπωμένως ἐπὶ l) μέτρων τοῦ ὄινου.

Χορήγιον καὶ Χορηγὸς διαφέρει. m) Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς ὁ διδασκαλὸς. Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

Χολάδες καὶ Χόλικες διαφέρει. Χολάδες μὲν γὰρ, τὰ ἔντερα,

S 4 Χῦντο

l) Vulg. μέτρων. In docta obferuatione, fi modo recte intelligatur, nemo profecto iure aliquid mutandum exiftimabit. Lapfus DD. VV. in hac nota et *Ariftophanis* verficulo adcuratius expofuit *Valcken.* in animaduerfionibus. m) Lege, χορηγεῖον. *Epicharmus* χορηγεῖον τὸ διδασκαλεῖον ὠνόμασεν, tefte *Polluce* IX. 42. *Valck.*

Ἀνθεστηρια dictum, cuius partes Πιθοιγιαν, Χοας atque Χυτραν fuiffe, oftendit *Schol. Ariftoph.* ad Acharn. v. 960. vbi origo huius fefti copiofius exponitur. Certabant potatores de ebibendo congio: victor frondibus coronabatur et vtrem vino plenum praemio accipiebat. Χοευς autem, interprete eodem *Schol.* ad Nub. v. 1240, ἐστιν ειδος μετρου, ᾡ μετρουσιν τον οινον, ὁ κλινεται χοεως — ἐνταυθα δε το χοᾶς, ει μεν περισπαται, ἐκ του χοευς ἐστιν, κατα ποιητικην ἀδειαν. Χοῆς γαρ ὠφειλεν ειπειν, ὡς ἱππῆς. ει δε βαρυνεται ἐξ ἑτερας ἐστι, ἡτις ἐστιν ἡ χοη, θηλυκως κλινεται, της χοῆς. Probe itaque ab his difcernendum eft χοη ἡ σπονδη ἡ ἡ λοιβη, et χοαι, αἱ σπονδαι των νεκρων. de qua voce videndus *Euftath.* et *Schol. Eurip.* ad Medeam v. 535.

Χῦντο χαμαὶ χολάδες

n) Χόλικες δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάν. Βαβυλωνίοις

Ἢ o) βοϊδαρίων τις ἀπέκτεινε ζεῦγος χό-
κων ἐπιθυμῶν.

Χρήστας καὶ p) δανειστὰς λεκτέον, καὶ τὰ χρεωφειλέτας,

Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, καὶ τὸ ἱερόν.

Χύτραι καὶ Χυτρεῖαι διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπώλια. Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ. Ψάλ

n) Sic vett. edd. Vulgata, χόλικες δὲ τὰ
o) Vett. edd. βοϊδαρίων et βοηδαρίων. p) Lege καὶ τοὺς δ. V.

Χυντο χαμαι.] Hom. Il. Δ. v. 526. Schol. Voss. interlinearis: ἐξεχυθησαν εἰς γην τα ἐντερα. marginalis: χολαδες καλουνται τα ἐντερα, ἐπειδη εἰς αὐτα χειται ἡ ξανθη χολη, et reliqua, quae sunt in edito. Valck.

Χρηστηριον,] παρα το διαχρησασθαι trucidari, pecudes caesae apud Sophoclem, monente Suida. Inde χρηστηριον, victima. Pind. in Olymp. Od. VI. v. 119. χρηστηριον θεσθαι, i. e. μαντειον: vix enim hic de victima cum Valck. cogitari poterit.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου. Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς q) Ψέλλιον, καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ᾽ ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, Ψιλὴν ἐκαλέσαμεν ὥς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

— ἐπὶ Ψαμάθοις ἁλίῃσιν.

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν.

— τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὥρα δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας. ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

S 5 Ὠνή.

q) Cl. *Pierson* ad *Moeridem* p. 420. „lege Ψιλίον. *Hesychius*: Ψιλίον, πτερὸν, μακρόν. l. ἄκρον."

Ψελλιον,] τα τοις ακροις βραχιοσι των γυναικων περιτιθεμενον χρυσουν κοσμηματα. Ψαλλιον δε, το τοις ιπποις περιτιθεμενον εν τω ϛοματι, *Ptolem.* Asc. §. 100. Emendatiorem scripturam esse Ψαλιον, praeter *Valck.* probarunt VV. DD. ad *Moerid*, et *Thomam*.

Τυχε γαρ.] *Il.* E. v. 787. vbi tamen vulgo editur Ψαμαθοιο βαθ. Patebit vero vel ex ipsa *Eustath.* ad h. l. adnotatione, genuinam lectionem esse γαρ ῥ ἀμάθοιο β. Praecedentis versus hemistichium legitur in Od. Γ. 38.

Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γὰρ ἐςι τὸ πρίασθαι τι τῶν πωλουμένων. Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίψαι.

Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γὰρ ἐςι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σάρξ ἐκ τραύματος παλαιᾶ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

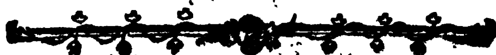
Περὶ Ὁμοίων καὶ Διαφόρων Λέξεων

ΑΜΜΩΝΙΟΥ.

Οὐλὴν.] *Hom. Od.* T. in v. οὐλή. v. 393. Plura vide supra

1) ΖΗΝΟ-

1) ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ.

Επ' ἀνθρώπων κεκραγέναι· ἐπὶ κυνῶν ὑλακτεῖν. ἐπὶ προβάτων βληχᾶσθαι. ἐπὶ βοῶν μυκᾶσθαι. πὶ ἵππων χρεμετίζειν. ἐπὶ ὄνων βρωμᾶσθαι, λέγουσι δὲ ἄλλα σπάνιον. ἐπὶ λεόντων βρυχᾶσθαι. ἐπὶ ἄρκων καὶ παρδαλέων ὁμάζειν. ἐπὶ ἁμαξῶν τετριγέναι. ἐπὶ ὄφεων συρίττειν. ἐπὶ ἀετῶν κλαγκλάζειν. ἐπὶ ἀλεκτρυόνων ᾄδειν. ἐπὶ κοράκων κρώζειν. ἐπὶ τεττιγῶν τερετίζειν, ἠχεῖν. ἐπὶ χοίρων γρυλλίζειν καὶ γρύζειν. ἐπὶ περδίκων κακκαβίζειν. ἐπὶ γλαυκῶν κακιβάζειν. ἐπὶ ὀρνίθων τῶν κατ' οἶκον ὠοτοκουσῶν κακάζειν. ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, καὶ ὠρύεσθαι, ὡς λύκος ὠρυοίμην, παρὰ Καλλιμάχῳ. ὠρύεσθαι γὰρ ἐπὶ λύκων εἶπεν.

ΕΤΕΡΟΣ

1) ΖΗΝΟΔΟΤΟΥ. Huic nomini in MS. adiectum erat φιλέτερος. quod forsan in φιλεταίρου demutandum, vt *Zenodoti Philetaeri* huic homini fuerit nomen, nisi tamen tractatum huncce antiquissimo *Zenodoto*, qui *Philetae* fuit discipulus, adscribi voluerint. *Valck.* Plura de *differentia vocum animalium* et de hoc *Zenodoto* vide in *Iriarte* Regiae Bibliothecae *Matritens.* Catalogi Vol. Imo p. 306-313.

ΕΤΕΡΟΣ ΠΕΡΙ ΦΩΝΩΝ ΖΩΩΝ.

Ἄνθρωπος βοᾷ, λαλεῖ, λέγει, κρώζει, φθέγγεται.
Ἄρκος καὶ πάρδαλις ὀμάζει.
Ἀλεκτρύων ᾄδει, κοκκύζει.
Ἀετὸς καὶ γέρανος καγκλάζει.
Αἲξ ἢ αἶγα μηκᾶται.
Ἀηδὼν τερετίζει.
Ἅμαξα τέτριγεν.
Βοῦς μυκᾶται.
Γλαῦκος καὶ πέρδιξ κακαβάζει.
Δράκων καὶ ὄφις συρίττει.
Ἵεραξ κρίζει.
Ἵππος χρεμετίζει.
Κίχλα κιχλάζει.
Κορώνη καὶ Κόραξ κρώζει.
Κύκνος ᾄδει.
Κύων ὑλακτεῖ, βαβίζει.
Κώνωψ σφικᾷ.
Μέλιττα βομβεῖ.
Κάμηλος μωκᾶται.
Κόσσυφος πιπίζει.
Λέων βρυχᾶται.
Λύκος ὠρύεται.
Νυκτερὶς τρίζει.
Πρόβατον βληχᾶται.
Ὄνος βρωμᾶται, τινὲς λέγουσιν ὀγκᾶται.
Περιστερὰ λαρύνει.

Τέττιξ

!ττιξ ἠχεῖ, τερετίζει.
οταμὸς καὶ ἄνεμος ψοφεῖ.
οῖρος γρυλλίζει.
ελιδὼν τετιβίζει.
Ὄρνις δὲ ἡ κατ' οἶκον Ὠοτοκοῦσα κακάζει.

INDEX

INDEX

VOCVM

AB AMMONIO EXPOSITARVM *).

*) Voces ſuſpectas aſteriſco notatas inueniet L. B.

Βουλε-

κλυσαι

Λ.

V

M.

μητρα-

ὀῤῥὸς

σπευ-

χαρ

Ψ.

Ω.

INDEX

AVCTORVM

QVI IN NOTIS AD AMMONIVM EX-PLICANTVR ET EMENDANTVR.

INDEX

INDEX VOCABVLORVM IN NOTIS AD AMMONIVM EXPLICATORVM.

ADDENDA ET CORRIGENDA

IN IPSIS AMMONII VERBIS

p. 25 Ἁξίωμα l. Ἀξίωμα
157 κλῆμα l. κτῆμα
195 γουθέστερος l. νωθέστερος

IN NOTIS:

10 b. l. Ξυνωνίην
11 b. l. fabulam
23 b. l. 7. adde: Od. Σ v. 262.
24 a. l. fchedis
33 b. l. g. l. ὄρος et l 13. ὀρθοπύγιον.
34 b. deleatur punctum post *infelicium*.
41 a l. τινα.
42 b. l. nota.
43 b. l. 10. l. βουλευω.
44 a l. ποιου.
70 b. l. 10. adde: Notandum est contra *Ammonium*, *Homerum* adhibuisse v. ἐκγονος pro ἀπογονος Od. O. v. 225.
116 a. l. 5. l. increpitauit.
122 b. l. cenfebantur.
185 a. l. Ὁμηρικη.
192 b. l. *Pindarus*.
201 b. l. Ὀιναριον.
206 b. l. 4. l. ὁλμος.
207 b. l. ὅθεν.
243 a. Adde: ἐν ἀργαλ. *Il*. K. v. 521.

